

DEPREM
ENKAZ ALTINDA KALAN BİR ÜLKE
TÜRKİYE

Aydemir TASOVA

ÖNSÖZ

Bu kitabı yayınlayıp yayınlamama konusunda bir çok defa kararsız kaldığım zamanlar oldu. Ama yayınlamam gerektiğinin de farkındaydım. Öncelikle tüm depremzedeler ve hayatını kaybetmiş tüm insanlarımız için bunu yapmam gerekiyordu. Çünkü Tüm Türkiye'nin gerçekleri öğrenmesi gerektiği gibi Meksika halkının da yaşananları bilmeye hakkı var.

Beklediğimiz sadece sıcak bir teşekkür ve yaşananlar için samimi bir özür dilenmesiydi. Ama Türkiye Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı olmaması ve yapmaması gereken işlere kalkıştı. Önce söz verdi, sonrasında da terörist ilan ettikleriyle kolkola girerek iftiralar attı. Ve bu da yetmezmiş gibi beni ve Meksika vatandaşı olan ailemi öldürmekle tehdit etti.

Enkaz altında ölüme terkedilen insanlara, yardımları engellenen tüm depremzede vatandaşlarımıza ve gasp edilen, kurtarma çalışmaları engellenen ve tehdit edilen tüm kurtarma ekipleri için bu kitap tanıklık edecektir.

KİTAPTA YER ALAN KISALTMALAR VE AÇIKLAMALAR

TOPOS : Meksika ve latin amerika ülkelerinde kurtarma personellerine takılan bir lakabtır. Köstebek anlamına gelir.

ERCC : Avrupa Birliği Sivil Koruma mekanizması bünyesinde oluşturulan Acil Müdahale Koordinasyon Merkezi (Emergency Response Coordination Centre)

CİMER : Cumhurbaşkanlığı İletişim Merkezi. Her Türk vatandaşının vatandaşlık işlemleri ile birlikte şikayet öneri ve taleplerini dile getirdiği internet hizmetidir.

AFAD: İçişleri Bakanlığı Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı

YUDAK : Yeditepe Üniversitesi Doğada Arama Kurtarma Klübü

112 Acil Çağrı Merkezi : 911 in çalışma prensibinin aynısı. Türkiye’de 911 yerine 112 numarası kullanılmaktadır.

UMKE : Ulusal Medikal Kurtarma Ekibi Birimi.

HILTI : Beton kırıcı ve delici iş makinası

FETÖ : Fattullahöi Terör Örgütü. Türk Hükümeti 15 Temmuz 2016 da darbe girişiminden sonra Fattullah Gülen'in önderliğindeki islami cemaati terör örgütü olarak kabul etmiştir. Türkiyyede Hala varlığını sürdürmekle birlikte Devletin en üst kademesi Terör Örgütü olarak kabul ettiği bu oluşumla hala birlikte hareket etmekte ve birbirlerine destek çıkmaktadır.

Yandaş Basın: Mevcut hükümetin beslediği ve taraflı haber yapması ve olayları çarpıtması için finanse ettiği basın kuruluşlarına verilen addır. Bu basın kuruluşlarının başını ATV, Star Gazetesi ve Televizyonu, AkİT Gazetesi ve Televizyonu, Sabah Gazetesi, Takvim Gazetesi, Akşam Gazetesi, Yeni AkİT Gazetesi. Bunların dışında yerel basınlarda mevcuttur. (Kurtarma ekipleri basına konuşmadan önce bu basın kuruluşlarına dikkat etmelidir. Yapacağınız basın açıklamasının tersine yalan haber üreterek halkı kışkırtma eğilimine girerler. Zira biranda radikal grupların fiziksel şiddetine maruz kalabileceğiniz gibi hükümette sizi ajanlıkla suçlayarak hukuk ve insan haklarını çiğneyerek hapse atabilir.)

Pedro Frutos Molina

Presidente ong k9 Creixell

SPAIN

Amigo Aydemir.

Fue un honor y un placer trabajar contigo y ver como intentabas ayudar a todos sin medios y con solo una fe de hierro para la humanidad. Quiero que sepas que nuestra ong k9 de Creixell, siempre estara dispuesta a ayudarte en aquellos proyectos que nos necesites.

Arkadaşım Aydemir.

Sizinle çalışmak ve herkese nasıl yardım etmeye çalıştığınızı görmek bir onur ve zevkti ve sadece insanlık için demirden bir inançla. Creixell'den ong k9'umuzun yapmamızı istediğiniz projelerde size her zaman yardımcı olmaya istekli olacağını bilmenizi isterim.

Pedro Frutos/Başkan ong k9 Creixell

Mike BIRCH

USA

I met Aydemir sadly due to my brother Jim Birch's death in 2010 Haitian earthquake. Aydemir is one of the kindest people I have ever met and completely giving to others in need. Aydemir uses his incredible skills in the service of complete strangers. I now and forever consider Aydemir to be my brother.

Aydemir ile 2010 Haiti depreminde ağabeyim Jim Birch'in ölümü nedeniyle üzülerək tanıştım. Aydemir tanıdığım en nazik insanlardan biri ve tamamen ihtiyacı olanlara yardım eder. Aydemir, inanılmaz becerilerini tamamen insanların hizmetinde kullanır. Şimdi ve sonsuza kadar Aydemir'i kardeşim olarak görüyorum.

Jonathan VIDELOUP

B.I.R.T.A.

FRANCE

J'ai eu la chance de rencontrer Aydemir lors d'une formation au Mexique J'avais entendu parler de lui et on m'avait raconté une partie de son histoire avant de le rencontrer Aydemir a été une de mes plus belles rencontres en tant que sauveteur, il m'a profondément touché Il est sincère honnête et une force mentale à toutes épreuves C'est l'une des personnes avec laquelle je pourrais intervenir sur des catastrophes naturelles a l'autre bout du monde . Les personnes comme Aydemir travaillant et donnant de ça personne sans rien attendre en retour deviennent rare C'est un réel honneur d'avoir pu te rencontrer mon frère

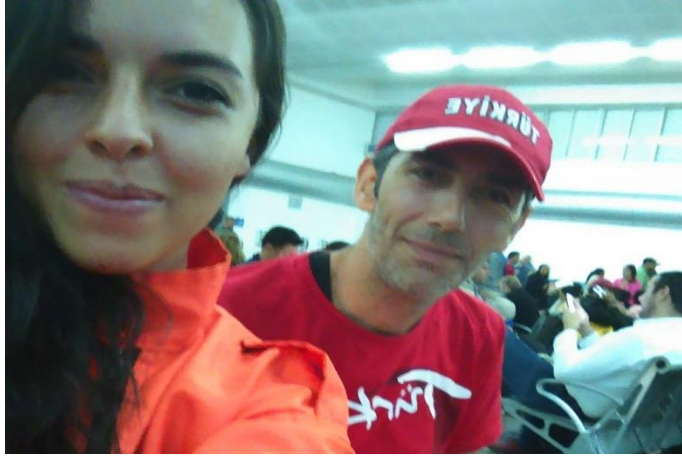
Aydemir ile Meksika'da bir eğitim sırasında tanışma fırsatım oldu. Onu duymuştum ve onunla tanışmadan önce hikayesinin bir kısmı anlatılmıştı.

Aydemir kurtarıcı olarak en iyi karşılaşmalarımdan biriydi, beni derinden etkiledi

O içten dürüst ve şaşmaz bir zihinsel güçtür.

Dünyanın diğer ucundaki doğal afetlere müdahale edebileceğim insanlardan biri. Aydemir gibi çalışıp kimseye karşılık beklemeden verenler ender oluyor

kardeşim sizinle tanışmak benim için büyük bir onur

Nebai Acosta Saucedo

B.I.R.T.A.

MEXICO

Trabaje con mi Hermano y gran amigo Aydemir Tasova en la misi3n por servir como rescatistas en la capital de M3xico el pasado 19 de septiembre del 2017. Los d3as que duramos en servicio, conoc3 de mi gran hermano su honestidad, su lealtad, el amor tan grande que siente por las dem3s personas y animales, dando siempre lo mejor de s3 y arriesg3ndolo todo por lo Justo para todo el que lo rodee, el tiene un enorme coraz3n y le estoy tan agradecida por todo lo que ha hecho por mi y las personas de mi pa3s. Mexico siempre le estar3 agradecido por venir a este pa3s y d3a a d3a mostrarnos qu3 hay personas buenas, leales y justas. Tuve la oportunidad de conocer personas de su pa3s en la misi3n Turqu3a b3squeda y recate en el terremoto del pasado 06 de febrero 2023 lamentablemente no pude en esta ovaci3n trabajar con mi hermano Aydemir ya que nos encontr3bamos en diferentes zonas un poco alejadas pero su apoyo y cuidado siempre se hizo presente. Gracias por tanto mi buen amigo y agradezco a tu pa3s por abrimos sus puertas y darnos refugio mientras servimos en labores de b3squeda y rescate en la ciudad de Kahramanmaraş, Turqu3a.

19 Eyl3l 2017 tarihinde kardeşim ve can dostum Aydemir Taşova ile birlikte Meksika'nın başkentinde kurtarıcı olarak g3rev yapmak 3zere hazır bulunduk. o kadar harika ki diğer insanlar ve hayvanlar için m3cadele ediyor, her zaman elinden gelenin en iyisini yapıyor ve elinde olan için her şeyi riske atıyor Sadece etrafındaki herkes için kocaman bir kalbi var ve benim ve 3lkemdeki insanlar için yaptığı her şey için 3ok minnettarım. Meksika, bu 3lkeye geldiğiniz ve g3n ge3tik3e bize iyi, sadık ve adil insanların olduğunu g3sterdiğiniz için size her zaman minnettar olacaktır. 6 şubat 2023 depreminde T3rkiye arama kurtarma g3revinde 3lkenizden insanlarla tanışma fırsatım oldu maalesef Aydemir kardeşimle biraz uzakta farklı b3lgelerde olduğumuz için bu alkışta 3alışamadım ama desteği ve ilgisi her zaman yanımdaydı. Can dostuma 3ok teşekk3r ederim ve T3rkiye'nin Kahramanmaraş şehrinde arama kurtarma 3alışmalarında hizmet verirken bize kapılarını a3tığı ve bize sığınak sağladığı için 3lkeneye teşekk3r ediyorum.

Bertha Leticia Barragán

médico militar / SEDENA

MEXICO

La vez que coincidimos fue en Lombardia Michoacán, yo recuerdo que tenía bastante frío, eran aproximadamente las 6:00 am y estábamos formados, entonces yo lo ví a lo lejos y usted vestida de un short corto y una camiseta de tirantes y yo pensé "wow ese hombre está demente" jaja ya después me enteré que era de otro país y entendí porque no le afectaba el frío. Después a pesar de la barrera del idioma pensé que era alguien muy apasionado de lo que hacía y enseñaba, porque a pesar de que no le comprendía tanto lo que me explicaba, entendí lo que me quería transmitir. Me pareció una persona apasionada, humilde, amable, divertida, inteligente y demasiado valiente por participar en rescate de personas que quisiera eran de su país.

La esencia que me transmitió es de un alma libre y aventurera, con el carácter necesario para realizar acciones peligrosas pero necesarias, con abnegación y bastante disciplina en su vida.

Excelente persona e instructor!

Tanıştığımız zaman Lombardia, Michoacán'daydı, havanın oldukça soğuk olduğunu hatırlıyorum, sabah 6:00 civarıydı ve sıraya girmiştik, sonra seni uzaktan gördüm ve kısa şort ve atlet giymiştin ve "Vay canına bu adam deli" diye düşündüm haha daha sonra onun başka bir ülkeden olduğunu öğrendim ve neden soğuktan etkilenmediğini anladım. Daha sonra dil engeline rağmen yaptığı ve öğrettiği işi çok tutkulu biri olarak düşündüm çünkü bana anlattıklarını o kadar anlamasam da bana iletmek istediğini anladım. Bana tutkulu, alçakgönüllü, nazik, eğlenceli, zeki biri ve kendi ülkesinden bile olmayan insanları kurtarmaya katılacak kadar cesur göründü.

Bana aktardığı öz, özgür ve maceracı bir ruha sahip, tehlikeli ama gerekli eylemleri gerçekleştirmek için gerekli karaktere sahip, özverili ve hayatında çok disiplinli.

Mükemmel insan ve eğitmen!

Tuba Van Raay

Medikal Arama Kurtarma / Hemşire

HOLLANDA

Lieve Aydemir,

Sinds de aardbeving in Van Erciş, Turkije in 2011 ben je mijn trouwe vriend. We leerden elkaar kennen als onderdeel van het zoek- en reddingsteam en werden goede vrienden. Nu zijn we beiden ver weg van onze landen, op verschillende continenten. Ik zal je altijd herinneren als een idealist, eerlijk, hardwerkend en vastberaden. Ik ben erg gelukkig dat ik zo'n vriend als jij heb. Ik kijk vol ongeduld uit naar je nieuwe boek en wens je veel succes.

Liefs,

Sevgili Aydemir,

2011 yılı Van Erciş Türkiye Depreminden beri benim kadim dostum. Seninle arama kurtarma ekibi olarak tanıştık ve kadim dost olduk. Şimdi ikimizde ülkelerimizden uzakta farklı kıtalardayız. Seni her zaman idealist, dürüst, çalışkan ve azimli olarak hatırlayacağım. Senin gibi bir dosta sahip olduğum için çok şanslıyım. Yeni kitabını sabırsızlıkla bekliyorum ve şans diliyorum.

Sevgiler

Sylvia Haro Sánchez

Cuerpo de Bomberos Cayambe

ECUADOR

Tener el orgullo de conocer y trabajar con personas extraordinarias que ayudaron con todo su conocimiento y gran corazón a mi país en el terremoto del 16 de abril del 2016 en verdad me llena de orgullo, un agradecimiento enorme mi hermano Aydemir, espero volver a coincidir contigo en esta vida.

16 Nisan 2016 depreminde ÷lkeme tüm bilgi birikimleri ve büyük yüreğiyle yardım eden olağanüstü insanları tanımanın ve onlarla çalışmanın gururunu yaşamak gerçekten beni gururlandırıyor, Çok teşekkür ederim Aydemir kardeşim, Bu hayatta tekrar sizlerle aynı zamana denk gelmek dileğiyle.

De. Ricardo Antonio Nij.

Bomberos

GUATEMALA

Te agradezco por ese noble corazón de ayuda, de humildad, de fortaleza y servicio a los demás.

Fue un honor trabajar a tu lado. Sabiendo que nuestro único propósito es el servicio a los demás. Por qué no fue fácil las largas horas de trabajo que duraban días, soportar el calor de la costa, los olores a putrefacción, las hanenota de las personas que con llanto nos contaban, y la lista es larga.

Simplemente gracias por ser un hermano más que demuestra al mundo que hay personas con coraje, valentía, honor, y simplemente ser humano con la humanidad cuan más lo necesita.

Yardımın, alçakgönüllülüğün, gücün ve başkalarına hizmetin o asil yüreği için teşekkür ederim.

Senin yanında çalışmak bir onurdu. Tek amacımızın başkalarına hizmet olduğunu bilmek. Günler süren uzun çalışma saatleri neden kolay değildi, sahilin sıcaklığına, çürüme kokularına, bize gözyaşlarıyla anlatanların notlarına ve liste uzuncasına katlanmak.

Cesaretli, yiğit, onurlu ve en çok ihtiyaç duyduğu anda sadece insanlıkla insan olan insanların olduğunu dünyaya gösteren bir kardeş olduğunuz için teşekkür ederim.

Haydar DESTAN

KADAK Kanyon ve Doğa Sporları ve Arama Kurtarma Derneği Başkanı

TÜRKİYE

Kahramanların sadece masallarda olduğunu sanırdım ta ki seni tanıyana kadar.

Seninle çok daha güzel şartlarda ve daha keyii bir ortamda tanışmak isterdim.

Başına gelen hırsızlık ve gasp olayı tanışmamıza vesile oldu bazen kötü olaylar güzel sonuçlar doğurabiliyor

senin gibi aslan yürekli bir kardeş kazandım.

Asıl güzellik, sen buradan Meksika'ya gittikten sonra hakkında duyduğum övgü dolu sözler oldu.

Ne kadar şanslı olduğumu ve ülkemizin depremzedelerinin ne kadar şanslı olduğunu öğrendim.

Kurtardığın her Can için sana ve ekibine minnettarız.

Dünyanın iki ayrı ucunda iki ayrı yürek tek bir ekip olduk seninle kardeş dernek olmanın mutluluğunu yaşıyorum.

İlk fırsatta misarim olarak ülkemize gelmeni ümit ediyorum.

Jorge Santiago Diaz ve oğlu Aydemir

BREC

ARGENTINA

Querido hermano. Si tengo que escribir sobre ti diría que eres un ser que motiva a las personas a seguir adelante contra todo .

Un guerrero de la vida , un ser maravilloso.

Tu nombre que hoy lleva mi hijo en un pequeño homenaje que quise hacerte es sinónimo de vida tal como el trabajo de rescate que haces en los escombros.

Te quiero mucho .

Sevgili kardeşim. Senin hakkında yazmam gerekseydi, insanları her şeye karşı çıkmaya motive eden birisin derdim.

Bir yaşam savaşçısı, harika bir varlık.

Oğlumun bugün size vermek istediğim küçük bir saygı duruşunda taşıdığı adınız, tıpkı enkazda yaptığınız kurtarma işi gibi hayatla eş anlamlıdır.

Seni çok seviyorum .

DEPREM
ENKAZ ALTINDA KALAN BİR ÜLKE
TÜRKİYE

19 Eylül 2017 / Meksika depremi

Meksika’da 7.1 büyüklüğünde deprem meydana geldiğinde. Takım arkadaşım ve aile dostumuz Nebai Acosta Saucedo ile birlikte tüm hazırlıklarımızı tamamlayıp Meksika’ya hareket etmiştik. Sabah Meksika’ya vardığımızda taksiye bindik ve toplanma merkezimiz olan Ministro Voluntario de Scientology merkezine gittik. Taksi ücretini ödemek istediğimde taksi şoförü bizden para almamıştı ve tüm arama kurtarma ekiplerinin ve yardım kuruluşlarının ulaşımından ücretsiz faydalanabileceğini tüm ödemelerin Meksika devleti tarafından üstlenildiği söylendiğinde şaşırmıştım.

Scientology merkezinden içeriye girdiğimizde harareti bir çalışma vardı. herkes muazzam organize olmuş yardımları organize ediyor, ekiplerin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyor, psikolojik destek sağlıyor ve daha bir sürü işle meşgul oluyorlardı. Yetkililer bizim için otel ayarladıklarını söylediler. Şehir merkezinde lüks bir otel hazırlamışlardı. Buna gerek olmadığını çoğunlukla enkaz alanlarında olacağımız için kimi zaman kullanma imkanımızın olmayacağını zaten kamp ekipmanlarımızın yanımızda olduğunu söylediğimde. Bana sizin konforunuz bizim için çok önemli sizler bizim halkımız için buradasınız ve sizin rahat etmeniz ve ihtiyaçlarınızın karşılanması bizim için çok önemli. Sizler bizim kahramanımızsınız” Şaşırmıştım daha önce böyle bir ilgi ve düşünceyle karşılaşmamıştım. Otele eşyalarımızı bıraktıktan sonra scientology merkezine geri döndük. Birkaç ekip arkadaşımız daha ordaydı. Bizden önce gelen ekip arkadaşlarımız enkaz bölgelerinde çalışmaya başlamışlardı bile. Nispeten yıkılan bina sayısı azdı ve kurtarma ekiplerinin sayısı yeterince fazlaydı. Bu sebeple ilk gün Nebai ve ben geri planda destek verdik.

Gittiğimiz her yerde cadde ve sokak başları polisler ve askerler tarafından güvenliği sağlamak amacıyla daha ilk günden konuşlanılmıştı. Bu kadar hızlı ve organize bir şekilde görevlerinin başında olmaları ve güvenliği sağlamaları müthiş bir şeydi.

3. Gün Ben, Nebai ve Roman Ruiz ile birlikte ara sokak ve caddelerde dolaşıyorduk ve yardıma ihtiyacı olabilecek kişilere destek vermek istiyorduk.

Akşama doğru daha hava kararmadan Enrique Rebsamen sokağına girmiştik. Sokak girişinde nispeten daha fazla polis gücü vardı. sokak ortasına vardığımızda kalabalık bir asker grubu bizi karşıladı. Bir bina vardı, garaj girişi ve birinci kat çökmüş. 4 kat ağır hasar almış bir bina. Başlarında bir general vardı onunla tanıştık. İçerde bir kadının olduğundan bahsetti. O sırada yanımıza genç bir kız yaklaştı. Gözleri donuk, yaşlı ve çaresiz bir bakışı vardı. yanında da ona destek olan aile üyeleri... Bize biraz sert bir tonda konuşmaya başladı.

“Kaç gündür ekipler geliyor ve gidiyor hiçbir kimse kurtarma çalışmasında bulunmadı neden böyle yapıyorsunuz annem içerde kaldı, kurtarın onu”

Onun gözlerinin içine baktığımda günlerce uyumamış, gözleri ıslak ve bitkin haldeydi...

“Söz veriyoruz anneni bulmadan buradan asla ayrılmayacağız.” dedik...

Ve hemen enkazın içine girdik. Param parça olmuş binaya çıplak ellerimle ayakta kalan ilk 3 katına tırmanarak baktım bir umut. Çünkü bina çok ağır hasarlıydı, kaçmak isterken merdivenlerde koridorlarda yakalanmış ve yıkılan bir duvarın veya eşyanın altında kalmış olabilirdi. Nebai ve Roman’da bina girişinde ön inceleme yapıyorlardı. sonra 2 asker ile birlikte vinç yardımıyla En üst katta bulunan Laura’nın evine de baktık ama yoktu. Katlarda olmadığı kesinleşmişti. Laura’nın evinden fotoğraflarını ve telefonlarını alarak aşağıya indik ve ailesine bunları teslim ettim.

Artık tamamiyle odaklanacağımız yer yıkılan kısımlardı. Yani birinci kat, garaj ve giriş kısmı. Dinleme cihazlarıyla kameralarla köpeklerle baktık ama bir bulguya rastlamamıştık. Elimizdeki tüm kamera görüntülerini ve evin krokisiyle birleştirip nerede olabileceğinin analizini yaptık ve dedim ki olması gereken yer burası çıkış kısmının otoparkla apartman girişinin olduğu yer arasında bir yerde.

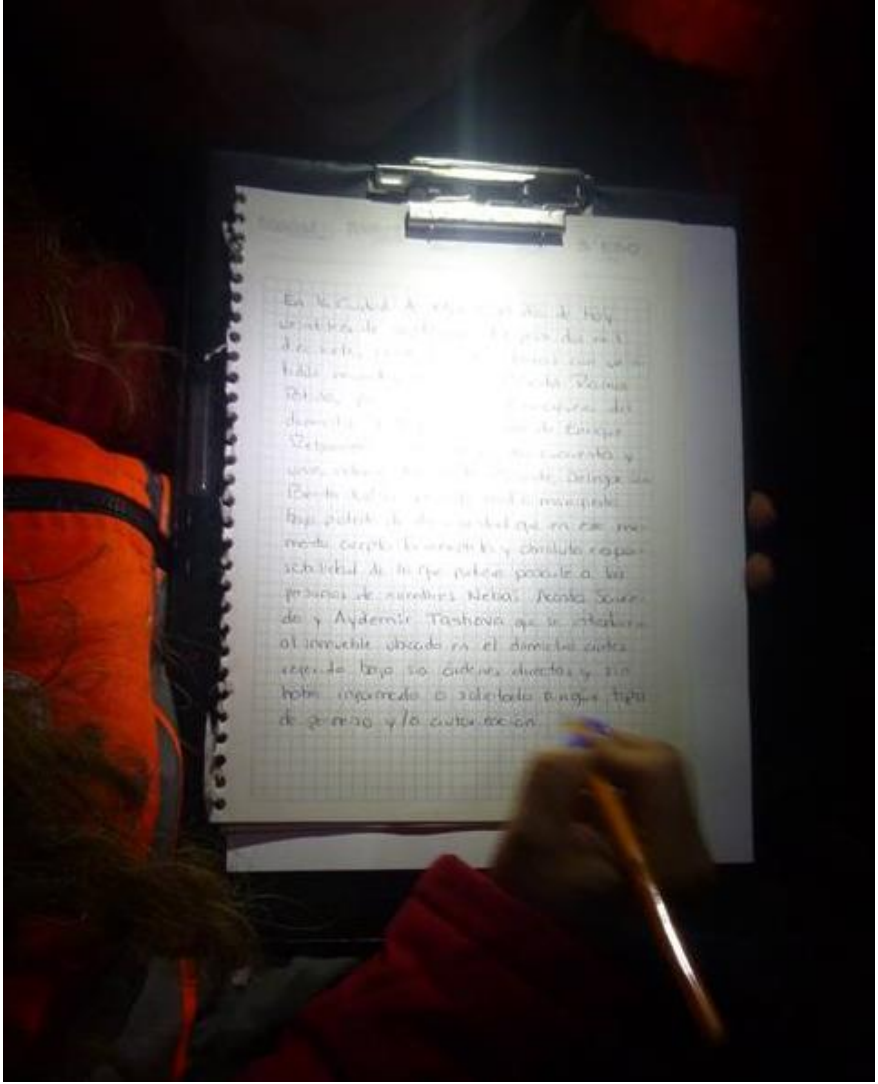
Nebai Ve Roman’la da hem fikir olduktan sonra enkaza girdik ve o bölgeye odaklandık. Hiç durmadık, toz yutarak elimizde balyozlarla, kesicilerle betonları kırarak ilerliyorduk. Ama birden elektrikler kesildi. Enkazın içinde karanlıkta kaldık. Dışarı çıktığımızda inanılmaz bir kalabalık ve tepkiler vardı. Sivil savunma yetkilileri gelmiş ve çalışmalarını riskli diye durdurmak istemişlerdi. Ama bunu çok kötü bir şekilde yapmışlardı. Enkaz içinde ekipler varken elektriği kesmek ve onları tehlikenin içinde bırakmak doğru bir eylem olarak kabul edilemezdi.

Yanlarına gittiğimizde bize “kurtarma çalışması yürütemeyeceğimizi çünkü binanın çok riskli olduğunu bu sebeple yıkım işlemi gerçekleştireceklerini söylediler.

Çok kızıştım, Onlara bizim kurtarma personeli olduğumuzu risklerin her zaman farkında olduğumuzu ama risk almadan da bir kurtarma gerçekleştiremeyeceğimizi, her olayda risk var diyerek insanları enkaz içinde bırakamayacağımızı, izin verselerde vermeselerde bu enkazda çalışıp Laura'yı enkazdan çıkaracağımızı söyledim. Nebai ve Roman da onlara aynı tepkiyle karşılık verince kararlılığımızı görmüş oldular. Ayrıca Meksika Devlet Başkanı'nın danışmanı da oradaydı ve bize desteklerini ve her zaman yanımızda olduklarını ilettiler.

Sivil Savunma yetkilileri kararlılığımızla birlikte gelen tepkileri de görünce hemen bir belge düzenlediler, tüm riskleri kabul ettiğimize yaşanacak her hangi bir olumsuzlukta Sivil Savunmanın ve Meksika Devletinin sorumluluğu bulunmadığına dair. Anında belgeyi imzaladık ve ışıkları yakarak vakit kaybetmeden enkaza tekrar girdik.

Uzun çabaların ve bitmek bilmez zamanın ardından sabaha karşı nihayet Laura'ya ulaşmıştık. Ama ne yazık ki hayatını kaybetmişti. Sıkıştığı yerden çıkarmamız daha çok zaman alacaktı. Haberi Lauranın kızı Renata'ya vermek vardı, gücümü topladım Renata'ya doğru yürümeye başladım. Onun gözlerine bakarken gözlerim dolmaya başladı, o bana baktı onun gözleri de durduramadığı yaşların üstüne bir yaş daha akıttı. Adımlarımı Renata'ya doğru atarken elimdeki kaska biri yöneldi tutayım dedi. Ona uzattım kaskımı verdim.

Renata'nın ellerinden tuttum. Baş sağlığı diledim ve ona güzel haber veremediğim için üzüntümü dile getirdim. Birbirimize sarıldık, birlikte ağladık. Dinmez bir acıyla acıyı paylaşıyorduk.

Ekip olarak hepimiz ağlıyorduk bizimle birlikte göz yaşı akıtan insanlar da vardı. sanki bir şehir Laura'nın gidişine ağlıyordu.

Herkes gösterdiğimiz çaba ve direnişimiz için bizi tebrik ediyordu ama tebrik duyacak veya tebrik edilecek bir şey yaptığımızı düşünmüyorduk. Herkes "Kahraman, Kahramanlar" demeye başlamıştı.

Kahraman!!! Kahraman olduğumu hissetmiyordum. Kahramansam ne kadarlık bir kahramandım? Kurtardığım hayatlar kadar mı kahraman? Ya kurtaramadıklarım!!!

Hiçbir kahraman, hiçbir mücadele annesini hayatta teslim edemediğimiz Renata'ya teselli veremezdi.

Görevimizin basına dönmemiz gerekiyordu kaskımı alan kişiye baktım yoktu, birkaç görevliye sordum, kaskımı alan kişi hakkında en ufak bir bilgileri yoktu. Ama görevli yeleği vardı, nasıl bir bilgiye sahip olamazlardı ki. Üzül müştüm.. yanımda yedek kaskım yoktu ve kaskıma takılı kameramda da kızımın fotoğraf ve videoları vardı... Ayrıca enkazda bulunduğumuz tüm çalışmalarımızın videoları vardı. O videoların internet üzerinde dolaşması Laura'nın ailesini daha fazla üzüntüye sokabilirdi. Ve en son istediğim şeyde bu olurdu.

Günler geceler süren çalışmalarda sadece bir iki saat uyuyabilmiş, yağmurda ıslanmış, yuttuğumuz tozların üstümüzde katılaştığı zamanların ardından nihayet dinlenmek için bir köşeye çekilmişti.

Bu zamanlarda kaskımla alakalı twiterda başlıklar açılmış, devlet başkanı Penanieto'nun da yaşanan gelişmelerden ve kaskın çalınmasından haberi olmuş ve orduyu ve polisi bu kaskın bulunması için görevlendirmiş. Tüm Meksika kaskımı konuşmaya başlamış. Benim bunlardan hiç haberim yoktu ve bir gün kadar sonra insanlar bana destek ve bağış teklifleriyle geldiğinde durumu öğrenmişim. Bir ihtiyacımın olmadığını alan kişiye de kızgın olmadığımı sadece kamerada bulunan videoları internet üzerinden yayarak Laura'nın ailesinin üzüntüsünün üstüne bir üzüntü daha eklememesini rica etmişim.

Kaskımın çalınmasının 2. günün akşamında Scientology merkezinde dinlenirken insanlar Meksika halkının kaskımdan duydukları üzüntüden dolayı getirmiş oldukları ekipmanları görünce çok şaşırmışım. Kasklar iletişim ekipmanları kurtarma ekipmanları, kameralar vs bir sürü şey. İnsanlar bir kahraman arıyorlardı ama asıl kahramanlar bu ülkenin içinde yaşayan insanlardı, Meksika Halkının tamamı kahramandı. Bense sadece onlara hayranlık ve sevgi ile bağlı olan sade bir kurtarma personeliydim.

O anlarda Scientology çalışanlarından biri yanıma geldi. Aydemir kaskın bulundu. Çalan kişi yaptığından çok utanmış ve korkmuş, özür dileyerek kaskı teslim etmiş. Kaskını getiriyorlar dedi.

O an mutluluğum daha da katlanmıştı.

Nebai yanıma geldi. Laura'nın cenaze töreni var dedi. Tamam dedim, "gitmeliyiz. Artık Renata bizim kardeşimiz, biz de onun ailesiyiz. O nu yalnız bırakmayalım ve dualarımızı edelim." Roman'ı da bilgilendirdik. Üstümüzü değiştirerek temiz kıyafetler giydik. Ve cenaze törenine katıldık.

Dualar ediliyordu her dua'ya amin deniliyordu. Ben de onlarla birlikte amin diyordum. Dua bittiğinde Rahip herkesi tektek dolaştı bir şeyler söylüyordu. Bana geldiğinde, biri Benim Türk ve müslüman olduğumu söyledi.

Rahip bana sarıldı,

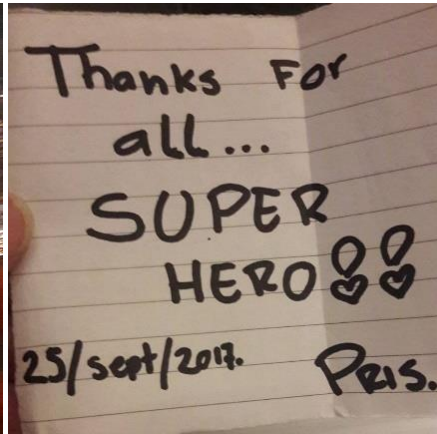
"Çok teşekkür ederim... hem kendim için hem de insanlarımız için. Yaptığın iş kutsal ve insanlığa hizmet ediyorsun. Sen ne yüce bir insansın. Tanrı seni ve aileni korusun."

Bu sözleri duyduğumda duygulanmış ve gururlanmıştım.

Tören bitmiş herkes Laura'nın başına gidip son dualarını ediyordu. Renata'ya "ben de dua edebilir miyim?" diye sordum. "Tabii ki sen de ailedensin." dedi

Laura'nın yanında iki elimi açarak fatiha okudum ve sonrasında da Allah'a Laura için dua ettim.

O günden sonra kendimi her ne kadar Türksem bir o kadar da Meksikalı hissettim. Ve bir ülke beni kendi içlerinden biri olarak kabul etmişti.

Zamanla normal hayatıma geri döndüm. Ama asla ne Laura ne de kızı Renata aklımdan çıkmadı. Hayatım boyunca beni böyle etkileyen bir kurtarma çalışması yaşamamıştım.

Her gün en az birkaç dakika o günlerin üzerinden geçiyorum. Unutamadığım, kabul edemediğim ve aklımın almadığı bazı şeyler var hala... Zaman geçip gitse de acısı hatırası hiçbir zaman silinip gitmiyor. Ve hiçbir zaman da gitmeyecek....

O gün bana Meksika halkı kahraman dedi. Her zaman da kahraman olarak andılar. Kahraman...! Hiçbir zaman kabul edemedim bu yakıştırmayı.

Ben her zaman ihtiyaç olduğunda orada hazır olan diğer kurtarma personellerinden farklı biri değilim. Kahraman mı? Asla kahraman olmak gibi bir düşünceyle hareket etmedim. Bu benim işim ve görevim, hayat kurtarmak, umut olmak, acıları dindirmek...

Ve Laura sen hiç merak etme Renata bizim kardeşimiz ve her ihtiyaç anında her zaman onun yanında olacağız.

Laura RAMOS

Ve...

05 Şubat 2023

Güneşli bir güne uyanmış normal hayatın akışında ilerliyordum. Eşimi işyerine bıraktıktan sonra kopeklerle parka gitmiş ve uzun bir yürüyüşten sonra eve dönmüştüm. Köpeklerime mamalarını verdikten sonra bilgisayarımı da alıp eşimin bulunduğu ofise gittim. Son birkaç aydır üniversitede eşimin çalıştığı dekanlıkta elektronik ekipmanların tamirinde yardımcı oluyor ve kullanıma hazır hale getiriyordum. Son zamanlarda hayatımın normal akışı bu şekildeydi.

Öğleden sonra 3 gibi eşimin işi bittiğinde önce bir şeyler yemek için bir restoranta gitmiş, ardından da eve dönüp köpeklerimizi alıp birlikte parka gitmiştik. Akşam hava karardığında da evimizde inzivaya çekilmiş ve dinleniyorduk. Telefonumun ikaz sesinin ardından eşim bana Türkiye’de deprem olmuş dedi.

Hemen bilgisayarımdan kontrol ettiğimde Kahraman Maraş merkezli 7.9 şiddetinde bir deprem olduğu görülyordu. Büyük bir depremdi. Yıkımın şiddetini tahmin edebiliyordum.

Eşim “gidecek misin?” diye sordu. Ben de “bilmiyorum ama hazır olmam gerekiyor” dedim. Bana “Eğer ihtiyaçları varsa muhakkak gitmelisin, ülkenin ve insanların sana ihtiyacı var ve seni her konuda desteklemeye hazırım” dedi.

Çantalarımı ve ekipmanlarımı salonun ortasına serdim. Ekipmanlarımın listesini kontrol ettim. Elektronik cihazların bataryalarını şarja taktım. Eğer gideceksem oraya vardığımda hazır olmak istiyordum.

Bu hazırlık süreci içerisinde sürekli haberleri kontrol ediyordum. Büyük bir depremdi, birkaç şehir bu şiddeteki bir depremde hasar almıştır diye düşünüyordum.

Bu arada dünyanın bir çok yerinden arkadaşlarım bana geçmiş olsun ve destek mesajlarını göndermeye başlamışlardı. Özellikle en yakınlarım ailem için endişeliydiler. Ailemin güvende ve iyi olduklarını deprem bölgesine çok uzak bir şehirde yaşadıklarını söylediğimde şükretmişlerdi.

Sonra telefonuma bir mesaj düştü. Türkiye 4. Seviye alarm vermişti. Uluslararası yardım çağrısıydı bu.

Eşim bana dönüp dedi ki.

“Aşkım insanların sana ihtiyacı var. Gitmelisin! Ben her zaman seni destekleyeceğim. Yalnız kalacağım için endişelenme. Git ve insanlarını kurtar. ”

Hemen üyesi olduğum Arama kurtarma tugayına bilgi verdim. Hazırlandığımı ve gitmeye hazır olduğumu bildirdim. Sonra da Başkanla bir görüşme yaptım. Ona hazır olduğumu ve en kısa zamanda Türkiye’ye gideceğimi, yıkımın çok büyük olduğunu söyledim. Büyükelçilikle görüştüğümde sonra da kendilerini bilgilendireceğimi anlattım.

Ardından Meksika'daki büyükelçilik ile iletişim kuruldu.

Büyükelçilik müsteşarı bana

Aydemir Bey en kısa zamanda acil sizi büyükelçiliğimizde görmek istiyoruz dediler. Ben de tamam ilk uçakla geliyorum dedim.

Ve Akşam saat 5 uçağına Zacatecas - Mexico City için biletimi aldım.

Eve geçtim. Eşim maddi konuları halletmeye çalışıyor bir yandan da iletişimi organize ediyordu.

Ben de şarj ettiğim kamera ve cihazlarla birlikte diğer ekipmanlarımı da çantaya yerleştirdim. en ufak bir detayı atlamak istemiyordum.

Giysilerimi hazırladıktan sonra son olarak üniformamı da yerleştirmiştim ve uçuş için hazırdım.

Polonyadan kardeşim Sergio Omar ile konuştum ve detayları paylaştım. Onlarda Türkiye'ye gitmek için hazırlanmaya başladıklarını söylediler.

Ardından Fransa'dan yine Kardeşim Bastien'i aradım, onunla da konuştum. Tam donanımlı olarak Türkiye'ye geleceklerini söylediler.

Bu arada Nebai gelmişti. Nebai benim kurtarma tugayından çok yakın bir arkadaşımıdır. Daha birkaç gün önce bir okulda çocuklara arama kurtarma ve kişisel korunma hakkında eğlenceli ve keyifli bir seminer vermiştik.

Ona durumu anlattım ve hazırlanmasını söyledim.

Bu arada Büyükelçilik müsteşarı Reşat bey tekrar beni aramıştı. Bana bir ihtiyaç listesi sunmuştu. Bu listedeki ürünlere acil ihtiyaç duyulduğunu söyledi. Ve ekibimizin hazırlanıp hazırlanmadığını ve kaç kişinin Türkiye'ye kurtarma çalışmalarına katılacağını sordu. Ben de ekibin hazırlandığını ve kesin bir bilgiye sahip olmadığını ama en kısa zamanda kendilerine bilgi vereceğimi söyledim.

Büyükelçilik bu ekip listesini bekliyordu çünkü uçuşları ayarlamak ve vakit kaybetmek istemiyorlardı.

Ben de Tugay Başkanımız Hector'u tekrar arayıp bilgilendirdim.

Ona Büyükelçiliğin beni acil görmek istediğini söyledim ve birkaç saat sonra Meksiko City'e uçağımlı söyledim.

Müsteşar beyin bana ihtiyaç listesi verdiğini ve bu listenin de hazırlanması gerektiğini anlattım.

Kurtarma çalışmalarına katılacak kişilerin belli olup olmadığını Çünkü büyükelçiliğin uçuşları ayarlayacağını ve eğer katılmı sağlayacak kişiler kesinleştiyse katılım listesini bana personelin pasaportlarıyla birlikte ulaştırılması gerektiğini anlattım.

Bana ilk ekibin hazırlandığını ve en kısa zamanda Meksiko City'e doğru yola çıkacağını söyledi. Ve personelin isim ve pasaport listesini gönderdi ben de bu listeyi büyükelçiliğe gönderdim.

Bu sırada hazırlıklarımı tamamlamıştım. Köpeklerime sarıldım. Onları okşadım öptüm. Odin, Moka, kiki ve kira. Sizler dışardan baktığınızda belki bir köpek olarak görürsünüz ama onlar bizim için evlattan farksız. Özellikle Kiki sanki her şeyin farkındaymış gibi kucağımdan inmek istememiş sanki bana destek oluyormuşçasına sarılıyor gözlerime bakıyor, başını kalbimin üstüne koyuyordu. Hava alanına gideceğimiz an gelmişti ve evde onları bırakırken gözlerim dolmuştu. Ben eşim ve Nebai havaalanına doğru yola koyulduk. Havaalanı görevlileri eşimin benimle birlikte uçuş kapısına geçmesine izin vermişlerdi. Bu ülkenin en takdir ettiğim ve onur duyduğum taraflarından biri de bu. Bizlere yani kurtarma personellerine saygıları ve değerleri çok fazla ve her türlü kolaylığı sağlıyor ve yardımcı oluyorlar. Uçuşumu beklerken eşimin elini hiç bırakmadım. Birbirimizin gözlerinden bir an olsun gözlerimizi ayırmadık. Benim eşim harika bir insandır. Harika bir kadın ve harika bir eştir. Hiç durmadan dua etti benim için ülkem için insanlarımız için.

Bana "merak etme, ben her zaman senin yanındayım ve hep yanında olacağım. Beni merak etme, git ve insanlarını kurtar. Neye ihtiyacın olursa ben burada senin için hazır duracağım. Bizim için endişelenme." dedi. Aile fertleri ve bazı yakın dostlarımız benim için ve ihtiyaç duyacak depremzedeler için para toplamışlar onu bana verdi. Uçuş vakti yaklaştığında birbirimize sımsıkı sarıldık, ağladık. Eşim ve Nebai ile vedalaştıktan sonra uçağa bindim ve Meksiko city'e doğru yola çıktım. Aklımdan o kadar çok şey geçip gidiyordu ki. Karşılaşacağım manzaralara, insanların haykırışlarına, yardım taleplerine kendimi hazır hale getiriyordum. Bu düşünceler içerisinde Meksiko City'e varmışım. Havaalanında beni almaya Tugay'dan arkadaşım Rod karşıladı Konsolosluga doğru yol alırken Türkiye'deki durum hakkında birbirimize bilgi verdik. Biraz duygu seli de yaşamıştım. Benim ülkem ve benim insanlarının yardıma ihtiyaç duyması ve depremin çok geniş bir alanı etkilemiş olması kayıpların çok olacağını gösteriyordu ve ister istemez gözleirim dolmuştu. Rod hızlı bir şekilde Beni Türk başkonsolosluğuna yetiştirdi.

Bizi Müsteşar Reşat bey karşıladı. Odasında durum hakkında bizi bilgilendirdi. Yıkımın çok büyük olduğunu ve o an için 6-7 şehirin etkilendiğini söylemişti. İhtiyaç listelerinin hazırlanmasında Rod elinden gelen tüm gayreti göstereceğinin sözünü vermişti. Gelecek olan ekip arkadaşlarımız hakkında da bilgi almaya çalışıyordum. Onlarda yola çıkmışlar ama karayoluyla geldikleri için ve hazırlanmalarını da hesaba katınca bekleme süresi çok uzun olacaktı. zaman kaybetmek istemiyor, geç kalmaktan korkuyordum. Bu hesaplarla boğuşurken bir yandan da Müsteşar bey Rod ile bilgi alışverişinde bulunuyorlardı.

Reşat bey bana Aydemir Bey sizi sabah 4:05 uçağı ile göndermek istiyoruz oldu. Bir ekip daha olduğunu ve gitmeye hazır olduklarını söyledi. Onlara eşlik etmemi ve deprem bölgesine ulaşmalarında yardımcı olmamı istedi. Ekibimin geleceğı süreyi ve bir sonraki uygun uçuşu da hesaba kattığımda tugay arkadaşlarımın deprem bölgesine ulaşmalarına en az 2 gün vardı. Normalde tugaydan ayrı hareket etmeyiz ama depremi yaşayan benim ülkem ve benim insanım olunca ve büyükelçiliğinde ricasıyla birlikte kabul ettim. Bu durumdan da Tugay başkanıımız Hector Mendez'i bilgilendirdim. Ve sonrasında da Rod Beni havaalanına bıraktı ve Türkiye'ye gidecek diğerk Meksika ekibini ve uçuşumu beklemeye başladım.

Havaalanının dışında beklerken stresten kaç tane sigara içtim bilmiyorum. Stresliydim çünkü internette, haberlerde, sosyal medyada bölgenin durumunu anlamaya çalışıyordum ve Türkiyeden ve Yurtdışında yaşayan türk arkadaşlarım beni arayarak bilgi veriyorlardı. Tahminimden çok daha büyük bir yıkımla karşılaşacağımın farkına varmışım. Aklıma 99 yılındaki Marmara depremi geldi. O zaman Adapazarı'nda kurtarma çalışmalarında bulunmuşum. O zaman da herşey cehennem gibiydi. Acaba aynı manzarayla mı karşılaşacaktım. Ayrıca deprem bölgesine vardığımda bir başıma olacaktım. Tek başıma ne kadar verimli olabilirdim. Yine de tesellim tam donanımlı türkiyeye gelecektim. Kameralar ve dinlemee cihazlarımla diğerk ekiplere yardımcı olabilirdim. Ve kendi tugay arkadaşlarıma ulaşabilecektiydim. Beynimin hücrelerinde onlarca soru aynı anda uçuşup duruyordu.

Bu arada Fransa'daki Arama kurtarma personeli Bastien ile konuştum. Belki gelemeyeceğini ama her zaman desteğinin ve dualarının benimle birlikte olduğunu, eğer gelebilirse

muhakkak beni bulacağını söyledi. Bastien benim için bir kardeş ve ailemizin bir üyesi. Ben ve Armida onu çok severiz. Onun o her zaman pozitif enerjisi bana hep güç vermiştir.

Saat gece yarısını geçmiş saat kaç hatırlamıyorum. Uçuşumuza heralde 2/3 saat bir şey kalmıştı. Diğer ekipte gelmişti. Onlarda Topos Adrenalin ekibiydi. Hepsini ilk defa görüyordum. Tanıştık. Kendilerine teşekkür ettim. Büyükelçiliğin onlara yardımcı olmamı istediği için tek başıma onlara eşlik edeceğimi ve deprem bölgesine ulaşmalarına yardımcı olacağımı anlattım.

Uçuş vakti yaklaştığında Türk Hava Yolları personeli de gelmişti. Pasaportlarımızı verdik, bagaja yüklenecek ekipmanlarımızı teslim ettik ve sonrasında da İstanbul'a uçmak üzere uçağımıza bindik. Türk Hava yolları personelleri ve Kabin personelleri bizimle çok yakından ilgilendiler. Uçuşu rahat geçirmemiz için yolculardan da ricada bulunarak her bir personele üçlü koltuk ayarlamışlardı. Yolumuz uzundu. 15 saatlik bir uçuş. Uyumaya çalıştım ama uyumak imkansızdı. Beynim sürekli hareket halindeydi. ve nihayetinde 8 Şubat 2023 tarihinde saat sabah 7 de İstanbul havaalanına geldik. Uçaktan iner inmez bizi polisler ve afad görevlileri karşıladı. Hiçbir kontrol noktasından geçmeden sadece pasaportlarımızı vererek havaalanı içinde kurtarma ekipleri için ayrılan bir bekleme alanına aldılar. Bekleme alanında farklı ülkelerden de gelen ekipler vardı. her ekibin yanına da yardımcı olmaları için birer havaalanı personeli atamışlardı ve bize gerçekten her konuda yardımcı oluyor ve ilgileniyorlardı.

Meksika'dan ayrılırken yüküm çok ağır olduğu için kamp malzemelerimi yanıma alamamıştım. İstanbul uçağını beklerken arkadaşlarım Gözde ve eşi Erim bu konuda endişelenmememi İstanbul'da bana kamp malzemesi verebileceklerini söylemişlerdi. İstanbul'da havaalanında buluştuk. Fazladan kamp ekimanlarıyla gelmişlerdi. Sadece beni değil depremzedeleri de düşünmüşlerdi. Gözde ile birlikte uzun yıllar önce Redbull Air Race 'te birlikte çalışmıştık. Çok çok uzun yıllar geçmişti aradan. Birlikte hasret giderdik. Eşiyle tanıştım. Onları gördüğüm için çok mutlu olmuştum.

Bizimle ilgilenen görevli gün içinde saat 11:30 da Adana'ya hareket edeceğimizi söyledi. Ben de deprem bölgesinde iletişimi sağlayabilmek için GSM hattı satın almak istemiştim. Beni Türkcell bayisine yönlendirdiler. Ve orada GSM hattı satın aldım. Kart için 950 lira para ödemişim. O an için fiyat biraz garip gelmişti ama Türkiye'de yaşayan herkes fiyatların astronomik artış gösterdiğinden bahsettikleri için pek üstünde durmadım. Ama daha sonra sohbet ettiğim kişiler dolandırıldığımı söylediler. BU durum çok ağrıma gitmişti. Kurtarma çalışmaları için geliyorsunuz ve daha Türkiye'ye adım atar atmaz fırsatçıların ağına düşüyorsunuz. Kim bilir bunu daha hangi kurtarma personeline yapmışlardı. Arkadaşlarımla bu konuyu konuştum. Ve sosyal medyadan da bu konuyu dile getirdim. Daha sonra Türkcell den bir yönetici beni aradı ve yaşanan bu durumdan çok üzgün olduklarını, para iadesi yapmak istediklerini ve bayinin de muhakkak cezalandırılacağı bilgisini verdiler. Ben de para talebimin olmadığını bayinin benim adıma depremzedelere bağış yapmasını ve dekontu da bana göndermelerini istedim.

Türkcell yetkilisi sağolsun konuyla hızlı bir şekilde ilgilenip gerekli bağışın yapılmasını sağladı ve bana da dekontu gönderdiler.

YapıKredi		Bilgi Dekontu	
FAST GÖNDERİMİ			
MÜŞTERİ NO : [REDACTED]	İŞLEM REF : 241527709519		
VKN/TCKM/VKN : *****	SIRA NO/ID : / 2415294237144		
IBAN NO : [REDACTED]	PERSONEL SİCİL : INT001		
İŞLEM TARİHİ : 16.02.2023 17:11:10	BELGE NUMARASI : SYB2023125246287		
VALÖR : 16/02/2023	ETİM : -		
GİDEN FAST TUTARI : -460	VERGİ : -		
DÖVİZ CİNSİ : TL	KOMİSYON : -		
GÖNDEREN HESAP NO : [REDACTED]	TOPLAM TARSILAY TUTARI : -460		
GÖNDEREN ADI : [REDACTED]	ÖDEMENİN KAYNAĞI : İnternet Bankacılığı		
ALICI BANKA : Türkiye Cumhuriyeti Ziraat Bankası A.Ş.	MESAJ TÜRÜ : Bireysel Ödeme		
ALICI ŞUBE : -	SORGU NO : 780739027		
ALICI HESAP : TR73000100174555555555204	KOLAY ADRES : -		
ALICI ADI : T.C. İçişleri Bakanlığı Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı			
ALICI TCKM/VD/VKN : -			
AÇIKLAMA			
TUKARIDAKİ TUTAR HESABINIZA BORÇ/ALACAK FAYDEDİLMİŞTİR.			
AÇIKLAMA:FAST/Marş deprem yardımı Aydemir taçoğa adına yardım için			
[REDACTED]		Ticari Unvanı: Yapı ve Kredi Bankası A.Ş. Boğaziçi Mh. No: 937020892 Web Adresi: www.yapikredi.com.tr Ticaret Sicil Numarası: 2534 İşletme Merkezi: Yapı Kredi Plaza D Blok 34330 Levent - İstanbul Mersis No: 087702089200741 SİSTEM	
e-Dekont yerine geçmez bilgi amaçlıdır. e-Dekontunuzu şubeden veya internet/mobil şubeden temin edebilirsiniz.			

Adana uçağımızı beklerken tüm yakınlarım ve dostlarım benimle iletişime geçmeye başladılar. Hepsi de bana HATAY'da kurtarma çalışmalarına başlamamı söylüyorlardı. Şehrin tamamen yıkıldığını kurtarma ekiplerinin bölgeye ulaşmadığını ve yardımların gitmediğinden bahsediyorlardı. Ben de bir yandan da internetten bölgedeki anlık görüntüleri takip ederek durumun ciddiyetini anladım. Ve o dakikadan sonra Hatay'da kurtarma çalışmalarında bulunmaya karar verdim.

Uçağımızı beklerken bir çift geldi yanımıza beyefendi türk eşi meksikalı bir çift. Bizimle birlikte onlarda deprem bölgesine intikal edeceklermiş. Tam hatırlamıyorum ama rehberlikle alakalı birşeydi yanılıyorsam.

Neyse uçuş zamanı yaklaşınca personel bizi uçuş kapısına götürdü, bu sırada ben de kendisine ekipmanlarımızı almadığımızı söyledim. O da birkaç görüşme yaptıktan sonra uçağa ekipmanlarımızın transfer edildiğini söyledi.

Saat yaklaşık 11:/11:30 gibi Türk Hava Yollarının Adana uçağına bindik. Uçakta diğer yabancı arama kurtarma ekipleriyle birlikte türk personellerde vardı. doktorlar, aşçılar vs.

Uçakta Benimle birlikte gelen Topos Adrenalin ekibine Hatay'da arama kurtarma çalışmalarında bulunacağımı söyledim. Oradaki durumun anlatılanlara bakılırsa çok daha vahim olduğunu söyledim. Kendilerinin düşüncelerini sordum eğer başka bir bölgede çalışmak isterlerse onlara ulaşmaları konusunda onlara yardımcı olacağımı da söyledim. Onalrda Benimle birlikte Hatay'a gelmek istediklerini söylediler.

Saat 2 gibi Adana havaalanına vardığımızda tam bir karmaşa ve insan yoğunluğu vardı. Afad yetkilileri bizi yine orada karşıladı. Ayrıca rehber olarak ekibe yardım edeceğini söyleyen bir kız da geldi yanımıza. Adı Duygu veya Duru'ydu. Ben de Topos Adrenalin ekibiyle ilgilenebileceğini söyledim. Bu arada çıkış kapısının orada da INSARAG kaydı tutulan bir masa vardı. Bagajları beklerken AFAD yetkilileri ile detaylar hakkında bilgi alıyorduk. Görevli bize sizleri ihtiyaç gördüğümüz yerlere göndereceğiz dediğinde. Bizim Hatay'a gitmek istediğimizi söyledim. Yetkili ihtiyaca göre dağıtım yapacaklarını söyledi. Ama ısrarla Hatay'a gitmek ve orada kurtarma çalışmalarında bulunmak istediğimizi söyleyince biraz gönülsüz de olsa tamam dedi. Bizim için bir araç ayarlayacaklarını biraz beklememizi söyledi.

Topos Adrenalin ekibi bagajların hala çıkmadığını söyledi. Havaalanı tam bir karmaşa içerisinde olduğu için Afad yetkilisinden yardım istedim. Onlarda havaalanı yetkilileriyle görüştükten sonra bizi Türk Hava Yolları yetkilisiyle görüştürdüler. THY yetkilisi kadın bize ekipmanlarımızın yanlış uçağa yüklendiğini söyledi. Ve tam o anda da AFAD yetkilileri geldi ve Hatay'a askeri bir helikopterle intikal edeceğimizi söyledi. Helikopterinde gelmek üzere olduğunu ve hazırlanmamızı istedi.

Bir anda bizde panik havası oluştu. Bir yandan THY yetkilisine bagajlarımızın ne olacağını soruyor bir yandan da Afad yetkilisine ekipmanlarımızı teslim almadığımızı anlatmaya çalışıyordum.

Dakikalar büyük bir stres ve yük bindiriyordu üstüme.

THY yetkilisi birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra bize yanlış uçağa yüklenmediğini ama adana'ya gelecek başka bir uçakla geleceğini söyledi. Ekipmanların havaalanına ulaşmasının 6/7 saat sürebileceğini söyledi. Bir yandan da Topos Adrenaline'e durumu anlatmaya çalışıyorduk.

Afad yetkilisi helikopterin piste indiğini ve bizi beklediğini söyledi. En sonunda Topos Adralin ekibi 2 personeli havaalanında ekipmanlar için bırakabileceğini ama ekipmanlar geldiğinde de bu personelle birlikte ekipmanlarımızın hızla Hatay'da yanımıza ulaştırılmasının sağlanmasını istediler. Yetkililerde kabul edince ekipmansız bir şekilde Askeri helikoptere binerek Hatay'a doğru yola çıktık.

Hatay Havaalanına akşam vardığımızda pistin bir çok bölgesinin deprem nedeniyle hasar aldığını gördüm. Havaalanında birkaç personel vardı ve yanlarına gittik. Bizimle ilgilenip AFAD kriz masasını arayarak bizim geldiğimizi ve araç göndermelerini söylediler.

Aracımızı beklerken havaalanı personeli bina için yardım malzemeleriyle dolu olduğunu AFAD'a bu yardım malzemelerinin buradan alınmasını söylediklerini ama alınmadığını

AFAD'a ulaştığımızda bu yardım malzemelerinin buradan alınıp ihtiyaç sahiplerine ulaştırılmasını istediler. Ben de konuyu iletteceğimi söyledim. Bir süre sonrada aracımız geldi havaalanından ayrıldık ve ve AFAD kriz masasına vardık. Hava kararmak üzereydi. AFAD'a ekip hakkında bilgi verdik. Bize yol yorgunusunuz bugün dinlenin isterseniz dediler. Bizde dinlenmeye gelmediğimizi bir an önce kurtarma çalışmalarına başlamak istediğimizi söyledim. Ve Adana'da 2 personeli ekipmanlarımızı almaları için bıraktığımızı ve intikal edeceğimiz bölgeye bu ekip geldiğinde yanımıza getirilmesini de söyledik.

Türkan isminde Afad personeli bir kadın bizimle ilgilendi. Ve bundan sonra da onunla hep diyalog halinde kaldık. Genelde bizimle ilgilenen ve koordineli hareket edeceğimiz ve kendisine güven duyduğumuz biri oldu. Onu gerçekten tanımalıydınız. Çalışkan, bitmek bilmez enerjisi, bitkin düştüğü zamanlarda bile çalışmaktan ve yardım etmekten geri kalmayan harika bir insandı. ilk tanıştığımız günle ayrıldığımız gün arasında sanki 1000 yaş yaşlanmış gibiydi. Uykusuz geçen yorucu ve stresli günlerin yükünü fazlasıyla hissetmiş biriydi. Onu unutmam ve ona minnet duymadan geçemem. Ülkemin böyle çalışkan yardımsever ve azimli kadınlara ihtiyacı var ve değeri bilinmeli.

Her neyse Türkan bana öğretmen bir kadının annesinin enkaz altında kaldığı orada kurtarma çalışmasında bulunmamızı istedi. Ayrıca o bölgede hiç arama kurtarma ekibi olmadığını o bölgedeki tüm arama kurtarma faaliyetlerini bizim yürütmemizi istemişti. Güzelburç mahallesi Avcı çıkmazı sokağa gideceğimizi söyledi. Adres ve bilgileri aldıktan sonra Türkan hanım bizim için bir araç ayarlandığını söyledi. Bizi bölgeye götürecek olan araç bir AFAD tarafından kiralanmış özel bir otobüstü. Türkan Hanım ayrıca bize yardımcı olmaları için ondan fazla afad gönüllüsü genci yanımıza verdi. Otobüsle enkaz bölgesine giderken araç

sürücüsü çok aksi tavırlar içindeydi. Buraya geldiğine pişman olduğunu çok çalıştırdıklarını gitmek istediğini söylüyordu. Ve her iki cümlesinden biri de para oluyordu. Trafik çok yoğun ve ilerlemek neredeyse güçtü. Bunun da etkisiyle şoför bizi götürmeyeceğini söyleyip duruyordu. Her aksi sözlerinin ardından sinirlerim gerilmeye başlamıştı ve kendisine kaç para istiyorsan ben veririm. Sesini çıkarma bizi gideceğimiz yere götür dedim. Bana Trafiği görmüyor musun? Sabaha anca varırız deyince.

Kapıyı aç ve beni takip et dedim. Otobüsten indim ve araçları durdurarak yollar açarak otobüsün sıkışık trafikten kurtulmasını sağladım. Sonrada enkaz bölgesine yakın bir yerde yol geçmeye mümkün olmayacak bir noktada araçtan indik. Ve oradan enkaz bölgesine yayan hareket etmeye başladık.

Etraf zifiri karanlıktı. Hiç elektrik yok, hava çok soğuk ve hangi yöne gideceğimizi bilmiyorduk. Etrafta hiçbir yerde ne bir asker ne de polis vardı. 2. Günde güvenlik güçlerinin etrafta olmaması beni şaşırtmıştı. Meksika depreminin ilk saatlerinde tüm asker ve polisler sokak ve caddeleri tutmuş, hem güvenliği sağlamış halka güven vermiş hem de arama kurtarma ekiplerine her konuda da desteklerini sunmuşlardı. Ama maalesef 2. Gününde geldiğimiz deprem bölgesi Hatay'da maalesef asker ve polisi hiçbir yerde görememiştik.

Çevredeki insanların da yardımıyla enkazına gideceğimiz aileye ulaştık, araçlarıyla gelip bizi aldılar ve enkaz alanına getirdiler. Aileyle tanıştık, enkaz hakkında ve anneleri hakkında bilgiler aldıktan sonra hızlı bir şekilde enkazda kurtarma çalışmalarına başladık.

Bu arada biz çalışırken mahalleli kurtarma ekibinin geldiğini öğrenmişti ve insanlar olduğumuz yere yardım istemek için geliyorlardı.

Bir kadın yanıma yaklaştı, 10 ve 12 yaşlarında 2 evladı enkaz altında kalmış. Yardım etmemi istiyordu. Enkaz altında kalanlar Çocuklar olunca Topos Adrenalin ekibine kendilerinin devam etmelerini ben mahalle içinde bir enkaza bakacağımı söyledim. Yanıma da 2 afad gönüllüsü alarak enkazın yanına geldik. Ev hakkında bilgi aldıktan ve çocukların hangi odalarda yatıldığını öğrendikten sonra Afad gönüllüsünü çocuklara dışarıda beklemelerini söyledim. Enkaza tek başıma girecektim. Çünkü Afad gönüllülerinin kurtarma ve doğal afetler konusunda bilgi ve tecrübeleri yoktu. Hem onları riske etmemek hem de bana enkazda engel olmalarını istememiştim. Yanlış bir hareketlerinde istenmeyen bir sonuç doğabilirdi. Zaten toplamda 3 kişiydik.

Enkaza yalnız girdim. Daha on dakika olmadan bir çocuğu bulmuş ama maalesef yaşamını yitirmişti. Depreme yatağında yakalanmış ve kolonların altında kalmıştı. Görüntü çok korkunçtu. Sadece saçları görünüyordu. Hangi çocuk olduğunu görmek için ellerimle saçlarını aradım. Erkek çocuğuydu. Yüzü elleri simsiyah olmuş bir vaziyetteydi. Elimden geldiğince sıkıştığı yeri temizlemeye çalıştım ama ekipmanlar olmadan ve ekip olmadan çıkarmam imkansızdı. Birkaç dakika yanında durdum. Tüm bedenim titremişti, bir ürperti geldi içime. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Çocuğun yanından çıktım. Annesine bir şey demeden kız çocuğunu aramaya başladım. Tek bir fener ve çıplak eller. Enkazın içinde ilerlemeye çalışıyordum. Zifiri bir karanlık ve sonsuz bir sessizlik vardı. ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Seslenmeler yanıtsız kalıyordu. Keşke ekipmanlarım yanımda olsaydı dediğim zamanlardı. Giremediğim deliklerden kameralarımı sokabilir dinleme

cihazıyla dinleyebilir ya da radarımla yerini tespit edebilme şansım olabilirdi. Ama hiçbir şeyim yoktu. Hayatımın en zor sınavını veriyordum. En sonunda kız çocuğuna da ulaştım. Merdivenlerin altında kalmış üstüne duvarlar yıkılmış vaziyette ve maalesef çok kötü bir görüntüyüdü. Enkazdan çıktım, gökyüzüne baktım, yıldız bile yoktu. Bir ışık bile yoktu. Bir ses duymak istedim çıt çıkmıyordu. Anne bana bakıyordu. Yanında bir kadın daha vardı. Gözlerimin içine baktı. Bir söz bekliyordu, bir ümit bekliyordu ama yüzümden sessizliğimden anlamıştı aslında. Başın sağolsun annem dedim. O sessizlik acı yakarılarıyla dağıldı. Feryadı sanki gökyüzünü yırtar gibi kalbimi yırtıyordu. Gözümden yaşlar dökülmeye başladı. Afad gönüllüleri yanıma geldiler yanımda durdular. Abi dediler susturdum. Ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Anne bana “yavrularımı çıkar” dediğinde ben de yıkıldım o anda. Çaresizlik, utanç... “Annem ekipmanlarım yok, Ekibim yok, hiçbir şeyim yok. Tek başımayım. Tek başıma ve ekipmanlarım olmadan geldim.” Bu sözümle kadın dizlerinin üstüne düştü. Göz yaşlarım daha da fazla akmaya başladı. Öyle ya. Ekipmansız ne işe yarardım ki. Ekipmanlarım olmadan bir hiçtim. Annenin ağlamaktan feryat etmekten konuşacak hali kalmamıştı. Yanındaki kadın bana neden ekipmansız geldin diye sordu. Ben de çok üzgün olduğumu ama ekipmanlarımı teslim alamadığımı söylemişim. Bu belki de benim onlara karşı savunmamdı. Ama sonuç hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Afad gönüllülerinden kağıt kalem istedim. Kadına enkazın adresini sordum. Çocukların adını yaşlarını sordum. Ebeveynlerin adını soyadını ve iletişim numaralarını not aldım. Aldığım bu notları Afad Kriz Masasına bildirecektim. Ve oradan çocukların çıkartılması için birilerini görevlendirmelerini isteyecektim.

Helallik isteyemedim ama af dileyerek oradan ayrıldım. Bir anneye çocuklarının öldüğünü ve enkazdan çıkartamayacağını söyleyerek ve sırtımızı istemeden dönerek oradan ayrıldık. O anneyi acısıyla ve yalnızlığıyla baş başa bırakarak.

Diğer ekibin yanına dönerken içimde kendime isyanlar yükseliyordu. Çocuklar beni teselli etmeye çalışıyordu. Bu duygularla diğer ekibin yanına gelmiştik. Onlarda maalesef enkaz altında kalan kadının cansız bedenine ulaşmışlar ve çıkarmaya çalışıyorlardı.

Ailenin oğlu Rezzak Beye ve Babasına sarıldım. Başsağlığı diledim. Ağlıyorlardı. O iki çocuğun annelerine diyecek bir söz bulamamışım ama baba ve oğula dedim ki, “başınız sağolsun, çok acı ne söylenirse söylensin acınızı dindiremez, anlıyorum, yine de ne mutlu size ki bir ömür acı tatlı bir şeyler paylaşabildiniz annemizle. Döndüğüm enkazda iki çocuğun hayatını kaybettiklerini ve annenin acısına diyecek bir sözüm bile olamadı maalesef. Çünkü o anne çocuklarıyla bir ömür yaşayamadı, onlara doyamadı, büyüdüklerini, eğitimlerini, evlendiklerini göremedi, onların çocuklarıyla yani torunlarıyla oynayamayacak mesela... Ama siz annenizle eşinizle bir ömür geçirdiniz, sizin büyüdüğünüzü gördü, torunlarını sevdi, sana eş oldu bir ömür yanında oldu. Güzel anılarınız var hatırlayacağınız. Keşke böyle olmasaydı ama bir yaşamı birlikte geçirdiniz. Bunu hatırlayın, şimdi tek yapmamız gereken ona karşı son vazifeyi getirmek, duamızı etmek. Bir eş olarak bir evlat olarak son görevimizi yapacağız. Bundan sonra da o anneye layık yaşamaya da devam edeceksiniz. ”

Topos adrenalin ekibine teşekkür ettim. Hiç durmadan sınırlı imkanlarla çabalamış çalışmışlardı.

Bir sigara yaktım, ateş yakmışlardı, afad gönüllüleri de ateşin başındaydı. Yanlarına gittim. "Nasılsınız çocuklar" dedim. "Üşüdük abi" dediler.

Çadırınızı kurun dinlenin, şuan için yapacak bir şeyiniz yok. Sabah çok çalışacağız dinlenin uyuyun dedim." Bir kaçınız ekibe destek olmak için yanlarında kalın nöbetleşe uyuyun" dedim.

Bana "Abi çadırımız yok"

Şarıdırım, Nasıl çadırınız yok, böyle mi geldiniz?

"Abi bize bir şey vermediler, çadırımız battaniyemiz vesaire hiçbir şeyimiz yok. Bizi böyle gönderdiler" dediler.

Rezzak Beyin yanına gittim. Bir araç bulabilir miyiz AFAD'a gitmem gerektiğini söyledim. durumu anlattım. Kendi aracının olduğunu bizi götürebileceğini söyledi. Yakıt doldurup geleceğini söyledi.

Çocuklara baktım. Tirtir titriyorlardı. Hava sıfırın altında ve dondurucu bir soğuk vardı. Birazdan araç gelecek AFAD'a gidip çadır isteyeceğimi benimle gelmeleri için de 3 veya 4 kişinin bana eşlik etmelerini söyledim. Araç geldi 4 çocukta bizimle birlikte AFAD'a geldik. Havanın aydınlanmasına 2/3 saat kalmıştı.Neyse AFAD'a vardık.

İlk önce tespit ettiğimiz hayatını kaybedenlerin adres ve aile iletişim bilgilerini paylaştık. İhtiyaçlarımızı ve depremzedelerin ihtiyaçlarını anlattım.

Daha sonrada afad gönüllülerinin durumunu anlattım. Bu çocukları benimle birlikte gönderdiniz ama bu çocukların ne çadırı ne de battaniyesi var dedim. Acil çadır ve tulum veya battaniye talep ettim.

Görevliler bana çadır dağıtımının asker kontrolünde olduğunu söylediler. Battaniye ve ya tulumu da AFAD deposundan karşılayabileceğimizi söyledi. AFAD'ın deposuna indim. Mehmet isminde genç bir arkadaş vardı. Ona kendimi ve durumumuzu anlattım. Çadır uyku tulumu battaniyeye sıkıntımızı dile getirdim. Ayrıca bulunduğumuz bölgenin elektriksiz olduğunu biizm de batarayalarımızın tükenmek üzere olduğunu bu sebeple jeneratör ve power banklara ihtiyacımız olduğunu dile getirdim. Ayrıca varsa ceset torbası da vermelerini istedim. Onlarda ihtiyaçlarımızı hazırlayacaklarını söylediler

Çadır için askeri deponun nerede olduğunu sordum. Tüm depolar AFAD merkezinin sahası içindeymiş. Bana nerede olduğunu gösterdiler. Ve yanımda 2 gönüllü ile deponun olduğu yere gittim. Depoda askerler vardı rütbeli olarak ta bir yüzbaşı vardı. Ona kendimi tanıttım. Ve durumu anlattım.

Subay bana Çadırları valilik izniyle verebildiklerini söyledi. Tamam dedim vali ile görüşelim o zaman. Nerededir vali dedim. Bekleyin kendisini arıyorum dedi ve telefonla birisini aradı. Sonrada Vali bey diyerek telefonu bana uzattı.

Vali'ye kendimi tanıttım. Durumu izah ettim. O kişi bana dedi ki!

"Beyefendi arama kurtarma ekiplerine çadır vermiyorum, Kurtarma ekipleri çadırlarıyla gelmek zorunda bir de sizi mi düşüneceğiz" dedi.

Ben de "ben kurtarma personeli olarak kamp ekipmanlarım var. Benim bir şeye ihtiyacım yok. Ben bu çadırı afad'ın bana yardımcı olmaları için görevlendirdiği afad gönüllüleri için istiyorum" dedim.

Vali bana, " kimin çadırı var yok beni ilgilendirmiyor, ister kurtarma olsun ister afad gönüllüsü olsun çadır veremem" dedi.

Ben " Beyefendi, hava sıfırın altında. Bu çocuklar hipotermiye girmek üzereler, ayrıca ben kurtarma personeliyim, benim sırtıma bir de bu problemi yüklemeyin. Bir çadıra ihtiyacımız var. Lütfen anlayış gösterin ve durumu idrak edin."

Ve o vali bana dedi ki "Çadır madır yok kardeşim hadi işinize" diyerek suratıma telefonu kapattı.

Çocuklara battaniye ile idare edeceksiniz diyip AFAD deposuna yöneldim. Mehmet battaniyeleri ve jeneratörleri hazır etmişti. Ceset torbasının olmadığını ama bize kefen vereceğini söyledi. Cocuklara malzemeleri araca yüklemelerini söyledim. O sırada bir beyefendi geldi. AFAD görevlisiydi. Bana

"Hocam depomuzda çadır var. Ben sizin için bir çadır çıkarttım. Lütfen hızlı bir şekilde araca yükleyin. Ve lütfen soran olursa benim verdiğimden kimsenin haberi olmasın başım belaya girer" dedi.

"Merak etme ben seni görmedim. Sen çadırın nerede olduğunu göster ve uzaklaş yanımdan"

Afad görevlisi çadırın yerini gösterdikten sonra Gönüllü çocuklara "Çabuk çadırı araca yükleyin ve bu çadır hakkında da kimseye bir şey söylemeyin" dedim. Çocuklar çadırı araca yüklediler ve oradan ayrıldık.

Enkaz alanına vardık. Ekip te enkazdan kadının bedenini çıkarmışlardı. Aileye kefeni verdim. Aile üyeleri ağlıyorlardı. Feryatlar yine göğü yırtıyordu. Yine acı anlar içindeydik.

Hava aydınlanıyordu artık. Çocuklara çadırınızı kurun dedim. Bu arada gönüllülerden biri abi sizin ekipmanlar geldi dedi. Çok mutlu olmuştum. Ekipmanların nerde olduğunu sordum. Yerini gösterdiler. Çantamın yanına geldiğinde kötü hırpalanmış durumdaydı. Üst kısmı

açılmış ve tokalar klipsler kırıktı. Hemen içine baktım. Ve o an çok manzarayla karşılaştım. Kameralar dedektörler radarlar yerinde yoktu. Diğer ekipmanlar duruyordu. Sadece elektronik cihazlar yoktu. Düşmesi imkansızdı. Çantanın içinden özellikle bu ekipmanlar alınmıştı.

Yaşadığım şaşkınlık ve şoku nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Diğer ekiptekilere de sordum sizin ekipmanlarınızda bir eksik var mı diye. Sadece bir çantalarının olmadığını ama önemli olmadığını söylediler. Hemen AFAD'ı aradım. Ve onlara durumu anlattım ve bu konuyu araştırmalarını rica ettim. Onlarda ilgileneceklerini söylediler.

Ben de çadırımı kurdum. Çünkü beklerken havanın dondurucu soğuğu terimle birleşince üşütmeye başlamıştı. En azından bir iki saat uyumak ve dinlenmek istemiştim. Çadırıma geçince Amerika'daki Arkadaşım Güneş'le iletişim kurdum. O da yine Redbul etkinliklerinden tanıştığım uzun yılların dostluğunu kardeşliğini paylaştığım mükemmel bir insandı. Hatay'da bir çok akrabasını kaybettiğini söyledi. O ağladıkça ben de ağladım. Çaresizlik ve yetememezlik çok acıydı benim için de. Telefonu kapattıktan sonra uyuyamayacağıma kanaat getirdim. Çünkü boş duracak veya dinlenecek zamanlar değildi.

Ogün yani 9 Şubat günü yine gönüllülerle birlikte Küçükdalyan mahallesinde bazı enkazlarda çalıştık. Özellikle bir enkaz vardı ki çok içler acısıydı. Binanın birkaç katı yıkılmış sadece son 2 kat ayakta kalmıştı. Dokunduğumuz beton un ufak olup elimizde kalıyordu. Ve gördüğümüz malzeme deniz kumu ve kolonlarda kullanılan çok az ve ince demirlerdi. Son iki katın ayakta kalması bile mucizeydi. Hatırladığım kadarıyla 7 kişi enkazın içindeydi. Hiçbir görsel veya işitsel duyum alamıyorduk. Sadece bir kadının cansız bedeni merdivenlerin orada sıkışmış halde bulduk.

Ekipman olmadan yaşadıklarına dair kesin bir bilgi edinmemiz zordu veya yerlerini tespit etmekte zorlanabilir ve kurtarma çalışması daha uzun sürerdi. Zaman... zaman enkaz altında kalan için de kurtarmacı için de en değerli şeydir. Zaman kaybetmek gibi bir lüksümüz maalesef yok. Ogün çok uğraştık, çok çabaladık ama hiçbir sonuç elde edemedik. Bazı ekipmanlara ihtiyacım olduğu için ve ekipmanlarımın durumunu öğrenmek için Afad'a gittim. Giderken de Fransa'daki kardeşim Bastien'i aradım. Bana bazı pürüzlerin çıktığını belki gelmesinin mümkün olmayacağını söyledi. Ben de buradaki durumun çok kötü olduğunu şehrin haritadan silindiğini ve ona ihtiyacım olduğunu ve gelmesini söyledim. Ve Bana Tamam öyleyse, ne olursa olsun geliyoruz dedi. Hangi şehirde olduğumu sordu, beni nasıl bulacağını öğrendi. Ve beklememi söyledi.

Afad'a vardığımda bana ekipmanlar hakkında bir bilgi edinemediklerini söylediler. İhtiyacım olan bazı ekipmanları depodan alabileceğimi söylediler. Ve beni birkaç yere kurtarma çalışmaları için göndermek istediklerini söylediler. Bugün için müsait olmadığını bir enkazda işimin daha bitmediğini. Kenar mahallelerdeki durumun içler acısı olduğunu hiçbir kurtarma ekibinin ve yardımın bu bölgelere ulaşmadığını söyledim. O enkazda işim bittikten sonra diğer enkazlarda yardım sunabileceğimi söyledim. Ve oradan ayrıldım.

Tekrar Küçükdalyan Mahallesinde enkaza ilerlerken İstanbul'da halat erişim ve kurtarma konusunda uzman arkadaşım Emrah Esen beni aradı. Ona buradaki durumu anlattım ve

yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. O da sağolsun 5 kişilik bir ekiple zaten yolda olduklarını ve en kısa zamanda Hatay'da beni bulacaklarını söylediler.

Enkazın içinde çalışırken telefonum çaldı. Arayan kişi kendini tanıdı. Bana Profesör Özgür Demirtaş'ın asistanı olduğunu söyledi. Tanımadığımı yurtdışında yaşadığımı söyledim. Bana "ünlü bir ekonomisttir ve twiter'da 6 milyon takipçisi var" dedi. Nasıl yardımcı olabilirim diye sordum. Bana twiterda ihbarları alıp ekiplerle paylaştıklarını, bazı yurtdışı ekiplerle birlikte çalıştıklarını söyledi. Bizi de gruba dahil edeceklerini söylediler. Ben de ihbarları afad'a yapmalarını şuan enkaz içinde olduğumu ve konuşamayacağımı söyledim.

Anlamadığım konu daha ben yeni aldığım hattın numarasını bilmezken bu insanlar benim numaramı ve kim olduğumu nasıl öğrenmişlerdi. Şaşırılmak elde değil...

Neyse, Küçükdalyan mahallesindeki enkazda tüm mücadelemize rağmen diğer altı enkazdedeye ulaşamamış bir duyum bile alamamıştık. Dinleme cihazı veya kurtarma köpeği bulmaya çalıştım. Bize yardımı dokunacak herhangi birşeye ihtiyacımız vardı.

Hem vakit kaybetmemek hem de yaşayan birileri varsa hızlı bir şekilde ulaşip kurtarmamız gerekiyordu. Eğer yaşamları son bulmuşsa vakit kaybetmeden bölgeden ayrılıp ihtiyaç duyulan yerde yaşayanları kurtarmamız gerekiyordu. Bu belki size vicdansızca gelebilir ama Yıkım o kadar fazlaydı ki ve ekiplerin sayısı da çok yetersizdi. Önceliğimiz yaşayanlara odaklanmak olurdur. Çünkü yaşayanların beklemek gibi bir lüksü maalesef hiç yoktu.

En sonunda İspanyol ekipten Pedro ile iletişime geçtik. Kendisi ve köpeği çok yorgun olmasına rağmen diğer ekip üyesi arkadaşı ve köpekleriyle birlikte yardıma gelmişlerdi.

Köpekler sadece canlıya tepki veriyorlardı. Her iki köpek de defalarca ve defalarca tüm aramalar yapıldı. Maalesef bir sonuç elde edilememişti. Pedro bana "burada canlı olduğunu sanmıyorum" dedi. Zaten binanın ayakta kalan son iki katının da durumu stabil değildi.

Biraz mola verdik ve ne yapacağımızın kararını düşünüyor bir yandan da Pedro ile durumu değerlendiriyor bir yandan da eski dostlar hakkında konuşuyorduk. Neden sonra Pedro'nun aracı geldi ve kendisine teşekkür ettikten sonra bölgeden ayrıldı.

O sırada bir araçla birileri yanıma geldi ve enkazda çocuklarının sesini aldığını kimsenin yardım için gelmediğini yardım etmemizi ve çocukları enkazdan çıkarmamızı istiyorlardı.

Mevcut enkazda çalıştığım aileye durumu anlattım. Önceliğimin hayatta olanları kurtarmak olduğunu bunu söylediğim ve kendisine daha fazla yardımcı olamayacağım için affına sığındığımı anlattım. Ekiplerin yetersiz olduğunu ve mümkünse bir iş makinesi ile tehlike arz eden son iki katın temizlenmesini ondan sonra boş bir vaktim olursa muhakkak geleceğimi söyledim. Ve oradan ayrılıp sonradan gelen ailenin enkazına gittim.

Onlara sadece gözlem yapacağımı yalnız olduğumu anlattım. Eğer olumlu bir şeye rastlarsam elimden gelen tüm yardımı da getireceğimi söyledim.

Bana ısrarla çocuklarının yaşadığını ve sesle iletişim kurduklarını anlattılar. Enkazın içine girdiğimde iletişime karşılık veren bir çocuk vardı. ufak bir delikten elini uzattı. Korkmamasını onu oradan çıkaracağımı söyledim. Telefon görüşmesi yapacağımı 5 dakika içinde tekrar geleceğimi anlattım ama ayrılmamamı çok korktuğunu söylüyordu. Kızkardeşinin de sesini duyduğunu ve onunda yaşadığını söyledi.

Ben de merak etmemesini burada olduğumu sadece 5 dakika telefonla konuşup geleceğimi ve onu oradan çıkaracağımı söyledi. O kadar korkmuştu ki ağlamaya başladı. Onu orada bırakıp gideceğimi sanıyordu. İsrarla burada olduğumu ve onu orada bırakmayacağımı, kısa zamanda çıkaracağımın sözünü vererek enkazdan çıktım ve telefon görüşmeleri yapmaya çalıştım. İletişim çok zordu. Yanımda gönüllüler de yoktu. Telefon numaralarına sahip olduğum iki ekipte görüştüm ama gelemeyeceklerini söylediler. Afad'ı aradım ama cevap vermediler. Afad'tan Türkan'ı aradım ama o da cevap vermedi. Aileye destek bulamadığımı söyledim. Bana çekiç kazma vesaire ne bulabilirlerse getirmelerini söyledim. Ve tekrar enkazın içine girerek çocuğa geldiğimi ve yanında olduğumu söyledim. Korkmamasını kardeşine güç vermesi gerektiğini anlattım. Neden sonra dışarıdan seslendiler. Bir çekiç benzeri bir şey bulmuşlardı. Bir de küçük bir murç. Bu iki aletle duvarları kıra kıra, ellerimle kaza kaza erkek çocuğuna ulaştım. Görünürde bir yarası yoktu. Onu oradan çıkarmaya çalışırken telefonuma durmadan mesajlar gelmeye başlandı. O kadar çok mesaj geliyordu ki cebimde titremesinden artık odaklanamıyordum. En sonunda durdum. Telefonu elimden aldım. Ve bir grup kurulmuş. "Meksika Kurtarma Ekibi" gibi bir adla açılmış bir grup. Bu gruba ihbarlar geliyordu. Adres şu, şu kişiler enkaz altında, teyitli, bir an önce intikal edelim, vs vs. gruba ihbarlarını afad'a yapmalarını söyleyerek gruptan kendimi sildim. Neyse tekrar çocuğa odaklandım onu oradan bir an önce çıkarmak istiyordum. Uzun bir uğraştan sonra onu

sapa sağlam almıştım ve dışarıya çıkardım. Aileye ambulansla veya kendi aracınızla hastaneye götürün dedim. Sonra kız çocuğuna odaklandım. Onu da oradan çıkarmak için saatlerce uğraştım hava karanlık ve çok soğuktu. Ve bir zamandan sonra fenerimin bataryası bitti. Her yer olduğu gibi enkazın da içi zifiri karanlık oldu. Hiçbir şey göremiyordum. Telefonuma ulaşmaya çalışırken çenemi çok kötü vurmuştum. Dışlerimin döküldüğünü sandım. Acı ile karışık karanlıkta boğuşurken cep telefonuma ulaştım. Ağzımdan biraz kan geliyordu. Yine de acımı bir kenara bırakıp telefonumun ışığı ile kazmaya devam ettim. Uzun uğraşların sonunda kız çocuğunu da oradan çıkardım. Ufak tefek yaraları vardı, durumu iyi görünüyordu. Aileye teslim ettim evlatlarını. Onlara verdiğim numaralardan maalesef afad a ve afad personellerine onlarda ulaşamamışlar. Ne bir yardım ne bir ambulans ne bir doktor olmadan. Kendi imkanlarımızla bir çekiç bir murç ile kırarak kazarak iki çocuğu kurtarmıştım ve aile kendi imkanlarıyla çocuklarını hastaneye götürmüştü.

Birkaç insan vardı çevrede hepsi bana sarılarak tokalaşarak, omzuma aferin dercesine vurarak tebrik ve teşekkür ediyorlardı. Yorgunluk ve acı içindeydim, Tüm bedenim terden sıırıksıklam olmuş, ağzımdaki kanla yere uzanmıştım. Sigaramı çıkardım ve yaktım. Gökyüzüne baktım. Sanki garip bir aydınlık vardı. sanki yıldızların ışığı karanlığı delmek istercesine garip bir ışık. Sigaram bitince kalktım. Saat kaç oldu bilmiyorum. Zaman ve tarih o dakikadan sonra benim için bitmişti. Afad'tan aradılar. Dedim neredesiniz. Yardıma ihtiyacım varken lütfen telefonlarıma cevap verin. Dedim.

Başka bir enkaza intikal etmemi istiyorlardı. Geliyorum dedim ama personele ihtiyacım olduğunu yalnız ve bir başıma kurtarma çalışması yürüttüğümü ve daha yeni iki çocuğu nasıl çıkardığımı anlattım. Onlarda ekip konusunda yardımcı olacaklarını söylediler. Ben de geliyorum dedim.

Önce Topos Adrenalin'in olduğu yere gittim. Bir şeye ihtiyaçlarının olup olmadığını sordum. Onlar için şimdilik herşey yolunda olduğunu söylediler. AFAD'ın beni çağırdığını onlarla birlikte olamadığım için üzüntümü dile getirdim ve insanlarıma yardım ettikleri için teşekkür ettim.

Rehberde de Eğer gelemezsem ve siz de bölgeden ayrılırsanız çadırı ve jeneratörü depremzede aileye bırakın dedim. Sonuçta çadır gayriresmi bana verilmişti. Jeneratörde benim üzerime zimmetliydi ama depremzedelerin o bölgede ona çok ihtiyaçları vardı. iletişim yemek yapma ve ışık ısınma gibi ihtiyacalrda bu jeneratör onlara kolaylık sağlardı. Rehberde ve Topos Adrenaline'e de bunu içicec anlattım. Onlarda tamam dediler. Ben fırsat buldukça geleceğimi, kendi çadırımı ve kamp malzemelerimi kullanabileceklerini daha sonra kendilerinden geri alırım dedim.

Bu sırada AFAD gönüllüsü birkaç genç yanıma geldi. Abi önemli bir konu var dediler. Ne olduğunu sordum. İstanbul Büyükşehir Belediyesinin kamyonunu görmüşler, yanında da birkaç polis varmış ve gelen yardımları bir evin deposuna boşaltıyorlarmış. Bunu gördüklerinde çocuklar ne yaptıklarını sorduklarında polisler tarafından tehdit edilmişler. Video kaydı almışlar ve bana izlettiler. Şok olmuştum. İstanbul büyükşehir belediyesi aracı şoförü sonradan da öğrendiğim bilgiyle mahalle muhtarı ve 2 polis yağmacılık yapıyorlardı. Yardıma ihtiyacı olan depremzedeler için gönderilen malzemeleri kendi çıkarları

doğrultusunda kullanacaklardı. Görüntüleri görünce hem şaşırmış hem de çok kızmıştım. Gönüllüler bu konu hakkında ne yapabiliriz dediler.

Onlara hiçbir şekilde hiç kimseyle tartışmaya girmemelerini durumu afad yönetimine bildireceğimi videoyu da saklamalarını söyledim.

Bana abi çok canımız sıkıldı nasıl tartışmayalım nasıl karşı çıkmayalım kayıtsız mı kalacağız bu duruma dediler.

Sadece dikkatli olmaları konusunda uyardım. İstenmeyen sonuçlarla ve kendimize zarar verecek durumlar içerisinde kalabiliriz. En mantıklısı yetkili birimlere bunu bildirmek olacaktır dedim. Deprem bölgesinde olduğumuzu ve bir çok kötü ve istenmeyen durumlara şahit olacağımızı ama yargı dağıtamayacağımızı anlattım. En sağlıklı ve güvenilir yolunda yetkili birimlere bu durumu bildirmek olduğunu bu sorunu da yetkililerin çözmesi gerektiğini anlattım.

Daha sonra Depremzede aile Rezzak beyin babası da aynı kişileri videoya almış ve işin içinde muhtarın da olduğunu bu durumu afad'ta yetkililere anlatmamı hatta valiye budurmu bildirmemi ve gerekeni yapmaları konusunda ısrarcı olmamı istemişti.

Sonrasında AFAD'a gittim. Bu yağmacılık durumunu anlattım ve gerekli bilgileri verdim. Afad gönüllülerinin bir zarar görmemesi için sadece depremzede ailelerin sözlerini iletim ve ellerinde video görüntülerinin olduğunu da söyledim. Sonrasında bu konu hakkında ne gibi bir gelişme yaşandı bilmiyorum. Daha sonra AFAD Beni bir enkaz'a yönlendirdiler. Orada madenciler ve başka bir şehrin personeli olduğunu sadece başlarında onları yönlendirecek uzman bir personele ihtiyaçları olduğunu söylediler. Adres bilgilerini aldım ve beni bir araçla bölgeye götürdüler. Bölgeye vardığımda başka bir ekip enkaza intikal etmiş ve çalışıyordu. Onlara kendimi tanıttım. AFAD'ın gönderdiğini söyledim. Yapabileceğim bir şey var mı diye sordum. Onlarda Ekip olmayınca enkazı devraldıklarını ve kurtarma çalışmalarına başladıklarını söylediler. Teşekkür ettim kendilerine. Kolaylıklar diledim. AFAD'a durumu bildirdim. Onlarda bir adres belirleyip kısa zamanda beni başka bir enkaza yönlendireceklerini söylediler.

Beklerken bir anda bedenimin titremesiyle sarsıldım. Başım dönmeye başlamıştı, başımın zonkladığını ve ağrıdığını bile farketmemişim. Çöktüm oturdum yere. Oturunca yorulduğumu hissettim. Gözlerim kapanma noktasına gelmişti. Çünkü Meksika'dan ayrıldığım andan beri hiç uyumamıştım. Sonra bir el omuzuma dokundu, abi yemek ye acıkmışsındır dedi.

Yemek! Geldiğim günden beri sadece bir sandviç yemiştım. O sıcak çorbayı içtikçe ısındım, ısındıkça yorgunluğum gitti. Gözlerimdeki uyku dağılmıştı. Bu çorba tam da ihtiyacım olan şeymiş demek ki.

Çorbadan sonra bir de çay getirdiler onu da sigara eşliğinde yudumlarken birileri yanıma geldi. İlk önce İngilizce birileri konuşmaya çalıştı. Ben de durun dedim ben de Türk'üm. Hayırdır ne oldu. Yardım aradıklarını ama kimsenin kendilerine yardım etmediklerini söylediler. Dinliyorum konuya gelin dedim.

Bir enkazda aile kalmış birkaç saat öncesine kadar sesle iletişim kurabiliyorlarmış ama sonrasında kesilmiş. Boştaydım. Madencilere ve diğer işmakinası operatörü arkadaşlara buraya gidelim dedim. Madenciler gelmek istemedi, mevcut enkaza yardım edeceklerini söylediler. Bende başka şehrin personelleri ile enkaza intikal ettim. (başka şehir diyorum çünkü hangi şehir olduğunu hatırlamıyorum)

Yolda Afad'ı bilgilendirdim. Bir bölgeye kurtarma çalışmasına gittiğimizi söyledim. Adresi verdim. Onlarda tamam dediler.

Uzun bir ilerlemeden sonra bir mahalleye vardık. Enkaz başında toplanmış 5/6 kişi vardı. yolda gelirken aile yakınından tüm bilgileri almıştım. Evin yapısı konusunda da enkaz başında bilgileri aldım. Benimle gelen arkadaşların jeneratörü vardı. ve bazı ekipmanları da mevcuttu. Hilti kırıcı kesici gibi. Enkaza girdik. Seslendik sesimize cevap veren olmadı. Küçük küçük delikler açıp bir ses almaya bir şey duymaya çalışıyorduk. Aile yakınları çocukların ve ebeveyn odalarının nerede olduğunu söylemişlerdi. İlk çocukların odasının olduğu yere baktık ama bir şey göremedik. Önceki enkazlarda ve diğer afetlerde de karşılaştığım durum genelde insanların panik haliyle evden çıkmaya çalışmalarıydı. Ve genelde evin çıkışında ve merdivenlerde enkazzedeleri buluyorduk. O an kameralarımın yanında olmasına çok ihtiyacım vardı. daha sağlıklı ve net görüntüler elde edebilir ulaşamadığımız yerleri görüntülemeye yarar sağlayabilirdi. Uzun bir çalışmanın sonunda dinlenmek ve biraz soluklanmak için dışarı çıktım. Ve o sırada AFAD'ı tekrar aradım. Kamera ihtiyacımın olduğunu söyledim. Kameralarımdan hala bir haber edinemediklerini söylediler. Başka ekiplerden kamera veya dinleme aygıtı bulabilir misiniz dedim. Bilmiyoruz dediler. Ama araştıracaklarını söylediler.

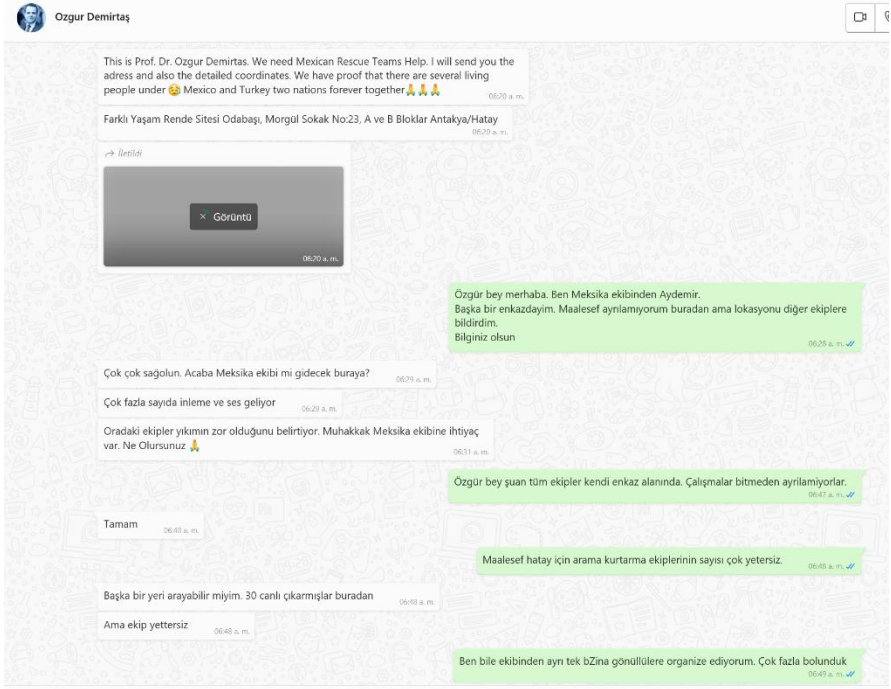
Sonra tekrar enkaza girdim. Kaç zaman geçti bilmiyorum. Çocuğa ulaşmıştım. Maalesef hayatını kaybetmişti. O kadar tatlı ve güzel bir kızdı ki. O molozlar o üstüne çöken tozlar bile güzelliğini engelleyememişti. Ama cansızdı, nefes almıyordu. Biraz daha bulunduğu yeri temizlediğimde kardeşinin de cansız bedenine ulaştım. Küçücük bedenler bu yükü taşımamalıydı. Bir an çalışmayı bıraktım. Çocuklara baktım. Saçlarını okşadım. Dualar ettim. Gözlerim dolmuştu. Aklıma kendi evlatlarım geldi. Ya enkaz altında kalan benim evlatlarım eşim annem babam veya kardeşlerim olsaydı ne yapardım, ne hissederdim? O çaresizlik nasıl bir duygudur? Yada ölüm haberlerini duymak onun acısı nasıldır? Ailemden birisinin hayatımdan gitmesinin düşüncesi bile korkunçken bu şekilde bir kaybın acısı nasıldır acaba? Ahh o gözler, o yüzler, dokunduğum o saçlar aklımdan gitmiyor. Ne kadar acı bir şeydir dualarınızın bile şekli değişiyor. İnşallah acı çekmeden aniden ölmüşlerdir demeye başlıyorsunuz dualarınızda. Bunu bile düşünmesi o kadar korkunç ki. Nasıl dua edeceğinizi bile bilmiyorsunuz. Gözümden aklımdan o anlar gitmiyor. Ya enkaz altında kalan ben olsaydım ne yapardım, ne hissederdim. Bu da ayrı bir soru akılda. Kurtarılacak mıyım? Ya da enkazda ölecek miyim? Eşimi kocsuz çocuklarımı babasız, annemi babamı evlatsız, kardeşlerimi kardeşsiz bırakmanın acısı nasıldır acaba? Ailemin çekeceği ızdırabı düşünmesi bile, tüm bunları düşünmesi bile çok ağır gelirken depremzedelerin acısını ızdırabını, ümitsizliğini ve ya ümidini nasıl anlayabilirim ki. Normalde daha dayanıklıyım. Onca sene onca kurtarmanın içinde o kadar çok şey gördüm ve yaşadım ki bir noktadan sonra robotlaşıyor insan. Ama bu manzara bu Hatay beni çok etkilemişti. Bilmiyorum belki benim ülkemin benim insanlarımla oluşundan mıdır bilemiyorum, Belki de çaresizliktendir. Yeterli

gelememektendir. Yetmemektendir. Düşünsene bir enkazdasın ama senden başka kimse bu konuda uzman değil. Diğer herkes senin gözünün içine bakıyorken kırk parçaya kırk akla bölünüyor insan. Tüm bunları düşünürken bir hırıltı duydum. Seslendim. Cevap gelmedi. Tekrar seslendim. Bir ses karşılık erdi. Tekrar seslendim. "Burdayım" kendimi toparladım. Bana seslenen babalarıydı. Eşini sordum. "Öldü, yanımda, o öldü." Kazmaya devam ettim. İlerlemeye çalıştım. Sonra çocuklar aklıma geldi tekrar. Babaları o manzarayı görmemeliydi. Dışarı çıktım. Çocukları örtecek bir şey istedim. Enkaza geri girdim ve çocukların üzerini örttüm. Kaç zaman enkazın içinde kaldım bilmiyorum. Sürekli konuşuyor babayı diri tutmaya çalışıyordum. Ama bir noktadan sonra konuşmalar kesildi. Hiçbir sözüme bir tepki gelmiyordu ve sessizlik hakim olmuştu. Yanımda bir arkadaşla daha da hızlanarak kazmaya başladık. İnsanlar ardımızdan molozları temizliyordu. Bir zaman sonra babaya ulaştık. Ama maalesef dayanamamış ve hayatını kaybetmişti. Hemen bacalarının dibinde de karısı vardı. onun da durumu çok kötü bir manzaraydı. Maalesef başaramamıştık. Kurtarsaydık bile yaşamak ister miydi bilmiyorum. Bir aile bir enkazın altında yitip gitmişti. Dışarıya çıkmak istemiyordum. Orada kalmak istedim. Onların yanında... Bir diğer ağır ve zor olan şeyde kötü haberi dışarıda bekleyen yakınlarına vermektir. Baba için ümit vermişim şimdi onun da öldüğünü nasıl söyleyecektim. Yanımdaki arkadaşla birbirimize baktık. Hadi dedik kazmaya devam. En azından son görevimizi yapalım onları buradan çıkartalım. Uzun bir uğraştan sonra tüm aileyi enkazdan çıkarmıştık. Feryatlar yine göğü yırtıyordu. Kalbimiz parçalanıyordu her bir acı haykırıpta. Başımızı kaldırıp yakınlarının gözlerinin içine dahi bakamıyorduk. Çünkü zor geliyordu. Kurtaramamanın, verdiğimiz ümidi boşa çıkarmanın utancı vardı yüzümde. Yaşlı adam geldi sarıldı bana gözleri yaşlı, bedeni titrek sarıldı bana. Yanaklarımdan öptü. "Evladım çok teşekkür ederim. Sen elinden geleni yaptın, Allah razı olsun senden" O ağladı ben ağladım. Af diledim herkesten af diledim. Kalbim bir yandan da isyanla doldu. Ekipmanlarıma ihtiyacım varken onlarsız çok zaman kaybetmişim belki bir saat o babanın yaşamasına vesile olacaktı. Kim hangi amaçla ekipmanlarımı çaldıysa Allah belasını versin dedim, lanetler okudum içimden. İsyarla, acıyla, üzüntüyle oradan ayrıldık. Oradan uzaklaşırken sokaklara gözüm takıldı. Hava karanlıktı bazen de uzaklarda acı acı çalan ambulans seslerinin yankısı vardı. Sokaklarda ceset torbalarının olduğunu gördüm. Her ceset torbasında hayatını kaybetmiş insanlar kimi başı boş kiminin yanında yakınları bekliyor. Bir tanesine gözüm takıldı, bir enkazın yanında kaldırımın üstündeydi. O karanlıkta bazı insanlar fark edemeyerek üstüne basıp geçiyorlardı, fark edenler de psikolojilerinden dolayı umursamıyordu belki de. Yanına gittim, bilgi etiketinde bir isim vesaire yazmıyordu. Hiçbir bilgi yoktu. Depremden bir gün önce bir adı, bir varlığı, bir işi, dostu ailesi vardı. şimdi isimsiz ve kimsesizdi. Tüm hayatı birkaç dakikada silinmişti dünyadan.

Duygu karmaşası bitmek bilmiyordu. Onu orada bir başına hiçliğe bırakarak yoluma devam ettim.

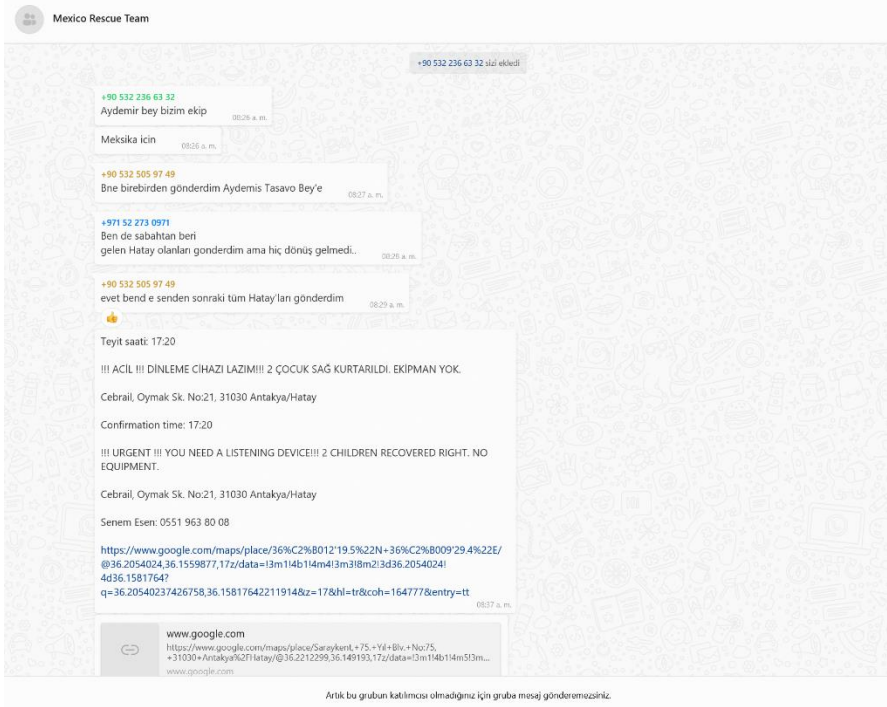
Ve telefonum çaldı. Arayan kişi yine o profesörün Yani Özgür Demirtaş'ın asistanı olduğunu söyleyen kişiydi. Bana sert bir tonla "Aydemir Bey size ihbar gönderiyoruz neden bu ihbarları değerlendirmiyorsunuz. Twiterda Demirtaş hocamız insanları organize ediyor gece gündüz uyumadan size ihbarları ulaştırıyor neden duyarsızsınız, gruptan da çıkmışsınız" gibi bir şeyler söylüyordu. Kendisine. "Buradaki şartlar bildiğiniz gibi değil. Ekiplerin sayısı yetersiz. Tek başıma gönüllülerle kurtarma çalışması yürütüyorum. Bir enkazda çalışırken bu enkazı

bırakarak diğer enkaza gidemem. Kırk parçaya da bölünemem. Zaten ihbarlarınızı takip edebilmem de olanaksız. Saniyede kaç tane ihbar geldiğini biliyor musunuz? Lütfen AFAD kriz masasına ihbarlarınızı yapın. Onlar uygun durumdaki ekipleri hızlı bir şekilde görevlendirebilir ve böylelikle daha hızlı ele alınabilir” dedim.

Bana Özgür Demirtaş hocamız şu şu yabancı ekipleri de kendine bağladı siz de bizimle çalışacaksınız Cumhurbaşkanlığı iletişim başkanlığı ile koordineli çalışıyoruz, siz de bize tabisiniz” deyince çok sinirlendim. Ve ona dedim ki Bana bak Ne Özgür Demirtaş hocanız ne cumhurbaşkanlığımızdır iletişim başkanlığı mıdır hiç biri beni ilgilendirmiyor, umrumda da değil. Ben talimatlarımı sadece AFAD’tan alırım ve sizin de iletişime geçmeniz ve ihbarları iletmeniz gereken tek yer de AFAD’tır” dedim ve telefonu kapattım.

İlerleyen günlerde beni bir defa daha aradılar Özgür Demirtaş hocalarının arama kurtarmayı organize etmekten bitap düştüğünü ve hastalandığını hastane de olduğunu onun yokluğunda kendilerinin kurtarma çalışmalarını organize ettiklerini ve bizimle ihbarları paylaşacaklarını ve bizim de bu ihbarların her birini değerlendirmemizi istediler. Yine tavrım değişmeden AFAD’a ihbarlarını yapmalarını söyledim. O dakikadan sonrada gelen her grup bağlantısını engelledim.

Şimdi belki bazılarının bana kızacaksınızdır ama saniyede onlarca ihbarın geldiği telefonumda saniyede onlarca enkaza bakamam. Kurtarma görevlerini organize edecek kişiler bunlar değil. Organizasyon kısmı afad'ta tek yetkili kurum afad. Ve gelen ihbarların da bir çoğu asılsız ve zaman kaybettiren ihbarlar. İnsanların basına buyruk şeklindeki bu davranışları ekipleri zor durumda bırakıyor ve ihtiyacı olanlara da yardımın ulaşmasını engelliyor. Ayrıca Yine unutmamak gerekir ki kriz zamanlarında AFAD tek yetkili kurumdur.

Kurtarma çalışması yürüttüğüm birkaç kişiyle sokaklarda sohbet ede ede ilerlerken bir adam ve kadın yaklaştı yanıma. Bir binanın yıkıldığını komşularının enkaz altında kaldığını yine kurtarma ekiplerinin gelmediğini ve yardım etmemizi istiyorlardı. Boşta olduğumuz için hızlıca enkaza intikal ettik. Sesle iletişim kurabiliyorduk. Fazla değil heralde bir saat kadar sonra ellerim enkazedenin eline değmişti ama hala yüzünü göremiyordum. Dar bir tünel açmıştık. Balyozlarla kıra kıra ilerliyorduk. neden sonra gence ulaşmıştım. ama onu oradan çıkarabilmek için deliği biraz daha büyütmem gerekiyordu. Zayıf olduğum için enkazda o dar alanda ben çalışıyor diğer arkadaşlar ardımdaki molozları temizliyordu. Kısa zaman sonra gence ulaşmıştım. ufak tefek yaraları tozdan da nerdeyse bembeyaz olmuş yüzü sacı vardı. ama iyiydi. "Hemen ardımda kardeşim var" dedi. O na da kısa bir çalışmanın ardından ulaşmıştım. vücudunda bazı ezikler ve kırık bir koluyla onu ordan çıkarmıştım. Abisine nazaran biraz daha kötü durumdaydı ama hayati tehlikesi yok gibi görünüyordu. Herkes ambulans bulmaya çalışıyor ama sağlıklı bir iletişim kurmak neredeyse imkansızdı. Zaten kenar mahalleler köyler ilgiden uzaktı. Depremin kaçınıcı günüydü bilmiyorum ama hala

güvenlik namına da ne bir polis ne de bir asker vardı. bir yerlerden bir araç buldular ve abi kardeşi oradan alıp götürdüler.

İşimi yapmış olmanın, hayat kurtarmış olmanın mutluluğu ve huzuru vardı içimde. Ama bir yandan da büyük bir burukluk. Çünkü kurtardığım 4 cana karşılık karşılaştığım onlarca yitip gitmiş hayat. Ve ekipmansızlıktan, ekiplerin azlığından, ilgisizlikten ve gerekli desteği bulamamaktan bir çok hayatını kaybetmiş insanı da enkaz altında bırakıp ailelerin üstüne bir de yardım edemememizin yükünü eklemek zorunda kalmıştık. Ve kim bilir kaç yaşayanıda ekipmanlarımızın olmamasından dolayı farkında olmadan öldü sanıp bırakıp gitmişliğimiz de olmuştur belki. Teraziye koyduğumda bu yükün altında ezildiğimi hissettim.

Beklerken ve hiçbir şey yapmadan dururken soğuğu iliklerime kadar hissediyordum. Enkazda çalışmak ayrı dert, dışarda dinlenmek ayrı bir dert olmuştur benim için. Ve kaç zaman olmuştur elimi yüzümü yıkamayalı. Sıcak bir duş için nelerimi vermezdim. Belki bedenime bir su deyse sadece kirlerimden değil, karamsar duygularımdan da kurtulurdum belki de. Ama hepsinden önemlisi eşimi yanımda görmek isterdim. O her anımda en zor zamanlarımda negatif anlarımda gülüşüyle pozitif enerjisiyle her zaman ellerimden tutarak sevgiyle destek olmuştur bana. Öyle çok ihtiyacım vardı ki ona. Keske yanibaşımda olabilseydi.

Her neyse Zaman enkazlardan enkazlara geçerken YUDAK'lı arkadaşları gördüm. Orda çok eski dostlarım vardı. Arkadaşlara Osman'ı Gözde'yi, Alp'i sordum. Osman ve Gözde'nin burada olduğunu ama Alp'in geri döndüğünü söylediler. Onlarla birlikte o günü birlikte geçirdim.

Neden sonra Gözde Ve Osman'la bir araya geldik. Uzun yıllar sonra bir araya gelmiş hasret gidermiştik. Eski günlerimizden şimdiki yaşantımızdan bahsettik. Acı içinde geçen günlerin ardından biraz olsun mutlu olduğumuz bir anı yakalamıştık. Daha sonra Osman ve YUDAK takım lideriyle birlikte araçla diğer YUDAK'lı arkadaşların yanından ayrıldık. Tam hatırlamıyorum ama yanılmıyorsam bir arkadaşı almaya gidiyorduk. Hava artık kararmıştı. Sonra takım liderine bir telefon geldi. Bazı sorunlar yaşanmış ve yardım için çağırıyorlardı. Ne olduğunu tam anlamadım ama kurtarma görevindeyken başka bir ekibin gelip kendilerini devre dışı bıraktığı gibi bir şeyler konuşuluyordu. Hemen aracı buldukları bölgeye doğru sürdüler. Enkaza vardığımızda YUDAKLI bir kız karşıladı bizi. Takım liderine yaşananları anlatıyordu.

“Abi biz enkazda yabancı bir ekiple çalışıyorduk. En sonunda bir kadına canlı olarak ulaştık ve çıkarmak için çalışıyorduk. Canlı birine ulaştığımız haberini alan başka bir ekip çok kalabalık bir şekilde enkaza gelip bizi enkaz dışına doğru süpürdüler. Ne yapacağımızı bilemedik. Hatta çok kalabalıklar ve çok agresif davranıyorlar. Meksikalı'ların da modu düştü galiba cadırlarına çekildileri onlara da çok ayıp oldu, çünkü onlar çok mücadele etti ve kadına da ilk onlar ulaştılar. İletişim kurmakta da zorlanıyoruz sadece yanlarında amerikalı bir üyesi var. Ben de ne yapacağımızı bilemediğim için sizi aradım” dedi.

Meksikalı?? Meksikalı bir ekip mi var burda dedim. Evet dedi. Nerdeler dedim. Kız bana gösterdi. Benim ekip arkadaşlarımdı. Günlerce onlar ulaşmaya çalışıyordum. Nihayetinde bu şekilde şans eseri ulaşmıştım ve çok mutlu olmuştum. Dışarıda Carlos vardı. İlk ona sarıldım.

Sonra çadıra girdim ve diğer arkadaşlarımla da sarıldım. Özellikle Roman Meksika depreminde Nebai ile birlikte çalıştığımız ve özel bağımızın olduğu bir kardeşimdi.

Ve Jesus o da yine hem kurtarmalarda hem de verdiğimiz eğitimlerde birlikte çalıştığım kardeşlerimden biriydi. O günkü mutluluğumu nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Çünkü günlerce çok zor şartlarda kurtarma çalışmalarında bulunmuştum ve iletişim güçlüğünden dolayı ekibimle buluşmam imkansız gibi görünüyordu. Nihayet bir mucize gerçekleşmiş ve ekibime kavuşmuştum.

Onlara enkazda yaşanan problemin ne olduğunu sormadan tekrar YUDAK ekibinin yanına geçtim. Kızımıza sorunu tekrar anlatmasını istedim o da başından ayrıntılı bir şekilde bana anlattı. YUDAK takım liderine ve Osman'a müsaade ederlerse sonradan gelen ekibin sorumlusuyla konuşayım dedim. Onlarda onayladılar.

KAKEB (Kuşadası Arama Kurtarma Derneği) Arama Kurtarma ekibi adında bir ekipti. Enkazın başındaki ekibin yanına gittim. Kendimi tanıttım ve saha sorumlusu veya takım lideriyle görüşebilir miyiz dedim. Bir genç "takım sorumlusu benim" dedi. Çok kalabalık bir ortamdı. Siviller, iş makinelerinin operatörleri, sağlık görevlileri vs herkes oradaydı. Şehrin merkezinde bir yer olduğu için kalabalık ve basında oradaydı. özel bir konuşma olacağı için sakin bir yerde konuşmak istedim. Çünkü bu ekibi bilmiyordum ve herhangi bir ters tavırlarında insanların tartışmaya şahit olmalarını istemiyordum. Çünkü hoş bir görüntü olmazdı ve enkazdeye ve ailesine de bunu yaşatmak gibi bir lüksümüz de yoktu.

Neyse sakin bir noktada tekrar kendimi tanıttım ve durumu anlamaya çalıştığımı söyledim. Biraz aksi ve sert bir konuşma üslubu vardı. Kendisini uyardım. Hem yaş farkı, hem deneyim, hem de meslektaş olarak konuşma üslubunu saygı seviyesine indirmesini söyledim. Sonrada izah ettim "eğer siz bir çalışma yürütüp canlıya ulaşırsanız başka bir ekip gelse sizin emeğinizi başarınızı elinizden almaya kalkışsa ne hissedersiniz. Ve hadi biz Türk'üz aramızda anlaşmazlıkta olsa kendi içimizde kalır, birbirimizle iletişimimiz de ortak bir dili kullandığımız için anlaşılır seviyede olur. ama bu insanlar yurtdışından evlerinden ailelerinden kopup bizim ülkemiz bizim insanlarımız için buraya yardıma gelmişler. Onların bu şekilde bir muameleye maruz kalması hem hoş değil hem de bu insanlara hoş bir mesaj da olmaz. Bizim dilimizi kültürümüzü bilen insanlar değil. Kim bilir hangi duygu içerisinde girecekler ya da ne düşünecekler." dedim.

Genç bu sözlerden sonra başını öne eğdi. "Haklısın abi, ayıp ettik" dedi.

Ayıp vesaire şimdi bunu düşünmeyelim. Bak enkazın içinde bir kadın kurtarılmayı bekliyor, aileler umutla bekliyor. Hadi el birliğiyle çalışalım ve herkesi hep birlikte mutlu edelim. Bu gurur hepimizin olsun. Dedim.

Ekip arkadaşlarımı çağırdım. Yudak'lı arkadaşlarla birlikte enkaza yönelirken enkazdan KAKEB ekibinden bir kadın hızla hararetli bir şekilde aşağıya indi ve konuştuğumuz o gencee dedi ki. "Kadınla fiziksel temas kurduk. Komutan Meksika ekibinin ve YUDAK'ın buradan uzaklaştırılmasını istiyor, sadece biz çıkaracağız" dedi.

Ben ve YUDAK lideri ve Osman bu sözleri duyunca şok olduk bir anda. KAKEB li genç abi ben bir komutanımızla konuşayım dedi.

Ben de senin konuşacak bir şeyin yok. Bu dakikadan sonra konuşacak bir şey de yok. Size kurtarma çalışmalarınızda başarılar, tartışarak zaman kaybetmenize gerek yok. Bir an önce kadını çıkarın ve ailesine mutlu haberi verin. Ama hiç hoş olmadı ve bunu başka ekiplere de yapmayın. Şovunuzda başarılar” dedim.

Abi gitme dedi. Kadın ne olduğunu sordu ona. O da bizi anlattı. Kadın da aksi konuşmaya devam etti ve yanımızda ayrıldı. YUDAK takım lideri, Osman ve yudaklı o kızla enkazdan uzaklaşacakken bu ekibin lideri olan Komutan dedikleri kişi birileriyle yanımıza geldi.

Çok sert bir üslubu ve konuşması vardı. sakinliğimizi koruduk. Çünkü Hem YUDAK'ın hem Benim tartışmak didişmek gibi bir niyetimiz amacımız asla olmaz olamazda. Çünkü belli bir kültür ve karaktere sahibiz ve önceliğimiz her zaman insan hayatı olmuştur. Sakin konuşmasını söyledim. Bize bu ekibin lideri olduğunu ve bu sahayı devraldıklarını ve başka bir ekibi bu sahada görmek istemediklerini burayı boşaltın dedi. Bende tabii ki şov sizin şovunuz yapabilirsiniz dedim. “Sen kimsin?” dedi bana. “Ben Meksika’dan geliyorum bu ekibin bir üyesiyim. Ve ekibimin haklarını korumak benim vazifem. Yaptığınız davranış çok ayıp. Burada türkiyenin gururu YUDAK var Yurt dışından ülkeye yardım için gelmiş TOPOS AZTECA ekibi var. Bize ayıp etmenize müsaade edemem ama önce vakit kaybetmeyin kadını enkazdan çıkarın aileye güzel haberi verin sonrasında başbaşa konuşuruz. Şimdi tartışmanın sırası değil. Yaralının bekleyecek bir saniyesi bile yok” dedim. İlk konuştuğumuz KAKEB li genç “komutanım Aydemir Bey’le ve YUDAK lideriyle konuştuk biz yanlış yaptık” dedi. O an da Komutan dedikleri o şahıs o gence yani kendi takımının üyesine bizim yanımızda ve herkesin içinde bir çok insanın duyacağı bir şekilde bağırarak kapa çeneni ben konuşuyorum burada deyince benim de duruşum ve üslubum değişti. Ellerimi arkada birleştirdim ve komutanlarına dedim ki.

“Bak kimsin nesin bilmiyorum istersen komutan ol istersen paşa ol sesini yükseltme kimseye de bağırma.”

“O benim oğlum istediğim gibi bağırırım” dedi.

Ben “Bağıramazsın. İlk önce o senin ekibinin bir üyesi başka ekiplerin insanların yanında bağırarak onu küçük düşüremez utandıramazsın. Senin ekibinin üyesi olsa da ben izin vermem bu aşağılamaya. Sakin konuş sakin sorunu çözelim. İnsanlar bize bakıyor ve hoş bir görüntü değil.” Dedim.

Yanında bulunan yaşça benden büyük birisi vardı. sen kimsin tecrüben ne de bize akıl veriyorsun diyince Bizim YUDAK’lı Osman o lafı o kişiye yedirdi.

“Aydemir Uzun yıllar dünyanın farklı coğrafyalarında arama kurtarma faaliyetlerinde bulunmuş, arama kurtarma konusunda uzman ve efsane biridir. Bence tecrübe yarışında ona rakip olma. Tavrınızı kaba bir şekilde devam ettirseniz kaybeden taraf siz olursunuz ve bu da sizin için iyi olmaz. dedi. “

O dakikadan sonra Komutanları olan kişi. "Kusura bakmayın kaç gündür uyumuyoruz. Galiba iyi bir iletişim kuramadık" dedi.

"Normaldir hiç bizim uyumadık" dedim. Önce bir kendini tanıtır birbirimizi tanıyalım sonra da sakin bir şekilde konuşalım ama kurtarma çalışmaları da aksamasın" dedim.

Haklısın dedi.

Kendini tanıttı. İsmi hatırlamıyorum. Eski asker kökenliymiş. Sesinin tonunun biraz yüksek çıkmasını ona bağladı ve bunun için ve yaşananlardan dolayı kusura bakmayın dedi. Hep birlikte konuştuk, birbirimizi anlamaya çalıştık.

Ve bize dedi ki "Lütfen dedi Meksika ekibi gelsin, Meksikalı arkadaşlar çıkarsın biz de onlara yardım edelim" dedi. Ben de "olmaz öyle şey. YUDAK burada Siz buradasınız Topos burada hep birlikte çıkarın bu gurur hepimizin olsun. Ve bitince de birer sigaramızı içip rahatlayalım" dedim.

Ve yaklaşık yarım saat sonra ortak bir çalışma ile kadın enkazın içinden sağ salım çıkartıldı. Sedyyle aşağıya indirilirken tekbir sesleri yükselmeye başladı.

ALLAHU EKBER... ALLAHU EKBER...ALLAHU EKBER... Ambulansa konulana kadar ALLAHU EKBER sesleri susmadı.

Şimdi tamam müslüman bir ülkede mutluluk ve Allah'ın gücüne imanla bu sözlerin söylenmesi normal karşılanabilir. Ama depremzedenin psikolojisi için iyi olduğunu düşündüğüm şey değil. Düşünsenize günlerce enkazın altında, hareket edemiyorsunuz, sıkışmışsınız, soğuk, aç susuz, karanlık içinde günlerinizi geçirmişsiniz. Beyin fonksiyonlarınız ve bedeniniz sağlıklı çalışmıyor ve halüsinasyonlar görüyorsunuz işitsel duyarınız sağlıklı çalışmıyorken birden etrafınızda belli belirsiz varlıklar var ve tekbir sesleri yankılanıyor. Acaba öldüm mü diye düşünmesi kuvvetle muhtemeldir. Böyle şeyler olmaması gereken şeyler. Sadece kurtarma ekiplerinin eğitilmesi tecrübeleriyle olacak şey değil. Toplumunda bu konularda bilinçlendirilmesi ve eğitilmesi gerekmektedir.

Neyse mutlu sona ulaştıktan sonra enkazın yanında ısınmak için yakılan ateşin başına hep birlikte geçtik. Mutluluk ve rahatlık sigaralarımızı yaktık. Hep birlikte toplu bir fotoğrafımızı çekindik ve sonrasında da dağıldık.

NOT: Daha sonra bir arkadaşımın bana bir video gösterdi. KAKEB (Kuşadası Arama Kurtarma) kurtarmanın ardından bir video ile TOPOS ve YUDAK ekibinin başarısını kendi başarılarıymış gibi anlatmaları, sanki depremzedeye TOPOS ve YUDAK ulaşamamış bir şey başaramamış ta kendilerinin başarıyıymış gibi anlatmalarını acı bir gülümsemeyle dinledim. Yazık. Tüm KAGEB ekibinin gözlerinden ve bakışlarından içten içe utandıkları ve şaşkınlıkla kendi arkadaşlarının açıklamalarını dinledikleri belli oluyor. Yalanlarla kahraman olunmaz, yaptıklarıyla kahraman olur bir insan... Maalesef Türkiye'nin sorunlarından biri de bu. Ön plana çıkma arzusuyla ve olmadıkları bir mertebeye kendilerini oturturma çabasına girme. Hiç utanmıyorlar mı tüm ekiplerin azmini çabasını ve başarısını kendi üzerlerine yapıştırmaya kalkışmalarına. Yazık. Bu ekibin paylaşımını onları ayıplayarak ve acıyarak seyrettim.

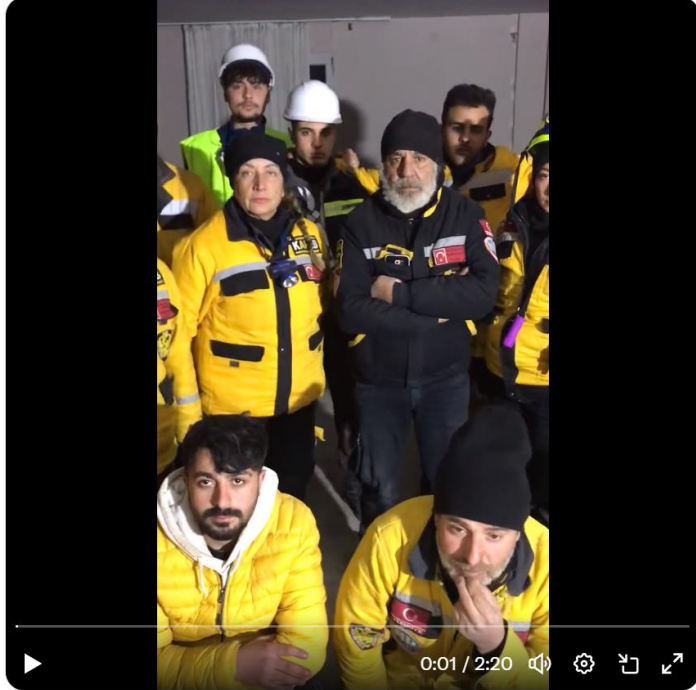
yavuz hancıoğlu
@yavuzreis25

...

Üyesi olduğum gönüllü Kuşadası Arama Kurtarma KAKEB ekibi olarak Adıyaman ve Hatay Merkezde 330 enkazda dinleme yapıldı.

200' e yakın enkazda yapılan çalışmalar sonucunda 15 kişiyi canlı olarak sağlık ekiplerimize teslim ettik.

[#Adıyaman](#) [#Hatay](#) [#Deprem](#)

ÖÖ 7:36 · 13 Şub 2023 · 2.534 Görüntülenme

Osman ve YUDAK'lı arkadaşlarla vedalaştık. Ekip enkazların yanına kurdukları çadırda kalıyorlardı. AFAD'ı aradım. Bir araç göndermelerini istedim. Ekibe toplanmalarını ve AFAD merkezinde konaklayabileceğimizi, tuvalet, su, yiyecek, elektrik olduğunu ayrıca koordinasyon merkezi olduğu için daha kontrollü çalışabileceğimizi söyledim. Ekibin toplanmasına yardım ettikten sonra aracımız geldi. Ekipmanlarımızı araca yükledik ve AFAD merkezine vardık. Ekiple birlikte 112 Acil çağrı merkezinin girişinde konaklanmasını sağladım. Yatak ve Battaniye sağladıktan sonra ekip dinlenmeye çekildi. Ben de Kriz masasına geçerek bir kadının kurtarıldığı bilgisini verdim. Herkes bu haberle çok mutlu olmuştu. Kriz masasına Ekipmanlarımız hakkında bir bilgi olup olmadığını sormuş ama bir sonuç elde edemediklerinin bilgisini verdiler. Başımı öne eğerek ben de dinlenmek için ekibin bulunduğu yere gittim.

Dışarda giriş kapısının olduğu yerde askerler ve polisler ısınmak için ateş yakmışlardı. Meksika'dan ayrıldığım günden beri kaç gün geçti bilmiyorum. Ama hiç uyumamıştım. Ve doğru düzgün beslenememiş ve dinlenememişim. Ama ateşin o tatlı sıcaklığı dondurucu havada o kadar güzel gelmişti ki. Asker ve polislerin arasına oturup sigaramı yaktım. Sohbetler ettik. Herhalde saat 4/5 gibi de uyumak için yatağıma geçtim. 3 saat uyuduktan sonra da uyandırıldık. Yataklarımızı topladık. Yattığımız yeri temizledik. Sabah kahvaltısında çorbamızı çayımızı içtik. Carlos'a eksik olan ve ihtiyaç duyulacak ekipmanları sordum. Bana ihtiyaç duyacağımız ekipmanları söyledi. Depoya gidip eksiklikleri giderdik. Sonra da AFAD'a hazır olduğumuzun bilgisini verdik onlarda araçlarımızı ayarladılar ve ilk adresimizi verdiler. Gün içinde enkazlarda çalışırken İstanbuldan gelecek olan Halat Erişim uzmanı arkadaşlar da Hatay'a vardıklarının bilgisini verdiler. Daha sonra da ikinci toplanma alanı olan Stadyum'da onlarla buluştuk. 5 kişi ve tam donanımlı gelmişlerdi

Emrah ESEN benim daha önceden diyalogum olan bir arkadaşta. Tufan ER, Erdal ÇETİNKAYA, Uygur YILDIRIM ve Birol İLHAN ile de bu vesile ile tanışmış oldum. Her biri harika insanlar. İlerleyen zamanlarda çok kuvvetli bir kardeşlik bağı oluştu aramızda.

Bir zaman sonra AFAD'tan beni aradılar. Bana Sahada tam yetkili olduğumuzu ve her türlü desteği de sağlayacaklarını söylediler. Bize bir adres bildirdiler. Ekiplerin o enkazda yetersiz kaldığını gerekirse sahayı bizim devralmamızı söylediler. Adrese intikal ettiğimizde enkazda ekipler vardı. Rahatsız olduğum nokta enkazı diğer ekiplerden devralma kısmına sıcak bakmıyordum. Sonuçta kimseyi saf dışı bırakmak veya emeklerini görmemezlikten gelmek hoş olmazdı. Hem saygısızca buluyordum hem de bir gün önce yaşanan olayıda göz önüne aldığımızda ekiplerin kurtarma ve yardım şevkini kırmak hiç uygun olmazdı. Enkaza yaklaştım. UMKE ekibi ve GEBZE Belediyesi ekipleri vardı. Umke'yi görünce AFAD'ın yanlış bilgiye sahip olduğunu düşündüm. Çünkü UMKE'yi biliyor ve tanıyordum. Geröekten de bu ülkenin gözbebeği ve profesyonel bir kuruluş. Ve Türkiyenin en büyük grur kaynaklarından birisi. Herneyse Umke ekibinin liderine kendimizi tanıttım. AFAD'ın bizi buraya yönlendirdiğini. Talep ederlerse kendilerine yardımcı olabileceğimizi söyledim. Sağolsunlar anlayışla yaklaşarak yardım talebimizi kabule ettiler. Enkazın durumu, enkazda ve yaptıkları çalışmalar hakkında bilgileri bizimle paylaştılar. Bir müddet birlikte çalıştıktan sonra UMKE şefi "aydemir bey bir enkaz daha varmış burada 3 ekibiz. Sizin için de bir sorun teşkil etmezse biz o enkaza gidelim, siz buradaki çalışmalara devam edin. Olur mu" dedi. Tabiki dedim birbirimize başarılar diledik ve yanımızdan ayrıldılar biz de enkazda çalışmaya devam ettik. Yanılmıyorsam enkazda genç bir erkek çocuğunu arıyorduk. Hava artık kararmıştı. Enkaza Carlos ve birkaç topos üyesi gebze ekibiyle birlikte girdi. Cevrede güvenliği sağlayan askerler vardı.

Geri kalanımızın bir kısmı dışardan içerideki ekibi destekliyordu.

Carlos Gebze ekibinden aldığı büyük bir kırıcıyla enkazdan zemine doğru delik açmak için merdivenlerin olduğu kısımdan betonu kırıyordu. Ama makinanın şiddeti bile ağır hasarlı binada sarsıntıya neden oluyor döküntüler meydana geliyordu. Askerler çok tedirgin olmuştu. Komutanlarıyla konuştum. Bana "Hocam bu durum beni çok endişelendiriyor. Makinayı her kullandığında bina sallanıyor ve duvarlardan parçalar dökülüyor. Allah göstermesin yıkılırsa ne yaparız arkadaşlarımız içeride." dedi.

Kendisine "Komutanım tehlikenin farkındayız. Ama bir noktaya kadar da risk almak zorundayız. Eğer yaşadığından emin olursak tüm riskleri zorlayacağız. Bizim işimiz risk almak, risk almadan kurtarma gerçekleştiremeyiz. Ama bir noktaya kadar da bu çalışmayı yürütmemiz gerekiyor , zaten içeride 3 – 4 kişiden fazlasının enkazda çalışmasına izin vermeyeceğiz ve geri kalanımız da her hangi bir olumsuz durumda ekibimiz için hazır bekliyoruz." dedim.

AFAD'la da bir yandan iletişim halinde olduğum için dışarıda bekliyordum.

Sonra bir kadın yaklaştı yanıma. İngilizce "merhaba, nasılsınız?" Diye sordu. Ben de "Türkçe biliyorum Türk'üm ben" dedim. Şaşırılmıştı haliyle üstümde üniforma ve omzumda Meksika bayrağı arması vardı. birbirimizi tanıttık. Adı Berna Abik 'ti. T24 gazetesinde yazar olduğunu söylemişti. Kısa içten bir tanışmanın ardından enkazda ki durumu sordu ben de anlattım. Enkazda genç bir erkek kaldığından bahsedildiğini görsel işitsel bir duyum alamadığımızı. Kamera ve dinleme cihazlarımız olmadığı için körlemesine çalıştığımızı söyledim. Yorulmuş olabileceğimizi düşündüğünden size çay getirebilirim, bir şey yediniz mi, ekip

arkadaşlarınızın bir şeye ihtiyacı var mı diye sormuştu. Çok nazik ve içten bir insandı. Diğer basın mensupları gibi değildi.

O gün UMKE ve GEBZE ekibi ilk çalışmalara başladığı andan beri aslında oradaymış. Oturduk birer çay aldık ve sigara yaktık. Kurtarma çalışmalarından, Meksika'dan sohbet etmeye başladık. Özgür Demirtaş'ın kim olduğunu tanıyıp tanımadığını sordum. Bu kişiyle yaşadığım sıkıntıyı anlattım. Ve daha bir çok şey hakkında konuştuk.

O sırada şiddetli bir şekilde yer sarsıldı. Çok şiddetliydi. Bina çok ağır hasarlıydı. Korktum çünkü içerde ekipler vardı. ikazımızı verdik. Binada çalışan herkes kendini dışarıya atmıştı. En sonda Carlos çıktı binadan. Binadan duvar ve sıva döküntüleri vardı. ve ortadan da yarım metre kadar ayrılmıştı. Çok tehlikeli bir hal almıştı. Carlos'a bir sigara verdim ve birlikte birer sigara içerek binanın dışını incelemeye başladık. Binanın durumu çok daha kötü hal almıştı. Özellikle ortadan ikiye ayrılması bizi baya bir endişelendiriyordu. Durumu değerlendiriyorduk. Çalışacak mıydık, yoksa kimseyi riske atmadan kurtarma çalışmasını sonlandıracak mıydık. Dışarıda yüzlerce insan bize bakıyordu. Gebze Belediyesinin ekiplerinden birkaç kişi geldi. Kırıcı hiltinin içerde bırakılmasına biraz sinirlenmişlerdi. Ama o deprem anında tehlikenin içindeyken o ağırlıkta bir makinanın enkazın içinden kaçarken elde kolaylıkla çıkartmak kolay değildi. Kendilerini sakinleştirmeye öncelikli olarak hayatlarımızı düşünmemiz gerektiğini. Sakin kalmalarını ve durumu değerlendirdiğimizi söyledim. Çevredeki insanlarda bu kırıcı hilti tartışmasını duyunca ortam biraz gerilmişti. Askerlerden insanları bölgeden uzağa çekmelerini rica ettik. Bina stabil değildi ve her an yıkılabilirdi. Ve üstüne üstlük kavgayla, tartışmayla vakit kaybedecek ve dikkatimizi dağıtacak şeylere müsaade edemedik.

Sağolsun Askerler gerekli güvenliği sağlamış, insanları bölgeden uzağa çekmiş ve güvenlik seritleri çekmişlerdi. Bu biraz daha işimize odaklanmamızı sağladı.

Carlos enkazda çalışmaya devam etmek istiyordu. Ona karşı çıkma gibi bir seçeneğim yoktu. Sonuçta deneyimi tecrübesi benden ve hepimizden çok fazlaydı. Ve risklerinde farkındaydı.

Ama ben bile çok endişeliydim. O binanın durumunu nasıl anlatırım bilmiyorum ama ayakta kalması bile mucizeydi. Kırılmamış duvarı kolonu kalmamıştı. Param parçaydı, artçı depremle birlikte ortadan ikiye de ayrılmıştı. Acaba hiltinin yaratacağı titreşime dayanırmıydı, yada yaşanacak diğer bir artçı depem de yıkılır mıydı?

Komutana'da durumu anlattım. Deneyeceğimiz söyledim ama onunda endişesi korkusu yüzünden okunuyordu. Merak etmemesini sorumluluğun bizde olduğunu söyledim. İçeriye 2 kişiden fazla personelin girmemesi yönünde de anlaştık. Sadece Carlos ve ben enkaza girdik. İçeride sadece birkaç dakika kalabildik bina sallanıyordu ve çatırdılar artınca kendimizi dışarıya attık. Hiltiyi de çıkarmaya çalışmıştık ama ağır olduğundan çıkaramamıştık.

Bu yine GEBZE Belediyesi Personelinin tepkisini çekmişti. Çünkü odaklandıkları tek şey kırıcı hiltiydi.

Biz ise hem enkaz altında kalan genci, hem ailesini düşünüyor bir yandan da kendimiz için endişeleniyorduk. Kırıcıyı her kullanıldığında bina sallanıyor, çatırıyor ve duvarları dökülüyordu. Üstüne üstlük artçı depremle tehlikenin boyutu da artmıştı.

Komutan da yanımıza geldi. Carlos ben ve birkaç kişiyle durumu konuştuk. Komutan artık daha fazla müsaade etmek istemiyorum ama size de karşı çıkamam dedi. AFAD'ı aradım. Binanın durumu hakkında bilgi verdim. Enkazda ile de görsel işitsel bağlantı kuramadığımız için yaşadığından da emin değildik. Kamera dinleme cihazı talebimiz oldu ama maalesef ne diğer ekiplerden tedarik edebildik, ne de afad bize bu konuda bir destek sunabildi.

Carlos çalışabilirim dedi ama çok riskli olduğunu da söylüyordu. Ben depremde gencin ailesinin yanına gittim. Durumu ve pozisyonumuzu anlattım. Bana "her birinizin hayatı benim evladımızın hayatı kadar değerli. Onun yaşadığına dair en ufak bir bilgimiz dahi yok. Siz elinizden geleni yaptınız, daha fazla hayatınızı riske atmanıza göz yumamam" dedi. Evladının hayatını kaybettiğini kabullenmişti, yüzünden gözlerinin donukluğundan belli oluyordu.

Ailenin sözlerini Carlos'a ve komutana anlattım. Kurtarma çalışmalarını sonlandırdık. Bu alınabilmesi en zor kararlardan biri. Hiç kolay değil. Yaşadığına dair en ufak bir ip ucumuz olsa onu oradan çıkarana kadar asla durmazdık. Asla... Tüm riskleri yaşanabilecek en kötü senaryoyu bile göze alıp onu oradan çıkarana kadar tüm hücrelerimize varıncaya kadar çabalardık. Ama ipucumuzda yoktu. Emin değildik. Bulunduğu konumu hakkında da bir bilgimiz yoktu. Körü körüne enkazda ilerlemeye çalışıyorduk. Negatif olan tüm herşey bizim aleyhimizeydi.

Ve bizde etten kemikten varlıklarız sonuçta. Bizi de bekleyen eşlerimiz çocuklarımız, ailelerimiz var, ve onlara karşıda sorumluluklarımız var. İnanın bana bu kolay alınabilecek bir karar değildi. Ama yapmamız gereken ve kabullenmemiz gereken zamanlarda olabiliyor maalesef.

Kurtarma çalışmalarını sonlandırdık. AFAD'ı aradım ve durumu bildirdim. Bu binanın tehlike arz ettiğini ya binanın yıkım işleminin gerçekleştirilmesini yada sokağın araç ve insan geçişine yasaklanması gerektiğini anlattım. Onlarda Vali ile konuşacaklarını söylediler.

Üzüntüyle ve çaresizlikle kaldırım taşlarına oturmuştuk. Kalbimiz enkazın başından gitmek istemiyor kaldığımız yerden devam etmek istiyordu.

Sonra enkazın yakınında bir tartışmanın alevlendiğini gördük. Gebze Belediye ekibi yine kırıcı hilti konusunda tartışıyordu. Aletlerini istiyorlardı. Nasıl içeride bırakırsınız diye hesap soruyorlardı. Onların alet derdine düşmeleri diğer bölgelerden gelen ekipleri ve çevredeki insanları da kızdırmıştı ve kavgaya çıktı çıkacak durumdaydı. Yanlarına gittim. Bir kez daha Gebze belediye ekiplerine insan hayatının daha önemli olduğunu bir alet için bu kadar gerilmeye gerek olmadığını söyledim. Ama dinleyecek bir durumda değilelrdi. Ben de tamam dedim giriyorum içeriye ve aletinizi getiriyorum dedim. Kavgaya etmeyin.

Askerlere de durumu bildirdim. Kimse içeri girmesin. Sadece ben içeri gireceğim ve hiltiyi alıp dışarıya çıkacağım. Asker emin misin diye sorunca demek ki hiltiyeye çok ihtiyaçları var. Bir an önce girip çıkayım. Benden başka da kimse girmesin her hangi bir yıkılmada kayıp fazla

olmasını dedim. Komutan istersen o kişileri buradan uzaklaştırabilirim dedi. Ben de gerek yok. Belki üzerlerine zimmetlidir, belki de bundan sonraki kurtarma çalışmaları için o hiltiyi ihtiyaçları vardır. Hem tatsızlıkta çıkmasın. Ben girip hızlı bir şekilde çıkarmaya çalışacağım dedim.

Komutan da tamam deyip bina etrafında diğer ekiplerin yaklaşmaması için güvenliği sağladı.

Enkaza girdim. Kabloyu takip ediyordum. Merdivenlerin olduğu kısımdan aşağıya girdim. açılan oyuktan içeriye doğru daldım. Çok dar bir alandı. Hiltiyi aldım ama taşması çok zordu. Çok ağır ve ebat olarak ta büyük bir aletti. üstelik dar bir alandı. Sürüyerek sürünerek merdivene kadar geldim. Sadece merdivenin olduğu bölgeden çıkmam kalıyordu. Tam o anda bina titredi, başıma molozlar düştü. Tamam dedim. Bitti. Konumum da o kadar kötü bir yerdiki üstümde merdiven vardı. vücudumun yarısı oyuğun içindeydi. Ne kadar sürdü bilmiyorum saniyeler belki de ama hayatımın en uzun saniyesiydi. Bitti. burada öleceğim. Hilti... ahhh eşim, çocuklarım, annem babam, kardeşlerim... eşime söz vermişim geri döneceğim diye... buraya kadar...dondum bir an kıpırdımadım. Üstüme sıvalar dökülüyor molozlar düşüyor. Deprem mi olmuştu acaba ya da bina artık ayakta durmaya dayanamamış mıydı. Ya ölmeyip enkaz altında kalırsam.. o zaman daha iyiydi. Ekip arkadaşlarım buradaydı. Beni bırakmadan asla gitmezlerdi. Elbet çıkarırlardı beni. Aklımda, beynimin hücrelerinden şimşek hızıyla geçen düşünceler içerisinde bir an kendime geldim. Elime sarılı elektrik kabosu vardı. hiltiyi bıraktım. Bıçağımı çıkardığım gibi kabloyu kestim ve kendimi dışarı attım. O an o havanın tazeliğini ciğerlerime çektim. Kalbim deli gibi atıyordu. Gebze Belediye ekipleri yanıma geldi. Hilti nerde dediler. Bende üzgünüm çıkaramadım kendimi zor dışarı attım dedim. Ama çok sinirlenmişlerdi. Dedim ki "bakın. Üzgünüm hiltinizi size veremem, sizin veya başkasının da buraya girmesine izin veremem. Komutana da buraya kimsenin girmesine izin vermeyin AFAD yetkisiyle bunu size bildiriyorum!! dedim. Gebze Belediye ekiplerine telefon numaramı verdim. Onlarında numaralarını aldım. Bir hilti ayarlayacağımı ayarlayamazsam bile parasını size ödeyeceğim dedim.

Askerler de çevre güvenliğini aldılar ve tüm ekipleri ve vatandaşı binanın olduğu bölgeden uzaklaştırdılar.

Berna Hanımla, askerlerle ve diğer ekiplerle birbirimize teşekkür ederek vedalaştık. Ve ardından toparlanmaya başladık. Gece saat 10 u geçmişti. Hava artık dondurucu bir şekilde soğumaya başlamıştı yine. Araçlarımıza eşyalarımızı yüklerken AFAD'tan araç sürücüsünü aramışlardı. Bize yakın bir yerde bir kurtarma çalışması yürütüldüğünü bazı vatandaşların kendilerini aradıklarını ekibin yetersiz kaldığından bahsettiklerini söylediler. Oraya intikal etmemizi ve enkazı devralmamızı istiyorlardı. Daha önce de söylediğim gibi hoşuma gitmeyen bir durumdu bu. Yetkiliye birlikte çalışmayı teklif edeceğimi söyledim. Tamam dediler. Ama unutmayın sahada tek yetkili sizsiniz. Eğer yanlış bir şey görürseniz AFAD ve Valilik emri ile sahaya el koyma yetkisini size veriyoruz dediler.

Yürüme mesafesindeydi. Ekip araçlara ekipmanları yüklerken İstanbul Halat erişim ekibi gönüllüler ve birkaç topos ekibiyle önden yürüyerek enkazın olduğu yere vardık. Birkaç dakika içinde de aracımız ve diğer ekip arkadaşlarımızda yanımıza geldiler. Neredeyse yarısı

yıkılmış bir bina vardı, onlarca personel binada çalışıyordu. Etrafta kalabalık halk topluluğu ve yine çok sayıda asker ve poliste vardı.

Yanımda Emrah ESEN'le birlikte ekibin yanına gittik. Kocaeli Büyükşehir Belediyesi A Takımı isminde bir kurtarma ekibiydi. Takım liderini sordum. Bir genç geldi. Benim dedi.

Kendimi ve ekiplerimizi tanıttım. Ve dedim ki AFAD bizi buraya yönlendirdi. Şu an boştayız ve size destek vermek isteriz dedim. Ama daha cümlelerim bitmeden takım lideri AFAD adını duyunca birden gerildi, ve bağırılmaya başladı. AFAD ta kimmiş. Sikerim afad'ı bugüne kadar afad neredeymiş. Benim olduğum yerde AFAD bulunamaz vs vs bir sürü hakaretler etmeye bağırılmaya başladı. O bağırınca ekip arkadaşları geldi. Etrafımızı sardı. Sakin olması konusunda uyardım. Sadece kendilerine yardım etmek istediğimizi söyledim. Yurtdışı bir ekip olduğumuzu afadla koordineli çalıştığımızı onların emriyle ve yönlendirmesiyle geldiğimizi kötü bir şey söylemediğimizi sadece yardım etmek istediğimizi söyledim. Neden böyle bir tepki verdiğini anlamadığımı ve sakin olursa ekibim açısından da iyi olacağını çünkü bizi anlamadıklarını ve tedirgin olabileceklerini söyledim. Ama dinlemek gibi bir niyeti yoktu. Takım liderinin hiddetiyle ekip arkadaşları da saldırma eğilimleri içine girmişti. Bir anda Ekip liderleri halkı ayaklandırmaya çalıştı "Ben burdayım, Siz afad'ı gördünüz mü? Ben görmedim. burada kaç gündür kim çalışıyor?... Benim olduğum yere afad giremez", takım arkadaşlarına döndü ve dediki "araçları getirin kapatın yolları kimse yaklaşmayacak enkaza." Küfürler hakaretler durmak bilmiyordu. Emrah'la benim etrafım sarılmış itişmeler hakaretler başlamıştı. Takım liderini uyardım. Bak doğal afetlerde tek yetkili merci AFAD' hepimiz ona tabiyiz. Onu tanımamak insanları kızdırtmak doğru bir şey değil. Sakin ol. Bak çevrede insanlar var, zaten sınırlar gergin acı bir afeft yaşadılar. Sakin olmalı ve koordineli hareket etmeliyiz, şu yaptığınla bizi de zor durumda bırakıyorsun ve insanların önüne atmaya çalışıyorsun. Sana kötü bir şey veya ters bir şey söylemedik sadece yardım teklif ettik dedim. Ama dinleyecek gibi değildi. Hem kendisi hem takım arkadaşları küfürler etmeye başlamış çevredeki insanlar da kızdırılmıştı. Asker ve polislerin yanına doğru geri çekildik. Kurtarma çalışması da A TAKIMI nin bu davranışlarından dolayı durmuştu. İstenmeyen bir durumdu ve kimse bu kadarını da beklemezdi. AFAD ı aradım ve yaşananlar konusunda bilgilendirdim. Bana bu dakikadan sonra valilik ve afad emriyle sahayı devralmamızı, asker ve polis kontrolünde o ekibin oradan uzaklaştırılmasını söylediler. Ben de bunu bence siz söylemelisiniz dedim. Asker ve polislerle görüşürdüm. Biz kenarda bekliyorduk artık. Askerlerden bir kaçı yanıma geldi. Abi komutanımız yanımızda değil ne yapacağımızı bilmiyoruz dediler. Komutanınızı arayın ve bilgi verin dedim. O anda birkaç polis yanımıza gelerek bana ve ekibime hakaretler etmeye başladılar. "Bilmem kaçınıcı gün AFAD hiç uğramadı buraya sizi değil afad'ı görmek isteriz burada siktirin gidin. Bu adamlar burada bir gün boyunca çalışıyorlar. Defolun buradan demeye başladılar. Aracımızla birlikte gelen ve bize eşlik eden bir polis vardı ve o polis bize hakaret eden polisleri uyardı. Ve dedi ki Bakın polissiniz polis olduğunuzu hatırlayın ve görevinizi yapın. Sizin göreviniz güvenliği sağlamak ekiplere, devletin kurumuna hakaret etmek ve ya kovmak değil. Kurtarma çalışmalarının yürütülmesi gerekiyor ve sizin göreviniz bu insanları korumak. Amacınız ne sizin dedi ama hiç dinleyecek gibi değillerdi. Onlarda provokatörler gibi yüksek seslerle bağırarak hakaretler ederek konuşuyorlardı ve sanki amaçları kızdırtmaktı.

Bize eşlik eden polis. "Abi kusura bakmayın bunlar Hatay'ın polisleri değil, Gerçi nerenin polisi olursa olsun bu şekilde davranmaları hareket etmeleri doğru değil. Ben meslektaşlarım adına çok utandım onalar adına sizden özür diliyorum" dedi. Sonrada o saldırgan polislerin yanına gidip uyarmaya ve görevlerini hatırlatmaya çalıştı. Ekip şaşkın ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Emrah 'şef bunlar kafayı yemiş manyak mı bunlar. Bunlardan memlekete fayda gelmez" dedi.

O sırada askerle birlikte bir sivil bey geldi. Enkazda kalan kişinin ailesinden biriymiş. Bana neler olduğunu sordu. Ben de anlattım yaşananları ve dedim ki. Bak biz yardım teklif ettik ama bu arkadaşlar afad'ı duyunca bir anda gerildiler ve hakaretler küfürler eşliğinde olay buralara kadar geldi.

Bizim görevimiz hayat kurtarmak bu sebeple ülkelerimizden kalkıp buraya geldik.

Biz kendilerine yardım teklif ettik. Sonuçta birlikten kuvvet doğar değil mi. AFAD'ın tam yetkisi bize verilmişken ben yine de yetkiyi devralmadım ve sadece yardım teklif ettim. Kabul etmediler.

Şimdi bu ekibi, bizi ve afad'ı bir kenara koy. Burada son sözü söyleyecek olan sensin. Sonuçta sizin yakınınız ve canı yanan ve bir umutla bekleyen sizlersiniz.

Sen dersin ki bana "Ben sadece bu A TAKIMI'nın burada çalışmasını istiyorum. " Tamam derim ekibimle buradan ayrılırim sorun değil benim için.

Ama dersin ki Ben profesyonel bir ekiple yani sizinle çalışmak istiyorum. Kararınızı bu ekibe bildirin bizim ekibimiz girsin sahaya ve vakit kaybetmeden çalışalım.

Ama isterdik ki el birliğiyle olsun yürüsün işler ve bekleyişinize hızlı bir şekilde sonlandıralım ama istemediler.

Şimdi senden ricam 5 dakika düşün ve kararını hepimize bildir. Bizim için orada veya burada çalışmışız önemli değil. Yeter ki kararınız hızlı olsun hepimizin şu günlerde zamanı çok değerli dedim.

Tamam Aydemir bey biraz bekleyin ben bir ekiple konuşup yanınıza geleceğim dedi. Ve A takımının yanına gitti.

O sırada bende ekip arkadaşlarıma baktım. Herkes soğuktan titriyordu. Ve maalesef moralimiz de düşmüştü. Birkaç dakika sonra A Takımının lideri geldi. Ve bana dedi ki. "Hocam çok özür dilerim, ben sizi yanlış anlamışım, gelin beraber çalışalım."

Ben de yanlış anlaşılmanın olabileceğini, ama bu gibi durumlarda sakın kalmamız gerektiğini, zor şartlar altında ve insanların gözleri üzerimizde çalıştığımızı anlattım. Ve hatırlattım bizler kurtarma ekipleriyiz. Ama yurtiçi ama yurtdışı nerede kurtarma çalışmalarında bulunuyorsak O ülkenin kriz yönetim merkezleriyle koordineli ve haberli

çalışmalıyız. Unutmamasını bizler rakip değil meslektaşız dedim ve her türlü yardıma ve desteğe de açık olmalıyız. Böylelikle işimiz olan kurtarmayı hızlı bir şekilde gerçekleştirebilir ve insanlara da umut oluruz dedim.

Hak verdi ama AFAD a olan tepkisinin nedenini anlattı. Geldikleri günden beri afad personellerini görmediklerini söyledi. Kızgınlığının sebebini bu şekilde açıklıyordu.

Ben de "geldiğin günden beri hiç AFAD'a uğradın mı? Sen onları tanıdın mı, kaydını yaptırdın mı? Onlar senin burada olduğunu biliyorlar mı? Bilmiyorlar. Hani sen gitmiş olsan AFAD'ı sahanın her yerinde görebilirdin, onlarla koordineli çalıştığın için onlarında nasıl bir mücadele içerisinde olduğunu görürdün. Ve biz AFAD merkezinin orada kalıyoruz. Ve o insanlarla iletişim halindeyiz ve onları tanıma sohbet etme şansına sahip olduk. Onlarda depremden etkilenmiş. Afad binası hasar görmüş arkadaşlarını kaybetmişler. Kimisi enkazdan çıkmış, kimisi ailesini kaybetmiş. Tüm bu şartlar altında dahi hala hizmet vermek için çalışıyorlar ve bilmeden tanımadan peşin hüküm vermek yakışmaz."

Haklısın abi özür dilerim dedi. Hadi çalışalım beraber teklifi geldi ama ekip arkadaşlarıma baktığımda beklemekten üşümüş, yorgunluk çökmüş, moralleri de bozulmuştu.

Ekibimin morali düştü ve çok üşüdüler bu halde sağlıklı çalışabileceklerini sanmıyorum. Ve çok yorgun ve uykusuzlar. Sadece burada 3 saatten fazla zaman kaybetmiştik. Onlara başarılar dileyip afad merkeze döndük.

Ekipler yataklarını hazırladı. Herkes çok yorgun ve halsizdi.

Ben de son bir sigara için emrah ve arkadaşlarıyla birlikte ateşin başında oturmuştuk. Çok zor ve bir de üstüne üstlük ne saçma bir finale geceyi sonlandırmıştık. Sonrasında sabah saat 4 gibi yatağımıza geçip uyuduk. 2 saatlik uykunun ardından sabah 6 gibi uyanmıştık. Uyandığımızda herkes bir şeylerinin kayıp olduğundan bahsediyordu. Çantam yok, kaskım yok, ekipmanım yok....

Hemen başucumdaki çantalarıma baktım. Kaskım yoktu, çantam açılmış içinden bazı ekipmanlar alınmıştı. Ve cüzdanım ve pasaportum da yerinde değildi. Şok olmuştuk. Bina içinde koşturmaya başladık. Dışarıda polisler ve askerler vardı. onlara ekipmanlarımızın, paramızın ve pasaportumuzun çalındığını söyledik. Polis ve askerlerle birlikte bazı afad personelleri de kendi üniforma ve bazı teçhizatlarının da çalındığından bahsetti. Sonra birileri yanıma geldi. Üst katta pasaportumu ve cüzdanımı bulmuşlardı. İçinden sadece 6000 dolarlar para alınmış Türk lirasını bırakmışlardı. Ama ençokta pasaportuma sevinmiştim. Çünkü ABD ve KANADA vizelerim vardı. benle birlikte ekipler kayıplarımızın listesini çıkardık. Polisler beni ek bir binaya götürüp orada bir emniyet amiriyle birlkte bir albay veya generalle görüştürdüler. Onlara durumu anlattım. Binlerce asker ve yüzlerce polisin olduğu yerde böyle bir hırsızlık olayı nasıl olabilirdi. Kameraların incelenmesini istedim ama bana kameraların çalışmadığını söylediler. Ama elektrik varken kameralar nasıl çalışmaz dedim. Çalışmıyor dediler. "Lütfen bu olayı araştırın yardımcı olun. Ekipmanlarımıza ihtiyacımız var." Dedim. Yapacak bir şey olmadığını ama jandarmayı arayarak onların tutanak tutmasının daha iyi

olacağını söylediler ve jandarmayı aradılar. O sırada kriz masasından beni aradılar ve acil olarak kriz masasına gelmemi bir otele göndereceklerini ve canlı teyidi alındığını söylediler. Asker ve polis amirine acil gitmem gerektiğini kurtarma görevi için çağrıldığımı söyledim. Ve onlara kaskımın fotoğrafını gösterdim ve türkiye de bu kaskın tek olduğunu birilerinin bu kaskı kullanacağını kaskı bulursanız hırsız da bulursunuz diyerek telefon numaramı bıraktım ve oradan ayrıldım ve Afad kriz masasına gittim.

Kriz masası Öz Havare denilen bir otele gitmemizi istiyordu. Otelde madenciler canlı duyumu aldıklarını profesyonel desteğe ihtiyaçları olduğunu. Otel içerisinde tahminen 150 kişi kadar insanın kaldığını söylemişler. Neyse adres bilgilerini ve bizi orada bekleyen madencilerin iletişim bilgilerini alıp ekiplerimizin yanına gittim.

Ekiplere durumu anlattım. Ve ekipelr hazırlanmaya başladı. Aracımızın şoförü de yakıt ikmali yapmaya gitmişti. Kaskım yoktu ve kask olmadan çalışmam biraz sıkıntılıydı. Emrah kaskını benimle paylaşabileceğini söyledi.

Bu sıralarda Jandarmadan beni aradılar. Afad kriz merkezine gelececeklerini tutanak için hazır olmamı söylediler. Ben de acil bir kurtarma görevine gideceğimi. Uygun bir zamanda karakola geleceğimi onlara bildirdim.

Ekipler Aracın gelmesini beklerken AFAD tan beni tekrar aradılar. Enkaza acil ulaşmamızı istiyorlardı. Ben de hazır olduğumuzu aracı beklediğimizi söyledim. Ve ardından şoförü aradım ve hazır olduğumuzu bildirdim. Bana "Abi mazot vermiyorlar" dedi. "Nasil olur böyle şey neredesin yanına geleyim" dedim. Ve AFAD' yerleşkesinin içindeki mazot tankının yerini tarif etti. Ben de oraya geldim. Hem bizim ekibin hem de İstanbul ekibinin araçlarına mazot alamamışlardı. Problemin ne olduğunu sordum. Şoför mazot görevlisinin resmi bir yazı istediğini söyledi. Görevliye gittim ve kurtarma ekibi olduğumuzu aracın AFAD'ın aracı olduğunu acil kurtarmaya gideceğimizi ve araçlarımıza mazot vermesini söyledim. Ama bana resmi bir evrak olmadan mazot veremeyeceğini söyledi. Nereden bu evrağı alacağımızı söyledik. Serdar isminde bir görevliden bahsetti ve telefon numarasını verdi. Kac defa aradıysak telefonlarımıza cevap vermedi. Zaman ilerliyordu. AFAD Kriz masasını aradım ve durumu anlattım. Onlarda böyle saçmalık mı olur dediler ve mazot görevlisiyle görüştürdüm. Ama adam nuh diyor peygamber demiyordu. Belge olmadan mazotu veremeyeceğinden bahsediyordu. En sonunda sinirlendim. Not defterimi çıkardım. Üstüne yazdım. Bu benim adım, bu benim ekibimin ve birlikte çalıştığımız ekiplerin listesi. Araçlarımızın plakası da bu. Telefon numaramı da yazıyorum ve bu mazotu alıyorum. Ama güzellikle ama zorla. Bürokrasi ile uğraşacak zaman değil dedim. Ve zorla mazotu araçlara doldurduk. Görevli amirlerinden azar işittiğini söyledi. Sana tüm bilgilerimi verdim istiyorlarsa beni arasınlar dedim. Burdan ihtiyaç halinde bu mazot alınacak evrak işleriyle uğraşamayız dedim. Ve mazotumuzu aldıktan sonra Afad'a da durumu bildirerek hızla otelin olduğu yere gittik.

Oraya vardığımızda birkaç madenci bizi karşıladı. Bize durumu anlattılar ve ses duyumunu aldıkları yeri gösterdi. Ama kalabalığın çalışmalarına müsaade etmediğini ve iş makinelerini getirdiklerini söyledi. Otel çevresinde başka şehirlerden görevlendirilmiş yaklaşık 15 kadar da polis vardı. onlarada kendimizi tanıttıktan sonra kalabalığın olduğu yere doğru İstanbul ekibinden Emrah ve bir arkadaşla daha gittik. Yaklaşık 150 kişi kadar vardılar. Kendimizi

onlara tanıtık ve neden geldiğimizi onlara anlattık. Kalabalıktan birileri derdini bize değil büyüğümüze anlat dediler. Ve bizi yaşlı bir amcanın yanına götürdüler. Kalabalıkta git gide artıyordu. Yaşlı amcaya ses duyumu alındığının ihbarı geldiğini afad'ın bizi buraya gövlendirdiğini ve kurtarma çalışmasında bulunacağımızı söyledim.

Bana "6 gündür herkes geliyor yaşayan birileri var diyip hiçbir şey yapmadan çekip gidiyorlar. Şimdi ben sana nasıl güvenecem, sen de sonrasında çekip gidersin. Burada iş makinaları çalışacak cenazemizi bugün buradan alcaz, bir gün bile bekleyecek sabrım kalmadı" dedi.

Adam haklıydı. 6 gün onlarca ekip gelmiş ve söz verip kurtarma çalışması yapmamışlardı. Şimdi benim bir sözümün değeri yoktu onlar için. Etrafımız insan seli olmuştu. İnsan sayısı 300 ü geçmişti belki de. Onlara söz verdim gitmeyeceğimizi, gerekirse burada kamp kuracağımızı, yaşayan son bir kişiyi bile burada bırakmadan ayrılmayacağımızın sözünü veriyorduk.

En sonunda yaşlı adam bana "sana 1 saat süre veriyorum. Bu 1 saat şüre içerisinde ne yapıyorsan yap sonrasında iş makinaları girer içerde olsanız da olmasanızda."

Bir saat destek istemek için de ön değerlendirme yapmak için de yeter diye düşündüm. İlk önce polisler güvenliğimizi sağlamaları konusunda ricada bulunduk. Polis bana buradaki insanların sıkıntılı olduğunu başımıza dert açacağını ve gerekli güvenliği sağlayamayacaklarını çok kalabalık bir aşiret olduğunu söyledi. Ben de AFAD'ı arayıp buradaki gelişmeler hakkında bilgilendirdim ve güvenliğin sağlanması ve kalabalığın uzaklaştırılması için yardım talebinde bulundum. Sonrasında da Ben ve Emrah tüm ekiplere durumu anlattık ve otelin 4 ayrı yerinden enkaza girdik. Topos Azteka ekibimdeki arkadaşlarım ön ve arka kısımdan otele girdiler. Madenciler sol taraftan ben de Emrah ile birlikte sağ yan taraftan enkazın içine girdik. Bir yandan da fotoğraf ve videolarda çekiyorduk. Zamanımız azdı ve kalabalığın ne tavır sergileyeceğini de bilmiyorduk. En azından elimizde enkaz içinde işimize yarayacak ipuçları elde etmeye çalışıyorduk. Bir yandan da hayatta olan birilerini arıyorduk. Bizim girdiğimiz bölgede sadece cesetler vardı. çok korkunç manzaralarla karşılaştık. Parçalanmış cesetler, çürüyen cesetler, her baktığımız yer cesetti. Kaç zaman geçti bilmiyorum ama bağırmalar duyduk ve Emrah'la dışarı çıktık hemen. Kalabalık bir grup dışarıya çıkmamızı istiyordu. İş makinasını da çalıştırmışlardı. Beklemelerini söyledim. Bina içinde ekip arkadaşlarımız vardı. onlara haber verelim çıksınlar dedik. İnsanlar hiddetli ve bağırıyorlardı. Gönüllüleri ve diğer ekiplerdeki arkadaşlara herkesin dışarıya çıkarılmasını söylemelerini tembihledik. Ben de Emrah'la birlikte tekrar yaşlı adamın yanına gittik. Madenciler yine ses duyduklarını söylediler. Ön kısımda inceleme yapanlarda ses duyduklarını teyit ettiler.

Yaşlı adama " Amca bak ses duyulmuş izin verin çalışalım. Hayat bu, belki sizin yakınınızdır. Kurtarabilecekken vakit kaybetmeden insanları içeriden çıkaralım" dedim.

"Benim yakınlarım burada diğerleri umurumda değil "dedi.

“Nasil umrunda olmaz amcacım, hayat bu insan bu nasıl ölüme terkederiz, iş makinası çalışırsa burada bu insanları öldürürsünüz” dedik.

Ama nafile dinlemek istemiyordu ve öfkesi artmıştı. Ve o şok edici sözü ve hareketi yaptı.

Silahını eline aldı. “Enkaza girerseniz kanınız burada akar. Sizin işiniz burada bitti. ama laftan anlamazsan kafanıza sıkırım burada”

Kalabalıkta hiddetlenmiş öfkelenmi gözleri hiç birşeyi görmüyor, kulakları sadece amcanın sözlerine odaklanıyordu. Emrah ile birbirimize baka kaldık. Hiç istemeyeceğimiz olayların içinde bir çıkış yolu arıyorduk. Tamam amcacım diyerek ekiplerimizin yanına geldik. Polisler silahları görünce ve kalabalıkta zaptedilemez boyuta ulaşınca bölgeden uzaklaşmış bizi orada savunmasız ve kimsesiz bırakmışlardı.

Emrah “Şef, bunların gözü dönmüş, kimseyi dinlemezler ne yapacağız?” dedi.

“Afad’ı a aryalım bilgi verelim bu şekilde çalışamayız ve güvenliğimiz yok.” Afadla iletişim kurmaya çalışırken 2 kişi yanımıza geldi ve beni kenara çektiler. Ön tarafta otelin ayakta kalan kısımdan 2. Katında bir odayı göstererek orada döviz ve altınların olduğunu ve onları oradan çıkartmamızı istediler.

Onlara görevimizin değerli eşyaları kurtarmak değil hayat kurtarmak olduğunu söyledim. Ayrıca karşılaşacağımız değerli şeyleri sadece asker ve polise teslim edebileceğimizi anlattım. Bana “Bizi asker polis ile uğraştırma gir çıkar sana da payını veririz” dediler. Kabul etmeyip ayrılmak istedim ama içlerinden biri silahını çıkartıp kafama doğrulttu.

Bana “şimdi içeri giriyorsun ve istediğimizi bize getiriyorsun yoksa burada seni öldürüm.”

Bir an dondum kaldım. Namlunun içine doğru süzülen karanlık deliğe baktım. Ulan nerdeyim ben böyle, neyin içine düştüm. Nelerle uğraşıyorum. Bu da neyin nesi. Hayatım boyunca hiç böyle bir şeyle böyle kötü, ahlaksız ve tehditin içinde kendimi bulmamıştım. İnsanlar can derdinde, biz hayat kurtarma derdindeyiz, ama birileri de rant, para, ve başka dünyevi şeylerin peşinde. Bu kadar vicdansızlık, bu kadar gözü dönmüşlük nasıl olabilirdi ki.

Adamlara bakın birileri diyor ki içeri girerseniz öldürürüm, siz diyorsunuz girmezseniz öldürürüm. Ortanızda kaldım. Girsem de girmesem de öldürüleceğim öyle mi? Başkalarının ne dediği umrumda değil şuan kafasına silah dayadığım sensin. Buradan o altınlar çıkmadan buradan ayrılmazsın dedi.

Ortalıkta bir tane dahi polis kalmamıştı. Hepsi kaçmıştı. Bir sigara çıkarıp yaktım. Emrah’la göz göze bakiştık. Ekibe baktım. Onlarda heralde ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Birileri yanımıza yaklaşınca silahları sakladılar. Bana “sigaranı iç düşün ondan sonra gir içeriden altınımızı çıkar getir” dediler. Bir an boşluk bulunca afad’ı aradım ve acil asker ve polis desteği istedim. Kafamıza silah dayandığını öldürülmekle tehdit edildiğimizi. Bir an önce güvenlik güçlerinin gelip bizi buradan çıkarmalarını söyledim. Durumdan diğer ekipleri de bilgilendirdik ve gitmeye hazır halde olmalarını söyledim. Ama ayrılabilmemiz için güvenlik

güçlerinin gelmesi gerekiyordu. Bir yandan da ara ara birkaç kişi aile geliyordu. Biri içerde babam kaldı, biri kızım kaldı diyerek bizden yardım istiyorlardı. Hepsine içine düştüğümüz girdabi anlatmaya çalışıyorduk silahlı adamlarda etrafımızda uzaktan bizi kısıkaça almışçasına bekliyorlardı. İlk destek talebimizden bu yana saatler geçmiş ama kimse gelmemişti. Birkaç defa daha aradım AFAD'ı dedim ya kardeşim bak adamlar ayrılmamıza izin vermiyorlar rehlin aldılar silahla tehdit ediliyoruz. İki grubun arasında kaldık. Çıkarın bizi buradan. Nerede kaldı asker polis?"

AFAD'tan Türkan Hanım "Abi herkesi aradık asker gelecekti gelmedi mi? Dayanın gibi bir şeyler söylüyordu ama kimse gelmedi kimse de gelecek gibi görünmüyordu. Ne yapacağımı nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. Bir yandan da diğer aşiret grubu iş makinalarını çalıştırmış enkaza girmişlerdi. Öbür taraftakiler enkaza girip altın ve dövizlerini çıkarmamı bekliyorlardı. Emrah'la neyin içine düştük böyle diye düşünüp duruyorduk. Benim kendi ekibim de sanırım Nereye geldik biz böyle diye düşünüyordu. Tek dileğimiz ordan sağ salım zarar görmeden hepimizin çıkmasıydı.

Sonra bir den özel hareket aracını gördüm otele giriş yaptı. İçinden 3 kişi indi. Hemen yanlarına koştum. Onlar da kalabalığı görünce ve üniformalı ekipleri görünce bir şey mi oluyor diye bakmaya gelmişler. Durumu anlattık onlara. Siz arkamızda durun dedi. Bir kişi bizimle kaldı diğer iki kişi silahlarını havaya kaldırıp kalabalığın üzerine yürüdü. O 3 özel hareket polisi o anda neredeyse 500 e yakın insanı dağıtmıştı. Altınların peşinde olanlarda ortalıktan kaybolmuştu. Yanımızda kalan kişi. Burası bizde siz araçlarınıza binin ayrılın burdan dedi. Hemen ekipler araçlara bindik ve oradan ayrıldık. Sonra o özel hareket polisleri ne yaptı bilmiyorum.

AFAD merkezine gittik. Çok sinirliydim kriz masasına gittim. Neden yardım gelmediğini ölümle tehdit ettiğimizi başımıza silah dayandığını polislerin kaçtığını saatlerce asker ve polis desteği beklediğimizi şans eseri geçen 3 özel hareket polisinin bizi kurtardığını söyledim. Onlarda asker ve polisle iletişime geçtiklerini durumu anlattıklarını ama neden yardıma gelmediklerini anlamadıklarını söylediler.

Bu son olaydan sonra anladım ki güvenliğimizin bir şekilde sağlanması gerekiyordu.çünkü her an saldırıya uğrayabilir yaralanabilir veya ölebilirdik.

Siddetli bir günün ardından 112 acil çağrı merkezinin önündeki ateşin etrafında oturduk. Askerler polisler gönüllüler vardı. Orada bulunanlar günümüzün nasıl geçtiğini sorduklarında başımızdan geçenleri anlattık. Polislerden biri "Abi İçişleri bakanı Süleyman Soylu her gece buraya gelip brifing alıyor. Bence onlarla bu durumu konuş belki bir yardımı olur ve gerekli önlemleri alır. Çünkü bizim de askerlerinde eşyaları çalınıyor ve birkaç yağmacı hırsızları yakaladıklarını ama sadece dövüp salıverdiklerinden bahsetti. "Çünkü bir yere tıkkacak ne yerimiz ne de onlarla ilgilenecek zamanımız var" dedi.

Ben de toplantıyı ateş başında beklemeye başladım. Afad gönüllüsü bir kız geldi. Onunla biraz sohbet ettik. Başımızdan geçenleri anlattım. Onun da bazı sıkıntıları varmış. Afad'ın elinde yataklar olduğu halde depolarda tutuluyormuş ve ihtiyaç sahiplerine verilmiyormuş. Ve buna benzer bazı can sıkıcı problemlerden bahsetti.

Abi ben de seninle geleyim birlikte konuşalım dedi. Ve birlikte beklemeye başladık. Neden sonra akşam olduktan sonra polis arkadaş içişleri bakanı Süleyman Soylu beyin geldiğini ve toplantının başladığını haberini verdi. Bizde kalktık toplantı salonuna girdik. Çok kalabalıktı. Toplantı salonunda içişleri bakanının dışında, Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar ve Sağlık Bakanı Hayrettin Koca vardı. ve onların dışında afad yetkilileri ve bazı bürokratlar daha.

Herkes bir şeylerden bahsediyordu. Gelen konteynerlar, gelecek olanlar. Nereye kurulacağı, çadır dağıtımları, yemek dağıtımları, yardımlar vs vs.. sanki her şey güllük gülistanlıktı. Yanılmıyorsam bir emniyet müdürü güvenlik konusunda bir zaafiyetin olmadığından, hiçbir olay yaşanmadığından gerekli tüm önlemlerin alındığından bahsediyordu. Mırıldandım tabii ki herşey mükkemel, sanki bizim başımıza silah dayanmamış gibi hırsızlıklar olmamış gibi değil mi diye söyledim kendi kendime.

Toplantı baya uzun sürdü. Bittiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Bakanlar salondan çıkarlarken etraflarında kalabalık insanlar topluluğu vardı. ulaşmaya çalıştık ama baya bir zordu. En sonunda seslendim. "Efendim sizinle görüşebilir miyiz?"

Süleyman Bey döndü bana baktı. Üniformama odaklandı. Meksika bayrağı vardı. "Türk müsün?" diye sordu

"Evet. Meksika'dan kurtarma çalışmalarında bulunmak için geldim"

"Hoş geldiniz sağolun varolun, dinliyorum" dedi ve elini uzattı.

Ellerimi üstümü başımı gösterdim çok kirliyim dedim. Yine de elimi sıktı.

O an düşündüm acaba kokuyor muyum da diye. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama hiç yıkanmamış ve her tarafımız toz toprak içindeydi. Her neyse özel konuşmak istediğimizi söyledim. Yanımda Afad personeli kızı da göstererek. "Gelin benimle odaya geçelim" dedi ve kendisini takip ettik. Binanın 2. Katında bir odaya girdik.

Süleyman Bey oturmamızı rica etti, kendisi de bir koltuğa oturdu. Bizlere kahve söyledi.

Yüzüne baktığımda yorgunluğu ve uykusuzluğu görülüyordu. Hafif bir kirli sakalı vardı. Tabii kolay değildi. Geniş bir alanı etkilemiş büyük ve yıkıcı deprem sonrası sanki Türkiye'nin tüm yükü omuzlarına binmiş gibiydi.

Kahvelerimiz geldiğinde bizi dinlediğini belirtti. Ben de söz önceliğini Afad personeline verdim. O da anlatmaya başladı. Kızın her halinden ve konuşmasından enerjik ve görev insanı olduğu belli oluyordu.

Anlatıyordu. Sayın bakanım size yalan söylüyorlar, gerçekleri anlatmıyorlar. Size şöyle diyorlar ama aslı böyle vs vs... yatak yok diyorlar kızılardan yatak beklediklerini söylüyorlar ama depolarımızda yataklarımız var. Size bunun bilgisini vermiyorlar saklıyorlar vs her şeyi anlattı.

Süleyman Bey kızı dikkatle dinliyordu. Tüm bunları dinledikten sonra Özel koruma polisini çağırırdı. Ve bana şu kişiyi çağırın dedi. Ve birisini çağırtdı. Kimi çağırtdığını hatırlamıyorum. Belki afad yetkiliisi belki başka bir yetkili. Her neyse o kişi geldiğinde Süleyman Bey biraz azarladı. Bana böyle söylüyorsunuz ama bak depolarımızda bunlar mevcutmuş. Kızımız da herşeyin tam listesini çıkarmış liste yapmış. Kızımızdan gerekli bilgileri alın yardımları yerine ulaştırın gibi birşeyler söyledi.

Sıra bana geldiğinde kendimi, ekibimi, ve hangi ekiplerle ortak hareket ettiğimizi anlattım.

Ve sırasıyla yaşadıklarımızı dile getirdim.

İlk önce Çadır konusunu anlattım. Vali diye görüştükleri kişiyle geçen diyalogu ve afad gönüllüleri için çadır vermediğini ve telefonu yüzüme kappattığını,

Havaalanında ekipmanlarımızı teslim alamadığımızı, ekipmanlar geldiğinde çantalarımızın içinin açıldığını kameraların dedektörlerin radarların içinden alındığını. Bu ekipman eksikliği nedeniyse sağlık kurtarma çalışması yürütemediğimizi, ve bu sebeple bazı enkaz zedelere zamanında ulaşamadığımız için hayatlarını kaybettiğini anlattım.

Sonrasında bu sabah uyandıığımızda benim ve diğer ekiplerin ekipmanlarının çalındığını, ayrıca polis ve askerinin de kendi giysilerinin çalındığından bahsettiğini. Burada binlerce asker ve yüzlerce polis olmasına rağmen bu hırsızlık olayının yaşanmasının şoku içinde olduğumuzu söyledim.

Güvenlik konusunda da bugün başımızdan geçen silahla tehdit edilme, altınları çıkarmamamız karşılığında başımıza silah dayanarak ölümlerle tehdit edilmemizi, o esnada silahları ve kalabalığı gören polislerin bölgede bizi yalnız ve korumasız bırakarak kaçışlarını, afadtan bulunduğumuz bölgeden kurtarılmamız için polis ve asker istememize rağmen saatlerce ne polisin ne de askerinin gelmediğini. Sadece şans eseri ordan geçen 3 özel hareket polisinin bizi kurtardığını en ince ayrıntılarına varıncaya kadar anlattım.

Süleyman Bey yaşananlardan üzüntü duyduğunu. Çadır konusunda o kişinin vali olacağına ihtimal vermediğini, ama yaşananında yine de hiç hoş olmadığını söyledi.

Çalınan ekipmanlar konusunda hiç merak etmememizi, geldiğimiz andan itibaren Türkiye Cumhuriyetinin güvencesi altında olduğumuzu ekipman konusunda bulunması için imkanları seferber edeceklerini gerekirse hasarın maddi kaybını karşılayacaklarını söyledi.

Ben de maddi beklentiden ziyade ekipmanlarımızın bulunmasını rica ettim. Çünkü kurtarma çalışmaları için bu cihaz ve ekipmanlara ihtiyacımız olduğunu bildirdim. Yine de kendisi ekipmanların bulunamaması durumuna karşı maddi zararımızı karşılayacağını sözünü verdi

ve tekrar koruma polisini çağırıldı. Ona ekipmanlar konusunda emir verdi ve benden gerekli bilgileri almasını ve ekipmanların araştırılmasını bulunulmaması halinde de maddi hasarımızın karşılanmasının sağlanmasını söyledi.

Güvenlik konusunda da "hiç merak etmeyin bu andan itibaren güvenliğinizi en iyi şekilde sağlanacak bunun garantisini veriyorum." Dedi

Ayrıca ne zaman ayrılacağımızı sordu. Ben de bilmediğimi ama istedikleri kadar bölgede yardım için kalabiliriz dedim.

Süleyman bey birkaç gün sonra enkaz kaldırma çalışmalarının başlayacağını, ekiplerin yavaş yavaş bölgeden çekilmeye başladığını. En azından 5 gün kadar daha kalıp acil durumlar için destek verirse memnuniyet duyacağını bildirdi.

Ben de tabii ki kalabiliriz dedim.

Birbirimize teşekkür ettikten sonra bir hatıra fotoğrafı çekinerek ayrıldık.

Binadan ayrılırken verdiği güvenceden ve samimiyetten dolayı biraz rahatlamıştım. Ateşin başına geçtim polislerle askerlerle sohbetimize devam ettim. Daha sonra Emrah ve arkadaşları geldi yanıma. Onlara Süleyman Beyle geçen konuşmayı ve verdiği güvenceyi anlattım.

Daha sonra bana abi gazeteyle çıkmışsın dediler. Ben de ne gazetesi dedim? Bak abi diyerek telefonda haberi açtılar. Tanıştığım Berna Abik'in yazısını gördüm. Kurtarma çalışmalarında her zaman basından ve kameralardan uzak durmaya gayret gösteririm. Hem zamanımı çalarlar hem de dikkatimi dağıtırlar. Bu sebeple diyalogtan kaçınıyorum. Hatta Afad kriz masası beni bir ara ünlü bir youtuber'in enkazdan çıkarılmasını rica etmişti. Ekipler günlerce çalışmış ama bir sonuç elde edemediklerini benim o enkazla ilgilenmemi istemişlerdi. Onlara kameraların ve basının olduğu yerde ikide bir ağzıma mikrofonun sokulmasını hoş göremeyeceğimi ayrıca bir çok ekibin o enkazda çalışıyor olmasından dolayı da bana gerek olmadığını söyledim. Ayrıca kurtarma ekiplerinin ulaşmadığı köyler ve mahalleler vardı. Ve özellikle ekiplerle de bir tartışmanın içine girmek istemediğimi bildirmiştim. Yine de eğer çalışmamı isterlerse diğer ekiplere öncesinde durumun anlatılmasını ve sahada bizim yetkili kılınmamız gerektiğini bildirmiştim.

T24 Haftalık Yazarı
Berna Abik
@bernabik
bernaabik@gmail.com
https://t24.com.tr/

13 Şubat 2023

- A +

Hatay'daki bir enkazda 7 saatlik kahramanlarım: Carlos, Aydemir, Koreliler, UMKE ve Gebze Belediyesi

Meksika Arama Kurtarma TOPOS ekibinden Carlos Cienfuegos ve Aydemir Taşova, isimlerini bilmediğim Kore kurtarma ekibi, yine isimlerini bilmediğim UMKE (Ulusal Medikal Kurtarma Ekibi), Gebze Belediyesi ekipleri ve o sırada farkına varamadığım enkaz altında çalışan her isme minnetle...

Carlos Cienfuegos (solda) ve Aydemir Taşova

Her neyse Berna hanım başkaydı. Tamam medya mensubuydu ama diğerk medya mensubu gibi değildi. Hiçbir zaman işimizi aksatmadı, saygıyla yaklaştı, olayın ciddiyetinin farkında olduğu için önceliğı kurbana ve ekiplerin rahat çalışmasına vermişti. Onun yazıklarını okudum. Arama kurtarma personellerinin hangi şartlarda, hangi özveriyle, nasıl hayatlarını bir hayat için riske atarak çalıştıklarını gerçekçi bir şekilde anlatmıştı. İşte bizim hayatlarımız tam da onun anlattığı gibiydi. Hayat kurtarmak için hayatlarımızı riske eden insanlarız. Bunu yaparken umut olmaktan, kurtarmaktan ve mutlu etmekten başka hiçbir beklentimiz yok. Daha sonra Berna Hanımla telefonda görüştük. Türkiyeden ayrılmadan önce istanbulda arkadaşlarıyla birlikte ağırlamak istemişlerdi. Çok mutlu olacağımı söyleyerek teklifini kabule etim ve yazdıkları için kendisine teşekkür ettim.

Sabah kalktığımda Topos adrenalin ekibinin ya rehberi aradı yada ben aradım tam hatırlamıyorum. Nasıl olduklarını sordum. Ekibimle bulduğumu söyledim. Bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordum. İyiler olduklarını bugün o mahalleden ayrılıp afad merkezine geleceklerini ve burada kalacaklarını söyledi. Bizim de burada kaldığımızı söyledim. Onlarda çadırım uyku tulumlarım yani kamp ekipmanlarım kalmıştı. Getirmelerini rica ettim. Ayrıca çadırı ve jeneratörü de oradaki depremzede aileye bırakmalarını söyledim. Burada her türlü imkan var ve depremzede ailenin onlara daha çok ihtiyacı olacağını söyledim. Tamam dediler.

Oğün her zamankinden daha fazla enkaza girip çalışmıştık. Ve en güzel gelişmede İçişleri Bakanının söylediğı gibi güvenliğimizin sağlanması olmuştu. Özellikle şehrin her cadde sokaklarında asker polis görmek mümkündü. Ama asıl güvenlik Özel Harekat polislerinin sahaya inmesiyle başlamıştı. Ve gerçek anlamda tüm güvenliği sağlıyorlardı. En ufak bir ihtiyacımızda buna güvenlik olsun başka konular olsun. İletişim ağlarını çok iyi kullandıkları için bize çok yardımcı oluyorlardı. Mesela bazen iş makineleri bulmakta sıkıntı yaşayabiliyorduk. Ama onların devreye girmesiyle anında iş makinası geliyordu. Geröekten harika insanlardı ve çok yardımcıydılar.

En büyük sıkıntımızdan biri de artık gelen ihbarların büyük çoğunluğunun asılsız olmasıydı. Ya da bizi yönlendirdikleri enkazlarda başka ekipler çalışıyordu. Koordinasyon bozukluğu olduğu belliydi. Ama bu konuda AFAD'ı eleştirmek doğru olmaz. Çünkü gelen yerli ekiplerin bir kısmından AFAD'ın haberi yoktu ve bu ekipler kendi başlarına hareket ediyordu. Hatta bir çoğu bilinçsiz bilgisiz ve çok kötü derecede kurtarma faaliyetleri yürütüyorlardı. Hatta bir gün bana bir video seyretmişlerdi. Kimseyi burda eleştirmek istemiyorum veya üzmemekte istemiyorum ama bilinçsiz ve eğitimsiz bir ekip olduğu belliydi. Enkazda kurtarma çalışmaları yürütürken üzerlerine molozlar dökülüyordu. Ve bir kişi enkazın altında kurtarılabilecek pozisyona düşüyordu. Tabii ki bizim işimiz risk her an herşey başımıza gelebilir. Ama videoda gördüğüm ve beni hayrete düşüren şey. Hiç bir destekleme yapmadan enkazın içine dalıyorlardı. Eğer enkazı iyi okumaz ve risk analizi yapmazsanız başınıza bunların gelmesi gayet doğal. Ve herşeyden önce kurtarma ekibinin güvenliği çok önemlidir. Biz riskleri çok iyi okuyarak ona göre güvenlik önellerini almalıyız. Başımıza gelebilecek her hangi olumsuz bir durum. 2 ekibin birden sahadan kopması demektir. (enkaz altında kalan ekip + enkaz

altında kalan ekibi kurtaran ekip) Ayrıca kurtarma ekiplerinin alacağı her karar ve uygulayacağı her eylem olumlu veya olumsuz sonuçlar doğurabilir. Hem ekibin hem de kurbanların hayatları bizlerin alacağı kararlara bağlıdır. Bu sebeple eğitim ve deneyimler çok önemlidir.

Bir de şovmen kurtarma ekipleri vardır sahada. Bunlar sadece şehir merkezinde, kameraların olduğu yerde bulunan ekiplerdir. Zaman zaman sırf haberlere çıkmak için kameralara görünmek için çabalayan ekipler. Hatta bir keresinde şahit olduğum şey kameramanı enkazın içine sokmuşlardı. Sırf popülerlik için kameramanın hayatını riske ederek enkaza sokmaları hoş bir şey değildi. Bunun yanı sıra hem kurbanı yazık ve saygısızlık. Çünkü bilemezsin ne durumda olduğunu hem de çalışan ekiplere ayak bağıdır ve onun hatasıyla istenmeyen durumlar oluşabilir. Ve bu tarz ekipler hata yapmaya ve kurtarmayı ikinci plana iteleme eğiliminde olabilirler. Bunlar istenmeyen ve olmaması gereken durumlardır. Bizim işimiz hayat kurtarmaktır, kurbanı odaklanmaktır. Bizim kameralarla popülerlikle bir işimiz yoktur.

Her neyse günümüzü şehir merkezi içinde enkazlarda geçirdik. Beni en çok mutlu eden şeylerden biri ise o gün şehirde hayvan sever grupların evcil ve sokak hayvanlarını kurtarma konusunda mücadele etmesiydi. Öyle ki onlar da birer depremedeydi ve yardıma muhtaçtı. Onlarında hatırlanması ve yardımın sağlanması beni mutlu etmişti.

Ogün bize tahsis edilen araç bir şehrin belediyesinin halk otobüsüydü. Bir ihbar neticesinde bir adrese intikal etmiştik. Yanımızda bize eşlik eden Afad gönüllüsü Sena adında bir kız vardı. Sena ile birkaç gün önce tanışmıştık. Çok tatlı bir kızdı. İlk tanıştığımızda onun da depreme Hatay'da yakalandığını, ama ailesinin durumunun iyi olduğunu, ilk bir iki gün enkazlarda komşularına yardım ettiğini kurtardıkları olduğunu kaybettikleri olduğunu detaylıca anlatmıştı. Çektiği video ve fotoğrafları gösterdi. Çok etkilendiği ve yaşadığı travmaya karşı büyük bir çabayla karşı durduğu belliydi. Hem biraz yalnız kalmaması hem de Hatay'ı çok iyi biliyor olması nedeniyle bize yardımcı olması için bizimle kalmasını ve bize eşlik etmesini istemiştik. O da kabul etmişti. Birkaç gündür bizimle birlikte bulunmuş ve çok ta yardımını görmüştük. Çok çalışkan ve becerikli bir kızdı. Her neyse adrese intikal ettiğimizde sena da yanımızdaydı. Üzerinde afad kıyafeti vardı. bunu gören bazı vatandaşlar çok ağır sözler ediyor hatta bazıları üzerine yürüyordu. Özellikle bir kadın çok ağır konuşuyordu. Çok tepkiliydi. Sena'ya kenarda bizimkilerin yanında beklemesini söyledim. Kadınla ve vatandaşlarla konuştum ve onları dinledim. Afad'ı hiçbir yerde görmediklerini gelenlerin de kurtarma görevi yapmadıklarından, bu yüzden çok yakınlarını, komşularını kaybettiklerini ağlayarak anlatıyorlardı. Onları anladığımı, ama bilmenizi isterim ki Afad personeli ve gönüllüleri de depremede olduklarını, onlarında aile fertlerini, komşularını, meslektaşlarını kaybettiğini, onlarından enkaz altından çıktığını, çok ağır şartlar altında çalıştıklarını. Bu depremin tek bir şehri değil 11 ili vurduğunu. Bu durumdayken ve bu psikoloji içerisindeyken ellerinden geleni yapmaya çalıştıklarını anlatmaya çalıştım. Afad'a biraz tepkileri dinmiş bu sefer de devlete karşı tepkileri başlamıştı. Aslında haklı oldukları çok şey vardı. haklılardı da. Evleri yıkılmış, eşyalarını kaybetmiş, işlerini kaybetmiş, canlarını kaybetmiş kısacası bir cehenneme uyanmışlardı. Ve inanılmaz bir güvenlik riski vardı. bazen şahit olduğumuz olaylar vardı. vatandaşlar yağmacılara ve hırsızlara karşı kendi güvenliğini sağlamaya çalışıyordu. İlk bir hafta çok büyük sıkıntılar vardı. yardım neredeyse hiçbir yere ulaşmamış, insanlar aç giysisiz ve barınaksızdı. Hijyen en büyük sorunların başında geliyordu. Ayrıca insanlar kayıplarını

bulamıyor ve perişan haldelerdi. Bir haftadan sonra yavaş yavaş sistem oturmaya başlamıştı. Ama bu bir hafta insanlar çok mağdur edilmişti. Yine de görevim kurtarmanın yanında umutlarında yüksek tutmak ve kargaşayı da önlemek oldu. İnsanlara devlete isyan etmemelerini devletin ilk günden uluslararası yardım talebinde bulunduğunu bu vesile ile dünyanın dört bir yerinden türkiyeye yardım ve kurtarma çalışmalarına geldiğimizi tüm transfer süreçlerimizi devletin karşıladığını, Kimsenin depremin bu kadar yıkıcı ve bu kadar geniş bir coğrafyayı etkileyeceğini beklemediğini. Yıkım çok fazla olduğunu ve bu vesile ile yardımların ve devletin birimlerinin ulaşmasının aksamasının normal olduğunu ama kısa zamanda tüm bu problemlerin giderilerek yakında organize edilerek ihtiyaç sahibi tüm insanlara yardımın ulaşacağından emin olmalarını. Kayıplarınız ve yaşadığınız sıkıntıların kolay kaldırılacak bir şey olmadığını, ama şuan birbirinize destek olarak aile bireylerinize komşularınıza sarılarak birbirinize güç vermeniz gerektiğini kendimce acılarını anlayarak ve hissederek anlatmaya çalıştım. Belki bir nebze biraz rahatlatmış ve tepkiyi dindirmiş olsam da gerçek olan bir şey vardı ki. Bir hafta boyunca o insanlar sahipsiz kimsesiz ve çaresiz bırakılmışlardı. Hiçliğin içinden yanımıza gelmişlerdi ve gözleri yaşlı ve çaresiz hiçliğin içine geri dönmüşleri.

Sena üzgündü. Gözleri dolmuştu.

“Güçlü ol. Yeri gelir küfür ederler, yeri gelir yüzümüze tükürürler yeri gelir bize vururlar bile. Bu onların hakkı. Canları yandı, canlarını kaybettiler, umutlarını kaybettiler. Bu doğal bir tepki. Ama sen güçlü olmak zorundasın ve görevine odaklanmalısın.” Dedim.

Biliyorum Hocam, benim üzüntüm keşke herkese eşit şekilde yardım edebilseydik. Ama bir çok insana yardım edemedik bir çok insan yardım alamadı” dedi

Ben de kendisine “Bu senin hatan veya ayıbın değil. Devletin sorumluluğunda olan şeyler. Sen kendi görevine odaklan kendi bireysel görevini desteğini ve yardımını sun. Bundan ötesini devlete bırak” dedim.

O gün dediğim gibi, sahada artık özel hareket polisleri vardı ve güvenlik neredeyse mükemmel seviyeye ulaşmıştı. Şehrin her yerinde iş makinaları enkazlara girmişti. Aslında 4. Günden itibaren iş makinaları devreye girmişti ama 1 haftanın ardından neredeyse her enkaza iş makinaları girmeye başlamıştı bile. Aslında kurtarma ekipleri için tasvip edilecek bir şey değildir bu kadar erken iş makinalarının devreye girmesi. (Bu konuya tavsiyeler konusunda fikirlerimi paylaşacağım. Şimdilik konumuza bağlı kalalım.)

O gün Topos Azteca ekibimizin başkanı da Meksika’dan gelmişti ve aramıza katılmıştı. Günü hep beraber ama biraz sakin geçirmiştik. Günlerin yorgunluğu az biraz uyku, doğru beslenememe derken bir banka uzanmış biraz dinleneyim derken uyuya kalmışım. Sena da beni görünce üstüme ceketini örtmüş. Kaç zaman sonra uyandım. Heralde yorgun olduğumu anlamışlar ki hiç uyandırmamışlardı. Zaten dediğim gibi sakin geçen bir gündü.

Ertesi gün sabah vakitlerinde Topos Adrenalin ekibini AFAD merkezde bulmaya çalıştım. Az bir araştırmadan sonra onları bulmuştum. Gayet iyilerdi. Ama çadırı ve jeneratörü depremzede aileye bırakmamışlardı. Ekip uyuyordu. Rehber ve gönüllülerle konuştum.

Sonra rehber “neden çadırı ve jeneratörü depremzede aileye bırakmadınız?” diye sordum.

O da “Ekip yanlarında götürmeye karar verdiler” dedi.

Şaşırdım. “Nasıl yani yanlarında götürmeye karar verdiler?”

Rehber “Meksika’ya götürecekler galiba” dedi.

Ben de “ Öyle saçmalık olmaz. Bunlar Türkiye Cumhuriyeti’nin malı ve ayrıca depremzedelerin ihtiyacı var. Giderken çadırı afad’a yada bir depremzede bırakabilirler. Sonuçta kayıtlı değil ama Jeneratör benim adıma kayıtlı ve ihtiyaç sahibi bir depremzede veya AFAD deposuna teslim edilmeli. Bunu ekip uyanınca söylersin” dedim. Ve onlarda kalan kamp malzemelerimi alarak kendi ekibimin yanına döndüm.

Ekiple şehir de yine sakin geçen bir günün ardından gördüğüm bazı sıkıntılar vardı. Özellikle en büyük sorun insanların tuvalet ve banyo ihtiyacı karşılanmamıştı. Bu sebeple insanlar kendi imkanlarıyla bir şekilde yaptıkları tuvaletler vardı.

Genel olarak yiyecek sıkıntısı yaşanmıyor gibiydi çünkü bir çok yerde yemek dağıtımı yapılıyordu. Caddelerde bazı yerlerde yere dökülmüş yardım malzemeleri vardı çoğunluğu da genelde giysilerdi. Ve maalesef toz topraktan ve ani hava değişimlerinden dolayı yeni giysiler ayakkabılar kullanılamayacak hale gelmişti. Halbuki kırsal ve kenar mahallelerde bunlara ihtiyaç duyan bir çok insan vardı.

Bir diğer şahit olduğum durum da çocukların durumuydu. Hayatlarında ilk defa deprem yaşamışlar, sıcak yatak ve evlerinden olmuşlar, kimileri kardeşini, annesini, babasını kaybetmiş. Donuk gözlerle dünyaya bakıyor ve olanları algılamaya çalışıyorlardı. Fırsat buldukça Ben, Sena , Emre ve arkadaşları bu çocuklarla sohbet ediyor, şakalaşiyor ve elimizden geldiğince ailelerine maddi destek sağlamaya çalışıyorduk. Sena ile konuştuk. Akşam AFAD merkeze gidince oyuncak olup olmadığını sorarım ve varsa yanımıza alıp gördüğümüz çocuklara dağıtım diye kararlaştırdık.

Akşama doğru bir enkaza geldik. Daha önce de bu enkazda bulunmuştuk. Bir bebek ve anne babası birlikte enkaz altında kaldığının bilgisi ikinci gidişimizde bize bildirilmişti. Ekip arkadaşlarım enkaza girip ön inceleme yapmaya başladılar. Çünkü geldiğimizde iş makineleri binanın bir kısmını yıkmışlardı. O sırada gözüm bizim şoförlüğümüzü yapan adama takıldı. Enkaza yakın yerde yerden parlak bir şeyler topluyordu. Birkaç dakika onu izledim. Sarı takıya benzer bir şeyler aldığını gördüğümde ne yapacağımı kestirmeye çalıştım. Ve en mantıklısının çevrede bulunan özel hareket polislerine söylemek olduğuna karar verdim. Çünkü bir tartışmanın içine girmeyi hiç istemiyordum ve zaten geldiğim günden beri bir çok problemle uğraşmıştım.

Sigaramı yaktım ve biraz bölgeden uzaklaştım. Özel hareket polislerinin yanına gittim ve durumu izah ettim. Bu günkü şoförümüzün hareketlerinin dikkatimi çektiğini, tam emin

olmadığımı ama yerlerden sarı takıya benzer bir şey aldığını gördüğümü rica etsem kontrol eder misiniz? Diye sordum. Ve uzaktahn şoförümüzü gösterdim. Hala yerlerde birşeyler araştırıp duruyordu. Yanına gittiler. Kenara çektiler ve üst baş taraması yaptılar. Yanılmamıştım. Üzerinde enkaz çevresinde bulunduğu birkaç altın ve bir kaç mermi çıkmıştı. Özel hareket polisleri elindekileri aldı ve baya bir azarladılar. Belki de şansız bize şoförlük yapmaktı. Normal şartlarda onun için çok daha kötü sonuçlar doğurabilirdi. Polislerden biri yanıma geldi. "Haklıymışsın, üzerinde bulunduğu altınlar çıktı. Uyarımızı yaptık, sizin de ulaşım konusunda mağdur olmamanız için sadece uyarmakla yetindik" dedi.

Kendilerine teşekkür ettim. Şoförü göz hapsine almıştım artık. Ama polislerden sonra surat ifadesi değişmiş ve kıp kırmızıydı. Ya utanmış, ya da korkmuştu.

Yüzüne karşı söylemek istediğim bazı şeyler vardı, hatta yüzüne tükürmek bile gelmişti içimden. Nasıl olur da bu kadar acılar yaşanmışken, hayatlar yitip gitmişken, insanlar kayıplarının yasını tutarken bu ve bunun gibiler nasıl bir kalbe sahiptiler ki gözleri maddiyattan başka bir şey görmüyordu. Öfkemi içimde bıraktım hiçbir şey demedim. Belki de demeli miydim bilmiyorum. Geldiğim günden beri içimde öyle büyük bir öfke birikmişti ki eğer ona patlasaydım içimdeki tüm öfkenin acısını ondan çıkartabilirdim.

Günümüzü bu şekilde tamamladıktan sonra Afad'a geçtik. Afad'a vardığımızda Amerikalı takım arkadaşım bana kamerasının tripodunun ve bir çantasının daha kayıp olduğunu söyledi. Tekrar bir hırsızlık olayı olmuştu. Bu hırsızlık olayları artık can sıkıya başlamış ve bir çözüm de bulunamamıştı. Tekrar polislerle durumu bildirdik ama bir sonuç elde edemeyeceğimiz aşıkardı. O gün Jandarmaya tutanak tutturmak için uygun bir gündü ama bir telefon geldi Arayan Berna'ydı. Berna geldiğimin ilk günü tanıştığım bir ailenin kızıydı. Depremde evleri yıkılmış, babası ve kardeşi enkaz altında kalmıştı. Yengesi ve iki yeğeni enkazdan yara almadan kurtulmuştu. O gece tek ve ekipmansız olduğum için babası ve kardeşi için bir şey yapamamıştım. Bernanın annesinin de kolunda ciddi bir yara vardı. ben teknik kurtarma gerçekleştiremediğim için AFAD'a bildirmek üzere adres ve telefon numaralarını almıştım. Ondan sonraki günlerde de maalesef diğer kurtarma çalışmalarında bulunduğum için onların yanına uğrayamamıştım.

Her neyse Berna "Abi kardeşimi 2 gün önce enkazdan cenazesini çıkardılar ama babamı hala bulamadılar. Meksika'lı bir ekip çalışıyordu geleceklerini söylemişlerdi ama 2 gündür kimse gelmedi. Sen gelebilir misin?" diye sormuştu. Ben de "tabii ki gelirim kardeşim" dedim.

Meksikalı ekip olduğuna göre o bölgede Topos Adrenalin vardı. Demek ki onlar çalışmıştılar.

Ben jandarma'ya tutanak için gideceğimi söylediğimden benim ekibim bensiz şehirde kurtarma çalışmalarına gitmişti. AFAD merkezde Ben, Emrah ve arkadaşları vardı. onlara durumu anlattım. Tamam biz hazırlanalım aracımızın deposunu da doldurduktan sonra yola çıkabiliriz dediler. Ben de Topos Adrenalin'e bakmaya gittim. Rehber'i buldum. Kıza Berna'nın aradığını benden yardım istediğini ve oraya gideceğimi söyledim. Ekibin bir programı yoksa beraber gidelim bir an önce babayı da bulup ailenin acılarına son verelim dedim.

Tamam dedi. Zaten biz de bugün oraya gidecektik. Ama ekip uyuyor uyandıklarında oraya intikal ederiz dedi.

Jeneratörü de bölgeye getirmelerini hala elektriğin olmadığını elimizde kesici ve kırıcıların olduğunu söyledim.

Öğleden sonra saat 4 gibi orada olacaklarını söyledi.

Biz de bir saat sonra yola çıkacağımızı onların da geç kalmamasını rica ettim.

Hazırlanırken Ataşehir Belediyesinin personeliyle tanıştık. Hepsi eğitilmiş, kültürlü, harika insanlardı, ekip olarak ta tam donanımlıydılar. Ekip hazırlanırken sohbet etme ve birbirimizi tanıma fırsatı yakalamıştık ve keyifli sohbetler ettik. Bu depremin beni çok halsiz ve yorgun düşürdüğünü söylediğimde sağolsun benimle ilgilendiler. Ekip hazır olduğunda birbirimizin telefon numaralarını aldık, Türkiye'den ayrılmadan önce İstanbul'da görmeyi umut ediyordum.

Neyse Emrah beni aradı. Yine mazot alamamışlar. Hemen hemen hergün yaşadığımız bir sorundu. İlk önce AFAD kriz masasına gittim ve durumu anlattım ve şikayetimizi dile getirdim. Ardından mazot tankının olduğu yere gittim ve görevliyle tartıştım. Aslında görevlinin bir suçu yoktu. O ona söylenen emirleri yerine getiriyordu. Ama amirine de bir türlü ulaşamıyorduk. Tekrar telefon numaramı bıraktım ve amirinin beni aramasını söyledim. Ve mazotu da aracımıza doldurdum. Ve böylelikle yola çıkabildik. Yolda giderken Berna ile iletişim halindeydik. Ayrıca İzmir'den bir belediye görevlisi olan Şakir'le telefonda konuştuk. O da Topos Adrenalin ekibine destek sunmuş ve yanlarında da bir tane madencinin olduğunu söyledi. Bizi bekliyordlardı. Ve bize çalışmamızda destek vereceklerini söylediler.

Cadde sokak kavramı kalmadığı için ve telefon şebekesi de sağlıklı çalışmadığından yolumuzu kaybetmiştik. Adres bulmaya çalışıyorduk Enkaz başındakilere de adresi bulmaya çalıştığımızı bildirmiştik. O sırada Topos Adrenalin ekibinin tercümanı olan Duygu'yu aradım. Ama telefonumuzu bir türlü açmıyordu. Mesaj gönderdim. Acil aramasını söyledim.

Birkaç sefer daha aradık ama telefonumuzu açmadı. O sırada İzmirli arkadaş bize yol göstermek için bulunduğumuz yere geldi. Onunla tanıştık. Topos Azteca ekibinin adrese ulaşip ulaşmadığını sordum. Hayır dedi. Birkaç defa daha aradım yine sonuç yoktu. Neden sonra afad gönüllüsü olan bir arkadaş kıza telefonda ulaşmış. Abi rehber diyerek telefonu bana uzattı.

Ben de "Duygu adresi bulamadık ama şimdi bizi karşılamaya geldiler. Siz ne yaptınız saat kaçta geleceksiniz?" diye sordum.

Bana "Aydemir Bey biz gelmiyoruz. Siz kendi çalışmanızı yürütün, Ekip oraya gitmek istemiyor." dedi.

Ben de "Ama duygu siz geleceksiniz sanıyorduk. Ve ayrıca geleceğinizi söylediğiniz için jeneratör temin etmedik. Eğer gelemiyorsanız en azından Jeneratörü bize gönderin. Elektriğe ihtiyacımız var" dedim.

Tekrar bana "Aydemir Bey size bir şey gönderemeyiz. Bu jeneratör artık bu ekibin malı. Başınızın çaresine bakın" dedi.

Üslubuna ve tavrına çok kızmış ama sesimin tonunu yumuşak tutmaya çalışıyordum. Şakirle ve ekiplerle konuştum. Jeneratörümüzün olmadığını, sadece fenerlerimizin bataryası olduğunu elektrikli aletleri kullanamayacağımızı ama söz verdiğimiz gibi bu gün orada babayı bulmak için mücadele edeceğimizi söyledim.

Şakir bana "abi onlar 2 gün önce enkazda çalışırken bir kroki hazırlamışlardı. Evin bakılan bölümleri çocuğun çıkarıldığı yer vesaire o krokide mevcuttu. En azından onu bize göndersinler işimizi rahatlatır ve hızlandırır" dedi.

Tekrar Rehber kızı aradım. Ellerindeki krokiyi whatsapp tan yollamasını istedim. Ama krokiyi göndermek istemedi. Ekiplerle konuşmak istedim ekip ile konuşacak bir şeyiniz yok dedi. Ona sadece rehber olduğunu ekip ile konuşmak istediğimi telefonu ekip şefine vermesini istedim ama "sizinle görüşmek istemiyorlar." Dedi.

Ben de problem nedir neden böyle davranıyorsunuz diye sordum. 2 gün önce o enkazda çalıştıklarını bu gün de o enkaza gideceklerini ama sizi arayıp sizden yardım istemeleri ve sizin oraya gidiyor olmanız ekip şefini kızdırdı dedi.

Bunda kızacak ne var insanlar yardım istiyor tartışmanın kavganın sırası değil. Ekip şefini verir misin dedim. İsrarla ama hiçbir şekilde ekip şefine İsmail'e telefonu vermiyordu.

Ben de sizinle vakit kaybedecek zamanım yok. Aile bizi bekliyor. İnsanların yardıma ihtiyacı varken anlamsız ve saçma tartışma yapacak durumda değilim. Şayet gelmeyeceksiniz krokiyi gönderin. Daha sonra bu konuyu sizinle yüzyüze konuşuruz dedim.

Ama rehber kız hiçbir şekilde bilgi paylaşımında bulunmayacağını ve ekibin de bilgi paylaşımında bulunmayacaklarını söyleyince. Artık sınırlarım patlamıştı ve bağırDIM kendisine.

Ekip buraya yardıma geldiyse yardım edecek, yardım etmiyorsa bilgi paylaşacak. Bilgi paylaşmayı red ediyorsa bu insanlık suçudur ve kurtarma çalışmalarını engellemeye yönelik eylemdir. Ne yapmaya çalışıyorsunuz ki bu şekilde davranıyorsunuz. Yazıklar olsun diyerek kızın yüzüne telefonu kapattım.

Daha fazla vakit kaybetmek bir şeylerin tartışması içinde olmak istemiyordum. Hayatım boyunca bir çok saçma durumla karşı karşıya kaldığım durumlar olmuştu ama bu saçmalığın ötesinde insanlık suçundan farklı bir şey değil bana göre.

Bize eşlik eden insanlar bu rehber kızı sürekli aramış, kroki ve bilgi paylaşımında bulunması için baskı yapmışlar. Bilgi paylaşımında bulunmazlarsa haklarında şikayette bulunacaklarını söylemişler. Yaklaşık 2 saatin sonunda kız krokiyi göndermiş.

Yemek sırasında bir anda askerler belirdi. Onlarca asker subaylar ve bir de general vardı başlarında. Çadır getirmişler ve hızlı ve koordineli hareket ederek bir anda çadırları kurdular. Bu güzel bir gelişmeydi çünkü merkeze uzak mahallelerde çadır yiyecek ve su sıkıntısı vardı. Biraz sohbet etme şansı bulduk birbirimizle. Bu insanların bir çok şeye ihtiyaçları olduğunu özellikle temizlik ve yiyecek sıkıntıları olduğundan bahsettik. Sağolsunlar general de bu sıkıntıların artık yaşanmayacağını, tüm ihtiyaçların askerlerin gözetiminde sağlanacağını ve 3 öğün sıcak yemek te bu noktada verileceğini söyledi. En azından artık dondurucu soğukta dışarda aç ve uykusuz beklemek zorunda kalmayacaktı insanlar.

Sonrasında çalışmaya devam ettik. Saatler ilerliyor, kimi zaman çekiçle kimi zaman da tırnaklarımızla kazıyarak enkaz içinde ilerliyorduk.

Zaman zaman zifiri karanlıkta dondurucu soğukta telefonu açıp krokiyi inceliyor ve ihtimalleri değerlendiriyorduk. Depremın üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Babanın yaşadığına dair bir ihtimal yoktu. Bu konuda ümidim hiç yoktu. Aile de kabullenmişti ama en azından cenazesine ulaşmak ve son görevlerini yerine getirebilmek için bu ızdırabın bitmesini bekliyorlardı. Bir noktadan sonra jeneratör olmadan ilerlemenin zor olacağı kanaatine vardık. Sabah olmak üzereydi. Heralde saat 04 gibi bir şeydi. Aileye dinlenmelerini yarın sabah Fransız ekip arkadaşlarımdan köpek kamera ve dinleme cihazı desteği isteyeceğimi söyledim. İnsanlar ısınmak için büyük bir ateş yakmışlardı. Isınmak için oraya geçtik. Sena ateşin basında üşümüş bir erkek çocuğunu battaniyeye sarmış kucağında uyutmuştu yanında da dünyalar güzeli iki kız kardeşi vardı.

biz de hem soluklanmaya çalışıyor hem de ısınmaya çalışıyorduk. İnanılmaz bir soğuk vardı. Benim uykuya ve yorgunluğa karşı bir direncim olmuştu ama diğer arkadaşları ve Sena'yı da düşününce AFAD merkeze dönüp rahat bir dinlenme uykusuyla tekrar buraya dönmenin daha sağlıklı olacağına karar verdim. Berna'ya şimdilik afad'a döneceğimizi ama sabah Fransız ekiple birlikte geleceğimizi söyledim. Donuk ve korkulu gözlerle baktı. Endişelenme söz veriyorum ekiple birlikte geleceğim. Her ihtimali değerlendirip babanı buradan çıkarmadan başka hiçbir işle uğraşmayacağım, Sen şimdi anneni yalnız bırakma sana ihtiyacı var ve onunda sağlığına dikkat etmesi gerekiyor dedim.

Sonra annesine döndüm ve dedim ki "Annem merak etme biz buradayız, beni de bir kardeşin bir oğlun olarak kabul et, sana söz veriyorum babamızı buradan çıkarmadan ben ve arkadaşlarım burada. Sabah destek alarak tekrar geri döneceğiz Ama sağlığına dikkat etmelisin, kolun için endişeliyim ve sabah koluna bakması için bir doktor da getireceğim. Ama lütfen dinlen. Sen hepimiz için çok önemlisin." diyerek yanlarından ayrıldık.

AFAD merkeze geldiğimizde herkes yataklarına çekildi. Emrah'ın arkadaşları için bir yer ve yatak ayarlamak istemişim ama depremzedelerin ihtiyacı olur diyerek yatak veya kişisel hiçbir şey kabul etmemişlerdi, günlerce 4 kişi bir arabanın içinde uyuyorlardı.

Emrah'la benim gözüme uyku girmemiş günün değerlendirmesini yapıyor sabahın da programı üzerinde çalışıyorduk. Bir yandan da kafamda Topos Adrenalin ekibi ile görüşmek vardı. Bu anlamsız çıkışların ve bilgi paylaşmamanın sebebini sormak istiyordum.

Sonra ben ve Emrah ta uyumak için yataklarımıza çekildik.

3-4 saatlik uykunun ardından sabah kalktık. Kahvaltımızı yaptık çayımızı içtik. Yatklarımızı toplamak için geldiğimizde minik bir köpek yatağımın üstünde yatıyordu. Uyandırmaya kıyamadım, üstünü battaniyeyle örttüm. Köpeklerimi hatırladım. Onları çok özlediğimi hissettim. Eşimi görüntülü aradım. Gururla bana bakıyordu. Nasıl olduğumu ne yaptığımı sordu. İki de bir de durmadan ne zaman geleceksin ne zaman döneceksin diye soruyordu. Özlediğini düşünüyordum. Bu sebeple yakında diyordum ama o yakın tarih ne zamandı hiç bilinmez. Köpeklerimizi sordum teker teker bana hepsini gösterdi. Onlara seslendim, konuştum... sesimi duyuyorlar evin içinde beni arıyorlardı.

Eşime kapatmak zorunda olduğumu söylediğimde ağlamaya başladı. Onun ağlamasına asla dayanmam. Tekrar sordu "ne zaman geleceksin sana ihtiyacım var. Ama sakın işini de yarım bırakma. Ama mümkün olan en kısa zamanda gelmeye çalış olur mu" dedi.

Normal olmayan bir şeyler vardı. Ne olduğumu sordum. İlk başta söylemek istemedi ama ısrar edince her şeyi anlattı. Annesi (annemiz) banyoda düşmüş ve çok ciddi yaralanmış. Yoğun bakımdaymış ve bir de üstüne enfeksiyon kapmış. Durumu ciddiye. Tamam dedim en kısa zamanda geleceğim. Burada bir işimin kaldığını, onu tamamlamam gerektiğini ve Konsolosluk ve Türk Hava Yollarıyla görüşüp uçuşumu ayarlayacağımı söyledim. Gözlerimiz yaşlı bir şekilde telefonlarımızı kapattık. Eşim bana sonrasında birkaç video gönderdi. Meksika'da okullarda çocuklar benim için dua ediyorlardı. İnsanları hayvanları kurtarmamı istiyorlardı. Türk halkı için dua ediyorlardı. Videoyu izlediğimde ağlamamın üstüne tekrar ağlamaya başladım. Bunun yanı sıra sosyal medyadan veya diğer kanallardan da Meksika ve

Latin ülkelerinden de insanların desteklerini dualarını görmek beni fazlasıyla duygulandırdı ve onurlandırdı. Bu sevgiyi ve güveni sağlayabilmek onlardan biri olmak tarifini yapamayacağım bir duygu. Hem Ekvator depreminde, Hem de Meksika depreminde ve bunun yanısıra insanlağa ve hayvanlara yönelik çalışmalarım neticesinde beni kendilerinden biri olarak kabul etmiş ve kahramanları olarak görüyorlardı. Benim sayemde ülkeme ve milletime karşı çok büyük ilgi ve sevgi besliyorlardı. Galiba vatanım için yapabileceğim en büyük hizmetlerden biri de bu olmuştur.

Herneyse duygu yoğunluğu içerisinde Fransız ekibinden kardeşim Bastien'i aradım. Yardımına ihtiyacım olduğunu ekipman köpek ve doktor desteğini sunmasını istedim. Sizin için hazırlanıyoruz dediler ve beklemeye başladılar. AFAD merkeze gittim ve çalışmamız hakkında bilgi verdikten sonra Topos Adrenalin ekibinin olduğu çadıra gittim ama rehber yoktu ve ekipte uyuyordu. Hem vakit darlığından hem de Fransa ekibinin de bekliyor olmasından dolayı onları uyandırmadım. Çünkü üstüne konuşmamız gereken çok konu vardı. Ekipte sadece toplamda 1 gün geçirmiş olmama rağmen Meksikalıların nasıl insanlar olduğunu bildiğimden sorunun sadece rehberden kaynaklandığını tahmin edebiliyordum. Bir şeyleri aydınlatmak adına yüzyüze konuşmamız daha sağlıklı olacaktır.

Neyse ekip hazırlanmıştı ve hep birlikte Fransız ekibinin kaldığı okula intikal etmiştik. Bastien bizi karşıladı. Birbirimize sınıksız sarıldık. Uzun yıllar birlikteydik birlikte kurtarma çalışmaları yürütmüş, birlikte kurtarma eğitimleri vermiştik. Arkadaştan öte birbirimizin kardeşi olmuş ailelerimizin bir parçası olmuştuk. Onun varlığı onunla 24 saat çalışmasam da Türkiye’de bana güç vermişti. Ekip arkadaşlarına da yardımları için teker teker teşekkür ettim. Birkaç hatıra fotoğrafı çekindikten sonra enkazdaki durumu anlattım. Babayı bulamadığımızı ekipmanlarımızın çalındığını bu sebeple ekipmansız çalıştığımızı anlattım. Her imkanı değerlendirerek bir an önce babayı bulmak istediğimizi bu sebeple köpek dinleme ve kamera desteği sunmasını istedim. Ayrıca Annenin sağlık durumunu da anlattım ve doktor arkadaşlarının da bizimle gelmesini rica ettim. Hemen tüm eşyaları araçlara yüklediler. Doktora da annenin durumunu anlattım . ve hep birlikte yola çıktık. O gün hava güneşli ve nispeten tatlı bir serinlik vardı.

Enkaza tekrar geldiğimizde Berna annesi amcası ve kardeşleri bizi karşıladı. Onlarda kalabalık ve tam teçhizatlı geldiğimiz için çok mutlu olmuşlardı. Annenin benden bir isteği vardı. babaya ulaştığımızda parmağından nikah yüzüğünü çıkarıp ona teslim etmemi istiyordu. Yüzük konusunda ona söz verdim ve kendisine doktor getirdiğimizi söyledim. Çadıra geçtik. Fransız doktor hemen anne ile ilgilendi. Yarasını temizledi, pansumanını yaptı ve ilaçlarını verdi. İnsanlar doktor geldiğini öğrenince toplanmıştı. Birçok insan sağlık konusunda deprem öncesinden kalma ve depremden sonra yaşadıkları sağlık sıkıntılarını anlatıyor ilgi istiyorlardı. Doktor tek başına olmasına rağmen hepsiyle teker teker ilgilendi.

Sena'da çocuklara nereden bulduysa oyuncaklar getirmişti. Oyuncaklarını alan çocukların mutluluğu görülmeye değerdi. Sena çocuklara onca yaşanan acının içinde biraz olsun çocukluklarına dönmelerine vesile olmuştu. Biz de Fransız ekiple birlikte enkazın başına geçtik. İlk önce kurtarma köpeği enkazı inceledi. Sadece yaşama tepki veren bir köpekti. Maalesef köpek bir bulguya rastlamamıştı. Sonra da dinleme aygıtları yerleştirildi. Özel hareket polisleri çevrenin sesizliğinin sağlanmasında yardımcı oldular. Dinleme cihazlarından da bir sonuç elde edememiştik. Sadece birer defa değil, en az 3/4 defa her ihtimali denedik. Ama bir sonuç elde edemedik.

Enkazın içinde tüneller açmış ama babayı bir türlü bulamıyorduk.

Enkazın başında durum değerlendirmesi yapmaya başladık. Köpek ve cihazlardan da bir şey elde edemeyince enkaza tekrar girecektik.

Bastien'e ve arkadaşlarına teşekkür ettim. Birbirimize sarıldık. Onlarda o gün Hatay'dan ayrılıp Fransa'ya döneceklerdi. O kadar çok yoğun bir kurtarmanın içindeydik ki hasret giderme şansımız bile olmamıştı. Eşim de Bastien'i çok sevdiği için eşimi aradım ve Bastien'le görüşmelerini sağladım. Son bir kez birbirimize sarıldık ve onları uğurladık.

Bernaların yanına gittim. Bir sonuç elde edememiştik. Onlarda bizden haber bekliyorlardı. Onları bilgilendirdim ve enkazın içinde çalışmaya devam edeceğimizi söyledim.

Valide için biraz rahatlamıştım en azından pansumanı yapılmış ilaçları temin edilmişti. Çok bitkin ve halsizdi. Yemek yiyip yemediğini sorduğumda bana yemek yediğini söyledi ama Berna "hayır abi yemek yemedi" dedi.

Ben de anneye ben de açım. Ama sen yemek yemezsen ben de yemek yemem dedim. Bu vesileyle yemek yemeye ikna ettim onu. Yemek dağıtılan yerde o gün döner varmış. Her birimize döner hazırladılar ve dönerlerimizi yedik. Halat erişim ekibi arkadaşlarla durumu değerlendiriyorduk. Kaç gündür Hatay'da olduğumun farkında değilim. Annem hep aklımdaydı ama arama fırsatım hiç olmamıştı. O da hastaydı ve ankara da teyzemin yanındaydı. Çünkü sürekli hastaneye gidip geliyordu. Onu aradım. Birbirimizin yüzünü telefonda da olsa görmek hasret gidermek iyi gelmişti. Berna ve annesinden bahsettim. Durumu biraz anlattım. Bernanın annesinin biraz rahatlaması için annemin onunla konuşmasını rica ettim. Annem o hasta haliyle tüm gücünü toplayarak Berna'nın annesiyle konuştu. Baş sağlığı diledi, dualar etti. "Aydemir'de sizin bir evladınız abiniz. Merak etmeyin Aydemir sizi yalnız bırakmaz" dedi. Kendince elinden geldiğince Berna ve annesine güç vermeye çalıştı.

Sonra enkazın başına tekrar çalışmak için geçtik. Durum değerlendirmesi yapıyorduk. Binanın üst katı riskli duruyordu. Ayrıca garaj olarak kullanılan kısma daha bakmamıştık bile. Özellikle binanın tam çökmesini engelleyen garaj kısmındaki traktör kasası olmuştu.

O sırada özel hareket polisleriyle de biraz sohbet etme anı yakalamıştık. %99 babanın yaşamadığından emindik. tek soru ise nerede olduğuydu. En ufak bir ipucu bile elde edememiştik. Etrafta hasarlı binalarda vardı. Belki bir kepçe bir vinç yardımı ile üst kısım temizlenirse daha rahat ve hızlı bir çalışma ortamımız olabilirdi. Onlardan iş makinası konusunda yardım istedik. Onlarda bu konuda girişime başladılar. AFAD' ı da bu konuda bilgilendirdik ve iş makinası talebimizi bildirdik. Ama şok edici bir bilgi paylaştılar bizimle. Bir iş makinası operatörü depremzede yakınları tarafından öldürülmüş. Sebebini tam bilmemekle birlikte bazı söylentiler vardı onu bizimle paylaştılar. Enkaz kaldırma çalışmalarında enkaz altında kalan bir kişi iş makinası kepçesi nedeniyle vücut uzuvları kopmuş. Ve bunu gören enkazzede yakınları iş makinası operatörünü öldürmüştü. Bu nedenle Hatay'da çalışan iş makinası operatörlerinin neredeyse tamamı iş bırakmış.

Çok üzücü ve şok edici bir olaydı. Toplum olarak bilinçlenemediğimiz gibi bu deprem devleti de sınıfta bırakmıştı. Yapı denetimlerinin ranta çevrilmesi, rüşvetler, deprem konusunda AFAD'ın yetersiz bırakılmasıyla birlikte yöneticilerin ilgisiz tavırları, bürokrasi engelleri, doğal afetler konusunda okul çağından başlayarak halkı bilinçlendirme ve eğitime konusunda eksik kalınması, arama kurtarma dernek ve kulüplerin gerekli eğitimden ve sınavdan geçirilmemesi gibi daha sayılacak bir sürü eksiklikler ve yanlışlar mevcuttu. 99 Marmara depreminde bile böyle büyük problemlerle karşılaşmamıştık.

Ve onlara da aynı şeyi söyledim. Kaskım dünyada sadece 4 adet mevcut ve türkiye’de tek. Kaskı kullanan kişiyi bulursanız hırsızlara da ulaşırsınız dedim.

Sonrasında da Beni AFAD Kriz yönetim merkezine tekrar bıraktılar.

Takım başkanımız Hector Mendez ile konuştum ve durumu izah ettim. Sabahta yine aynı adrese ailenin yardımına gideceğimizi söyledim. Birşeye ihtiyaçları olup olmadığını sordum. Bana şuan için bir şeye ihtiyaçları olmadığını ama neden onlarla birlikte hareket etmediğimi sordu.

Ben de kendisine öncelikle yıkımın çok fazla ve kurtarma ekiplerinin sayısının yetersiz olduğunu bu sebeple daha fazla enkaza bakabilmek için AFAD’ın beni sürekli adreslere yönlendirdiğini ve Ayrıca yardım bekleyen ve enkazların altında kalan binlerce insan olduğunu, elimden geldiğince bir çok insana yardım etmek istediğimi bildirdim. Eğer yarın yapacak bir işleri yoksa sabah gideceğimiz enkazda ekibin bana destek vermesini istedim. Ama sabah gitmeleri gereken başka bir adres olduğu için yine ayrı çalışacaktık.

Ateşin başında Halat erişim uzmanı arkadaşlar vardı. tutanağın tutulduğunu anlattım. Yaşadıklarımızı gözden geçirdik. Ve gece boyunca Berna’nın babasını düşündük gözden kaçırdığımız bir şeyler mi vardı, nerede olabilirdi, Okadar çok yorgun ve o kadar can sıkıcı olaylarla karşılaşmıştık ki hala nasıl ayakta kalabildiğimizi anlamış değildik.

Yaşadığımız zorluklar, ekipmansızlıklar, kurtardıklarımız, kurtaramadıklarımız, ve daha bir çok şey aklımızı meşgul ediyordu ve tüm bu cehennemın nasıl son bulacağını düşünüyorduk.

Kriz masasından beni aradılar, Buradaysanız sizi görebilir miyiz dediler. Yanlarına gittim. Bir otobüs dolusu ispanyolca konuşan birileri geldi sizin tanıdığınız birileri olabilir mi dedi? Ben de bilmiyorum bizim ekip burada belki başka bir ekiptir, dedim. Nerede olduklarını sordum beni yanlarına götürdüler. Gerçekten de bir otobüs dolusu insan vardı. 40 kişiden fazlalardı. Selamlaştık. Kendimi tanıttım. Bana kurtarma görevi için geldiklerini söylediler. Potansiyellerini ve ekipman durumunu sordum. Sadee 2 köpeklerinin olduğunu söylediler. Şaşırmıştım. Ve birazda kızıştım içten içe. Neredeyse tüm iş bitmiş ve bunlar çıkagelmişlerdi. Ve hiçbir şeyleri yoktu. Gece olduğu için “yorgunsunuzdur çadırınız yatağınız var mı?” dedim ama olmadığı yanıtını aldım. Beklemelerini söyledim. Kriz masasına gittim. Bunları tanımadığımı, arama kurtarma için geldiklerini söylüyorlar ama hiçbir ekipman mevcut değil hatta kamp malzemeleri bile yok dedim. “Afedersiniz ama sanki afet turizmine gelmiş gibiler, beni bunlarla meşgul etmeyin. Kalacak yerleri ve ekipmanları yok. Siz istediğiniz gibi yapın. Ya gönderin yada bir yere verin ama kimseye ayak bağı olmasınlar.” dedim.

Dinlenmek için yine ateşin başında toplanmış insanların yanına gittim. Sigaramı yaktım. Sena ve ben biraz sohbet ettik. tüm ekipler çok yorgun olduğu için uyumuşlardı. Zaten sabah ta erkenden uyanacaktık. Yorucu ve stresli bir gün bizi bekliyordu. Saat gece 2/3 gibiydi. Tam uyumayı düşünürken tekrar AFAD kriz masasından aradılar. Acil yanlarına gelmemi bir kurtarma görevine gitmemizi rica ediyorlardı. Detayları öğrenmek için sena ile birlikte kriz masasına gittik. Bize bir enkazdan bebek ağlama sesi ihbarı geldiğini söylediler. Şaşırmıştım.

Bunca zaman aç susuz ve soğukta bir yetişkin bile çok zor hayatta kalabilirken bir bebeğin hayatta kalabilmesi imkansızdı.

Emin olup olmadıklarını sordum. Bunun asılsız ihbar olduğunu düşündüğümü söyledim. Ama kesin görgü tanıkları var dediler. İhtimal vermiyorum ama gidelim dedim.

Hazırlanmak için ekibin yanına gittim. Ama herkes yorgunluktan derin bir uykudaydılar. Uyandırmak ta istemedim. Asılsız olduğu belli bir ihbardı. Kriz masasına sena ve ben varım dedim. Ekibi uyandırmak istemediğimi söyledim. Çünkü hepimizi bekleyen zorlu bir gün vardı. o sırada Alman ekip te kurtarma görevinden dönmüş onlara da durumu anlatmışlardı. AFAD'ın ricası ile Bizimle gelmeyi kabul etmişlerdi. Orman bakanlığına ait iki araç ile enkazın bulunduğu sokağa geldik. Zifiri bir karanlık vardı. ortalıkta kimseler yoktu. Biz adresi ararken birinin bizi takip ettiğini görmüşler. Ve video çekiyormuş. Alman ekip duruma sinirlenmişlerdi ve tartışma çıkmıştı. Ben ne olduğunu bilmiyordum. Bana durumu anlattılar. Benim en büyük endişem güvenlik sorunuydu. Video çeken adamı uzaklaşması ve video kaydı almaması konusunda uyardım. Sonra adresi aramaya devam ettik. En sonunda adresi bulmuştuk ama telefonda ihbar edildiği gibi enkazın basında ne askerlerden birileri vardı ne aileden ne de yakınları mahalleli. Bariz bir şekilde insanların oyuncağı durumuna düştüğümüz ortadaydı. Yine de kalbimizi rahatlatmak için enkazda incelemelerimizi yaptık. Enkazda gezinirken bir hararetlenme yine olmuştu. Tekrar bir tartışma başlamıştı. Yanlarına gittiğimde yine aynı şahıs bizi takip etmiş ve video kaydı alıyormuş. Amacının ne olduğunu neden bizi takipe dip video kaydı aldığını sordum. Videoyu kendisi için çektiğini söyledi ama şüpheli hareketleri vardı. Onu uyardım. Çevremizden uzaklaşmasını bizi rahat bırakmasını ve işimizi yapmamıza engel olmamasını söyledim. Ama gitmek gibi bir niyeti yoktu. Alman ekip te durumdan rahatsızlığı barizce belliydi. Polis desteği istedik. AFAD kriz masasını aradık ve ihbarın asılsız olduğunu bir kişinin bizi takip ederek video kaydı aldığını amacının ne olduğunu bilmediğimizi ve güvenlik endişemiz de olduğu için geri dönceğimizi bildirdik.

Afad merkeze vardığımızda Alman ekiple AFAD kriz masası arasında hararetli tartışma yaşanmıştı. Senayla onları orada kendi tartışmalarının içinde bırakarak uyumaya gittik.

Sabah olduğunda tüm hazırlıklarımızı yaptık. BU gün bu işi bitirecektik. Yola koyulduk ve Berna'ların yanına vardık. Knedisine bugün bu işin biteceğini söyledim. Annemizin yanına gittik ona da aynı sözü verdim. Benden ricasını yineledi ne olur parmağındaki yüzüğü çıkarıp bana ver Aydemir kardeşim dedi. Ben de kendisine söz verdim.

O sırada Topos Adrenalin ekibi de yanımıza geldi. Yanlarında o reheber kız yoktu başka bir genç rehber vardı. Gergin bir havayla gelmişlerdi. Kendilerine hoş geldiniz dedim. Durumu anlattım. Biribirimize destek olarak bugün bu işi hızlı bir şekilde bitirelim dedim.

Ekip başkanı ilk önce söylemek istediğim bazı şeyler var dedi. Dinliyorum dedim.

Ismael bana " Topos Adrenalin bağımsız bir kuruluştur. Biz kimseden emir almaz kimseye de hesap vermeyiz. Kendi kararlarımızı kendimiz veririz. Ne Meksika hükümeti ne de türk hükümeti bize karşımaz bizi yönlendirmeye kalkışamaz." Deyince.

Sıkıntının ne olduğunu bilmediğimi, ama rehberlerine dikkat etmeleri gerektiğini. Onunla konuştuğumuz şeyleri size nasıl tercüme ettiğini bilmediğimi ama gördüğüm kadarıyla olayları çarpıtma gibi bir yol izlediğini görüyorum. Sizinle bir sıkıntımız yok. Oğün söylediğim şeyler bunlar, ve hatta o gün yalnızda değildim yanımda bir çok insan da vardı. ne ekibiniz ne de ekip üyeleriniz hakkında bir söylemimiz olmadı. Biz o akşam sizin gelmenizi bekledik. Rehberiniz gelmeyeceğini söyledi kendisinden jeneratörün ulaştırılmasını ve önceki çalışmanızın bilgisini bizimle paylaşmasını söyledim ama rehberiniz bilgi paylaşımında bulunmak istemedi. Hepimiz buraya hayat kurtarmaya geldik, kurtarma çalışmalarını engellemeye değil. Hayati öneme sahip olan bir bilgiyi paylaşmamak özellikle de afet zamanında bu bir suçtur ve insan hakları ihlalidir dedim.

İsmail tepkisinde geri durmuyordu. Ben istediğim gibi hareket eder istediğim şekilde çalışırım bana kimse karışamaz buna Türkiye Cumhuriyeti de dahildir, Türkiye benim için yok hükmünde deyinince sınırlar gerildi.

Yeni rehberi de ilk defa görüyordum ama o da Biz Duygu hanımla konuştuk. Defolup gideceksiniz buradan yoksa çok fena olur gibi söylemlerde bulunuyordu. Ona Susmasını söyledim.

İsmael'e dedim ki. Buranın kanun ve kurallarına uyacaksınız. Afadla koordineli çalışacaksınız, bağımsız bir kuruluş olabilirsiniz ama gittiğin ülkenin kanun ve hükümlerine uyup, kriz masası ile de koordineli çalışacaksınız. Eğer bunu kabul etmiyorsan kurtarma çalışmalarında bulunamazsın buna da devlet müsaade etmez zaten dedim.

Söylediğim sözler İsmail'i kızdırmıştı bağırma başladığında, sakın kalmasını, hepimizin burada uymak zorunda olduğu kurallar olduğunu ama öncelikle depremzedeye ve ailesine odaklanmamız gerektiğini, yine de birlikte çalışmak istediğimi ve önce ailemizin acısını dindirelim gerekirse gece kamp alanında yaşananları ve olması gerekenleri tartışabileceğimizi söyledim.

İsmael hala sinirine yenik düşmüş bir vaziyetteydi. Ona da takım arkadaşlarına da durumu anlattım ve rehberlerine dikkat etmeleri gerektiğini sizinle aramızda bir sorun olmadığını sizin hakkınızda da kötü bir şey söylenmediğini ama gördüğümüz kadarıyla rehberlerinin provokatif tutum sergilediklerinden bahsettim.

Ama hala kendisi ülke tanımaz, bağımsız bir kuruluş vesaire söylemlerine devam edince ve yeni rehber de Türkiye aleyhine söz söyleyip bizi de tehdit edince yanımızda sabırla duran özel hareket polisleri ilk önce rehberi araca yapıştırdı. Sonrada Topos Adrenalin ekibinin üzerine hareket ettiler. Özel Harekat polisleri çok sert ama tadında bir tepki gösterdiler. Türkiye'desiniz kanuna kurula uymayacaksınız sizi tutuklar, Ülkeye ve ülkenin kanunlarına saygı göstermezseniz alı koyar ve zorla sizi buradan uzaklaştırır ve yetkili birimlere teslim ederiz dediler.

Özel Harekat polislerine rica ettim. Son bir kez konuşayım. İyi insanlar ama rehberleri ortalığı bulandırıyor ve provokate ediyorlar. Siz rehberi tutun. Ben kendileriyle konuşayım ve durumun ciddiyetini anlatayım onlara dedim.

Bana Aydemir Hocam siz ne dersiniz o iste rehberi tutuklar bu ekibi de araca koyduğum gibi yetkili makamlara teslim ederiz dediler.

Ben de Meksika Topos Adrenalin için gerek olmadığını iyi insanlar olduğunu ama rehberleri tarafından yanlış yönlendirildiklerini söyledim.

O sırada ispanyolca bilen başka bir rehber geldi. "Ben baştan beri olayı gözlemliyorum Adrenalin ekibiyle konuşayım" dedi.

O da onlara uyarılarda bulundu sakın kalmaları gerektiğini ve burada buldukları süre içerisinde de hem ülkeye hem de yetkililere saygılı olmalarını ve koordineli çalışmalarını gerektiğini. Ve Özel Harekat polislerinin artık kendilerini tutuklama veya uzaklaştırma noktasına geldiğini anlattı.

Ben de Ismael ile. Sakın kalmasını ve gel biran önce birlikte başlayıp bu işi bitirelim ama rehberlerinize de dikkat edin. Düşün ve kararını ver. Kaybedecek bir an bile vaktimiz yok dedim. Ve kendisini yalnız bıraktım.

Ismael takım arkadaşlarıyla konuştu ve tamam birlikte çalışalım dediler. Tamam dedik ve enkaza geçtik.

Ben Berna'nın yanına gittim ve yaşananlardan dolayı özür diledim. Ve birlikte çalışacağımızı söyleyip rahatlatmaya çalıştım.

Onlar için hoş bir şey değildi tabii ki. Acılarının ve yaşadıklarının üstüne bir de böyle bir olayla karşılaşmışlardı.

Enkazda çalışmaya başladıktan sonra yaklaşık bir saat sonra, sonunda babaya ulaşmıştık. Aslında gözümüzün önündeymiş ama iki duvar arasında sıkıştığı için görememişiz. Üzücü bir durumdu. Nekadar babalarının ölümüne kabullenmiş olsalarda onlara bunu söylemek ve ardından oluşacak haykırışlara dayanmak zorundaydım. Berna ve ailesinin yanına gittim ve onlara bu üzücü haberi verdim. Göz yaşlarımız sel oldu, birbirimize sarıldık. Anlamsızca teselli etmeye çalıştım... Söylediğim hiçbir söz veya söyleyeceğimin onların acısını hiç hafifletmeyecekti. Uzun uğraşların ardından baba sıkıştığı yerden çıkartıldı. Ceset torbası getirildi. İçine yerleştirdik. Parmağından yüzüğü çıkarmaya çalıştım ama sanki tüm gücüm tükenmişti, kendimde güç bulamadım. Sanki babanın parmağından yüzüğü çıkartırken inciteceğim gibi hissettim. Belki hayatını kaybetmişti ama canını yakmak istemiyordum. Garip bir his ama bir umut bekliyordum nefes almasını, ben bile kabullenememiştim. Ben bile bu haldeyken kim bilir ailesi ne hallerdeydi. İmdadına amcaları yetişti. Parmağından yüzüğü çıkardı ve bana verdi. Alkol istedim. İlk önce amcamızın elini temizledik.

Sonra da yüzüğü bol alkolle yıkadım. Annemizin kolu yaralıydı ve en ufak bir enfeksiyon kapmasını istemiyordum. Ve nihayetinde yüzüğü anneye teslim ettim. Tekrar birbirimize sarıldık. Bize durmadan dualar ediyordu.

Özel hareket polislerine yardımları ve sabırları için çok teşekkür ettim. Son bir ricada bulundum cenaze arabası gelmesi için. Onlarda sağolsunlar hemen bu konuyu da çözdüler. Cenaze arabası geldi. Baba araca dualar eşliğinde yüklendi. Aile de son görevi yapmak için onlarla birlikte yola çıktılar.

Garip bir havaydı. Hatayda olduğumuz her gün dondurucu soğuk varken o gün güneşli ve insnın içini ısttan bir hava vardı. Hepimizin üstüne bir rahatlama çökmüştü.

Topos Adrenalin ekibine teşekkür ettim. Halat Erişim Uzmanı arkadaşlara İzmir den gelen belediye personeline hepsine teşekkür ettim.

Sonrasında Topos Adrenalin ekibinin o günkü rehberi yanıma geldi.

“Aydemir abi çok özür dilerim ben olayların bu sekle geleceğini bilmiyordum. Duygu ve arkadaşı bana sizi çok yanlış anlattı ve olayları çok farklı dile getirdi, hakkını helal et” dedi.

Ben de herşeyin geçip bittiğini, bundan sonraki görevimize odaklanmamız gerektiğini ve kötü herşeyi bir kenara bıraktığımı ve unuttuğumu söyledim. Ve helalleşmemizi tamamladık.

Topos adrenaline jeneratörü AFAD’ a teslim edeceğimi sonrasında tekrar kendi adlarına Afad deposundan temin edebileceklerini ve akşam bunun için yanlarına uğrayacağımı ve sakin kafayla yaşananları konuşabileceğimizi söyledim. Ve çalışmalarından dolayı da kendilerine teşekkür ettim.

Bir süre daha o bölgede kaldık. Çocuklarla biraz ilgilendik, mahalleliyle sohbet ettik.

Çocukları sevindirmek için ailelerine onlara hediye almalarını teşvik etmek için kendi aramızda yardımlarda bulunduk. Ve sonrasında oradan ayrıldık.

Akşama doğru AFAD kriz merkezine gelmiştik. Bastien'i aradım. Ona son durumu anlattım. Onlarda yarın ayrılacaklarını söyledi. Kendisine çok teşekkür ettim.

Sonrada ateşin başına geçip çay ve sigaralarımızı içtik. Emrah ve ekip arkadaşlarıyla sohbetler ettik. Yaşadıklarımızı değerlendirdik. Onlar da yarın ayrılacaklarını söylediler. Artık kurtarma çalışmaları kısmen de olsa bitmişti. Üzerinden kaç zaman kaç gün geçti hatırlamıyorum ama iş makinaları çoktan devreye girmişti zaten.

Akşam yemeğinden sonra Topos Adrenalin ekibinin olduğu çadıra gittim. Kendi aralarında toplantı yapıyorlarmış galiba. Çadırda sadece 2 personelleri Afad gönüllüleri ve rehber kız vardı. Jeneratör için geldiğimi ve Afad deposuna teslim edeceğimi söyledim. Başkanları İsmael gelmeden bir şey veremeyeceklerini söylediler. Tamam dedim. 2 saat sonra tekrar gittiğimde jeneratörü vermek istemediler. Bizim jeneratörümüz artık vermiyoruz tepkisiyle karşılaştım. İsmael hala orada yoktu. Onunla konuşmak istediğimi söylediğimde onun sözlerini bana ilettiklerini söylediler.

Ben de "bu jeneratör bu ekibin malı değil Türk halkının, depremzedelerin malıdır. Bu jeneratör bugün depoya teslim dilecek" dedim. Ekipmana istedikleri gibi kendi üzerlerine alamazlar bunun karşılığı olur dedim. Uzun tartışmanın sonunda ısrarlarımla İsmael'i aradılar. Bu jeneratör depoya teslim edilmezse AFAD'a ve güvenlik güçlerine durumu anlatacağımı söyledim. Sonrasında da jeneratörü teslim etmeyi kabul ettiler.

Ve böylelikle jeneratörü depremzedeler için afad deposuna teslim ettim.

Bu tutum ve davranışı asla tasvip etmem mümkün değil. Yardım için geldiğimiz topraklarda yardıma muhtaç insanların kullanımına sunulan ekipmanları zimmete geçirmeye çalışmak hoş bir şey değil. Hele bunu bir arama kurtarma ekibinin yapıyor olması hiç hoş değil.

Ama emin olduğum bir şey var ki tüm bu aksi davranışların ve yanlış yönlendirmelerin sorumlusu o provokatör rehber kızdı. Çünkü Türkiye'ye intikalimizden buyana bu ekiple çok iyi diyaloglarımız olmuştu. Açıkçası yaşanan bu gelişmelerden dolayı hem üzülmüş hem de bir o kadar da sinirlenmiştim.

Tek ümidim çadırın da giderken AFAD'a veya bir depremzedeye teslim edilmesiydi. Ama çadırın ne olduğu hakkında en ufak bir bilğim yok. Artık o da onların insafına kalmış bir şey.

Rutin olarak yaptığımız ateş başı sohbetimize geri döndüm. Emrahla sohbet ediyordum. Yarın ayrılacaklarını söylediler. Ayrılacaklarını duyduğumda çok üzülmüştüm. Çünkü geldikleri günden beri arı gibi çalışmış tüm imkanlarını seferber etmiş, bana sundukları destekle birlikte bu kısa zamanda kardeş gibi kenetlenip aile olmuştuk. Hepsi harika insanlar hepsi de bu vatanın mükemmel çocuklarıydı.

Duygu dalgalanmasıyla gecemizi noktaldık.

Sabah olduğunda Emrah ve çalışma arkadaşlarıyla birbirimize sarıldık. Bana eğer acil bir Şey olursa nerede olursak olalım geri doner yine sana destek oluruz dediler. Hepsine teker teker sarıldım, hepsine teker teker teşekkur ettim. Sonra araçlarına binip gittiler. Gozden kaybolana kadar da onların ardından baka kaldım. Sanki ailemi uğurluyormuş gibi huzunlenmiştim.

Sonra bir çay aldım ve banka oturdum. Sıgaramı yakıp önce annemi aradım. 2 yıla yakın olmuş gorememiştim. Yarın yanına geleceğimi soyledim. Annem ankara'da teyzemin yanındaydı. Uzun zamandır sağlık sorunlarıyla uğraşıyordu. Onu çok özlemiş ve onun için çok endişeliydim.

Ardından eşimi aradım. Beni çok özlediğini soyluyordu ve inanılmaz ağlıyordu. Kayınvalidemin durumunu sordum. Çok kotu dedi. Bana sağlığı hakkında en ince ayrıntısıyla anlattı. Bana çok ihtiyaı olduğunu ve mumkun olan en kısa surede donmemi istiyordu. Kendimi çok kotu hissettim. Eşimi 4 kopek, işlerinin yoğunluğu, kayınvalidemin sağlık problemleriyle birlikte yalnız bırakmıştim ve kadın tek başına tum sorunlarla mücadele ediyordu.

Ağlamamasını en kısa surede yanına geleceğimi, Yarın hataydan ayrılacağımı Turk hava yolalılarıyla konuşup donuşu en kısa surede ayarlayacağımı soyleyip bir Şekilde aklımdın çalıştığı kadarıyla eşimi teselli etmeye çalıştım.

Ekip başkanımız Hector Mendez'in yanına gittim. Yarın Hatay'dan ayrılacağımı soyledim Meksika'ya donemem gerektiğini, eşimin bana ihtiyaı olduğunu ve annemizin durumunu

anlattım. Birşeye ihtiyaçları olup olmadığını, yapmam gereken bir şey varsa söylemesini, gerekli tüm iletişimi ve irtibatı sağlayacağımı söyledim.

Ve rehberimiz Gurur. Harika bir insan, çalışkan, yardımsever, Hatay'da onu en çok yoran belki de bendim. Bazen sınırlar gerildiğinde istemeden de olsa onunla sert konuştuğum anlarda olmuştu. Ama asla saygısını bozmadı, bir gün bile yorulduğum demedi. Bizimle birlikte hareket etti, bizimle birlikte çalıştı, bizimle birlikte enkaza girdi, bizimle birlikte üşüdü, bizimle birlikte aç kaldı ve daha bir sürü şey. Onu tanımaktan ve onunla birlikte çalışmaktan çok mutlu oldum onur duydum. Ülkenin Gurur gibi rehberlere ihtiyacı var ve özellikle afet zamanlarında bu insanlar değerlendirilmeli ve gerekirse resmi olarak ta iş imkanı sağlanmalı.

Ogün onunla da vedalaştım. Emekleri ve yardımları için helallik istedim. Her hangi bir ihtiyaç durumunda 24 saat arayabileceğimi söyledim.

Tüm günü Afad merkezinde geçirdim. Çünkü iletişim kurmam gereken ailem ve arkadaşlarım vardı. Ve dönüşümü organize etmem gerekiyordu. Topos ekibimse o gün tekrar sahaya inmişlerdi.

Türk Hava Yollarını aradım ve dönüş için uygun zamanı öğrendim.

Afad yetkilileriyle görüştim ve görevimi tamamladığımı ve yakında ülkeden ayrılacağımı Ankara'ya annemin yanına gitmem gerektiğini ve ulaşım konusunda yardımcı olmalarını istedim. Onlarda bana sabah bir araç ayarlayacaklarını söylediler. Annemi aradım ve yarın en kısa zamanda yanında olacağımı söyledim.

Eşimi de arayarak pazartesi günü Meksika'ya uçuşumun ayarlandığını ve yakında tekrar birlikte olacağımızı söyledim. Sonra da günümü kriz merkezindeki tanıştığımız insanlarla vedalaşarak geçirdim. Gece olduğunda saat 2 ye yakın Topos ekibim geldi. Onlarda çok yorgun görünüyorlardı. Onlara ailemin sağlık sorunlarından dolayı Türkiyeden ayrılacağımı söyledim ve hepsine çok teşekkür ettim.

Ardından Başkanımız Hector Mendez ile konuştum. Geldiğimiz günden beri yapmış olduğumuz çalışmaları anlattım. Bana ekiple birlikte dönmeme söyledi ama durumun acil olduğunu Eşimin bana ihtiyaç duyduğunu ve annemizin hayatı konusunda endişeli olduğumuzu anlattım. Ama o sinirlenmişti. Bana sert bir üslupla konuştu ve ekiple birlikte kalmama ve hareket etmemi istedi. Onu üslubu konusunda uyardım. Burası benim ülkem olduğunu, deprem olur olmaz ekibimi bilgilendirdiğimi, ben bile bu kadar kısa süre içerisinde hazırlanmışken ekibimin hazırlanmasının uzun sürdüğünü, Tüm konsolosluk görüşmelerini yapıp ekibin Türkiye'ye uçuşunun ayarlanmasında yardımcı olduğumu. Büyükelçiliğin talebi ve ricası doğrultusunda sizleri bekleyemeden Türkiye'ye gittiğimi. Devletime ve milletime bu konuda hayır diyemeyeceğimi, Türkiye'ye vardktan sonra da size ulaşmak için elimden geleni yaptığımı sürekli Meksika ile bu konuda iletişim halinde olduğumu, ekiple buluştuktan sonra ekibin konaklaması yerleşmesi, ihtiyaçların ve ekipmanların karşılanması konusunda yardımcı olduğumu ve kimi zaman ekiple kimi zaman da Afad'ın talebi doğrultusunda ekip harici görevlere katılmak zorunda olduğumu anlattım. Ve Onun anlaması için dedim ki Burada bizi yönlendirecek görevlendirecek tek yetkili kurum AFAD. Ve onların taleplerine karşı çıkamayacağımı anlattım. Ayrıca Meksika depreminden de örnek verdim. Or da da tüm ekip bir arada değildi parçalara bölünmüştük ve daha fazla insana yardım etmeye çalışıyorduk. Burda da aynısını yaptık. Değişen nedir dedim? Ayrıca ciddi bir sağlık sorunu olduğunu ve bu sebeple kayınvalidemin ve eşimin yanında olmam gerektiğini söyledim. Bir cevap veremedi, galiba benden böyle bir tepki beklemiyordu.

Ama hiç ummadığım bir sözle karşılaştım. "Sen bir hiçsin! Burada son sözü de söyleyecek tek yetkilide olacak bir ben varım. Benim sözümü dinleyeceksin yalnız başına hareket edemezsin" Bu sözleri ona yakıştıramadım. Senelerdir beraberiz ve saygısızlığım hiç olmamıştı ona. Ve tüm benliğimle Meksika'ya, Tugaya ve kendisine bağlılığım vardı.

Ona "Anlamıyorsun galiba kayınvalidem hasta ve durumu kritik, ayrıca annem de hasta ve endişeliyim her ikisi içinde, Armida'nın bana ihtiyacı var. Ve burası da benim ülkem ve insanlarım için mücadele ettim. Ayrıca bugüne kadar ne sana ne tugaya asla bir saygısızlığım da olmadı. Yarın ayrılıyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben gerekeni yaparım." Dedim

Zaman zaman beni kızdırdığı zamanlar olurdu. Hatta tasvip etmediğim davranışları da olurdu. Ama hem başkanımız olmasından, hem yaşça büyük olmasından hem de ailemizden biri olarak gördüğümüzden hiçbir zaman ona karşı çıkmamıştım. Zaten 2 yıldır Türkiye'ye gelmemişim ve ailemi görmemişim. Ben de istemez miydim kalabildiğim kadar fazla kalmayı.

Dışarıda tekrar ateşin başında asker ve polislerle oturdum. Sigara içiyor bir yandan sohbet ediyor bir yandan da bir çok şeyi düşünüyordum.

Saat gece 2:30 gibi afad gönüllülerinden biri koşarak yanıma geldi. Abi binayı boşaltıyorlar, tüm eşyaları dışarı atıyorlar. Senin ekibi de kaldırdılar dedi. Ben ne olduğunu anlamak için ekibin yanına gittim. Askerler vardı ve herkesi binayı boşaltmaları için uyarıyorlardı. Bir karışıklık söz konusu olduğu belliydi. Askerlere ne olduğunu sordum. Bilmediklerini emir aldıklarını söylediler. AFAD yetkililerinden birini buldum. Cumhurbaşkanı sabah ziyarete gelecek herkes binayı boşaltacak. Duvarlar tamir edilip boyanacak temizlik yapılacak dediler. Hector'un olduğu salona giderken afad yetkilileri ve bazı görevliler gelen boyayı beğenmemiş saten boya bulunmasını istiyorlardı. Hector'un yanına geldiğimde orada da askerler doluydu çıkmalarını istiyorlardı. Hector'a durumu anlattım. Çok yorgun olduklarını, uykuya ihtiyaçları olduğunu, sabah ayrılmak istediklerini söyledi. Askerlere ve AFAD yetkililerine bu konuda ricada bulundum ama dinlemiyorlardı. Bir çok personelin ve ekibin çantaları yatakları sanki çöpmüş gibi katlardan aşağıya atılıyor, kimseyi dinlemiyorlardı.

Afad yetkililerine kalacak bir yer temin etmelerini söyledim. Birkaç görüşmeden sonra bir aracın gelip bizleri alacağını söyledi ama nereye gidileceği konusunda bir bilgi vermediler. Sabah hatay'dan ayrılacaktım. Benim durumumu sordum sabah benim için Ankara'ya bir araç ayarlandığını söylediler.

Durumu Hector'a anlattım. Kimseyi dinlemediklerini ve diğer insanların eşya ve yataklarını da kimseye sormadan katlardan aşağıya attıklarını bu sebeple bir an önce toparlanmalarını bir aracın bizi almaya geleceğini ama nereye göndereceklerini bilmediğimi söyledim.

O yorgun ve uykusuz halleriyle ekip toparlandı. Dışarıya çıktığımızda bir belediye otobüsü bizi ve diğer ekipleri bekliyordu. Herkes o otobüse doluştu. Ve yaklaşık saat sabaha karşı 4 gibi tüm ekipler ayrıldı.

Ben Afad kriz merkezinde tek başıma kalmıştım çünkü sabah beni bekleyen araçla ankara'ya gidecektim.

Gece boyunca yaşananlara çok sinirlenmiştim. Bu sebeple de uykum kaçmıştı.

Olacak iş değildi. Cumhur başkanı gelecek diye günlerce aç, uykusuz yorgun şekilde özveriyle ve insan üstü gayretle çalışan ekipleri dinlenmeye ve uykuya en ihtiyaçları olduğu anda dışarı atar gibi binadan çıkarmak çok saygısızca olmuştu. Ve davet edilen yurtdışı ekiplerin bunu yaşamış olması ayrı bir ayıp teşkil ediyordu. Türk misafirperverliğine ve devlet ahlakına uyan bir davranış değildi.

Hem neden cumhurbaşkanı gelecek diye hasar görmüş binaları sıvayla kapatıp boyuyorsun. Adam görsün devlet dairesi ne hale gelmiş, bu binada afad personelleri deprem de hayatını kaybetmiş. Görsün herşeyi, görsün ki ona göre doğal afetlere karşı daha hassasiyetli yaklaşsın.

Ve gelen her ekip hiçbir karşılık beklemeden gelmişken türkiye'ye hiç hoş olmadı bu şekilde davranış.

Zaten geldiğimiz günden beri yok valisi, yok bakanı, yok bilmem neyi geliyor diye yollar kapatılıp kilitlenirken, biz o devlet yetkilileri yüzünden kapanan yollarda enkazlara ulaşmaya çalışmanın çilesini hemen hemen her gün yaşıyorduk.

Hayatım boyunca böyle bir zihniyetle hiçbir ülkede karşılaşmamıştım. Bu sebeple zamanında ulaşılamayan yardım nedeniyle bir kişi dahi hayatını kaybettiyse bunun vebalini nasıl ödeyeceklerdi hiç düşünmezler mi.

Uyumamın biraz iyi olacağını düşünerek bu isyanlı düşüncelerle bir köşeye yataksız kıvrılıp yattım. Zaten bir iki saat sonrada uyanmıştım. Sabah kahvaltısı her gün ve her zaman olduğu gibi yine çorbaydı. Kahvaltımı ve çayımı içtim. Çantamı topladım. İçişleri bakanı Süleyman Soylu Beyin özel korumasını aradım ekipmanlar konusunda çünkü hala ekipmanlarıma kavuşmamıştım ve yakında türkiye'den ayrılacaktım. Ama maalesef aramalarıma karşılık vermedi. Sonra ankaraya gidecek aracın ne zaman hazır olacağını öğrenmek için Afad yetkililerine sordum.

Bana bir araç ayarlayamadıklarını ve başımın çaresine bakmam gerektiğini söylediler. Onlara ısrarla bugün ayrılmam gerektiğini bir şehirden başka bir şehire gelmediğimi farklı bir ülkeden kıtalar arası kalkıp geldiğimi ve bana araç ayarlanması konusunda yardımcı olmalarını anlattım.

Cevap beni dumura uğratmıştı. "Bizim sorunumuz değil. Başınızın çaresine bakın" denildi.

Hatay... deprem bölgesi... herkes panik içinde... Ben nasıl araç ayarlayacağım. Birkaç dosta, birkaç arkadaşına, hatayda tanıştığımız birkaç insana durumumu anlattım. Sağolsunlar yardımımı birileri koştı geldi. Yahudi bir işadamaı, bölgede bulunan arkadaşlarına bana yardımcı olmaları için rica etmiş, Onlarda sağolsunlar işlerinden önce benim yanıma gelmişlerdi. Gelenler yahudiydi ve yanlarında da bir Türk vardı. Eşyalarımı araca yükledik. İçecek bir şeyle ikram ettiler ve sonra da Ankara'ya doğru yola çıktık. Meksika depreminde de bir israilli ile tanışmıştım. Gerçekten cana yakın yardımsever ve dürüst insanlardır.

Hayatım boyunca her milletten her dinden insanlar tanıdım. Ve hepsiyle de güzel anılarım oldu. Düşünüyorumda aslında siyaset ve siyasetçiler olmasa bu dünya gerçekten yaşanacak barışçıl bir yer olurdu. Çünkü halkların bir biriyle problemi yok. Savaşlara da karar vereni, çatışmaları da çıkartan, ırkçılığı, ayrımcılığı da başlatan hep siyasetçiler olmuştur.

Özellikle kendi ülkemin devlet başkına baktığımda çok ayıplıyorum. Hiç hoş olmayan nefret sözleriyle insanlara yakıştırmalarda bulunuyor.

"Yunan dölü, Ermeni dölü, Yahudi dölü..."

Şimdi sorarım onada herkese de daha düne kadar bu şekilde küfürler ettiğiniz insanlar deprem olduğunda o insnlardan yardım istemediniz mi?

O insanlar senin yardımına koşup milletimize yardım etti Enkazlardan hayatları kurtardı, acımızı paylaştılar, bizim için gözyaşı döktüler ve kalplerini bırakıp ülkelerine geri döndüler.

Daha dün küfürler ettiğiniz o insanlar sana yardıma geldiğinde utanmadınız mı?

Ayrımcılık, ırkçılık en az terörizm kadar tehlikeli bir eylemdir.

Ankara'ya varana kadar sizin tabirinizle Yahudi dölü dediğiniz ama benim kalbimde insan olan bu kişiler, yolculuğun her anında benimle ilgilendiler, yemekler yedik hesapları ödediler,

yolda içersin yersin diyerek içecekler çikolatalar aldılar, sigaran bitmesin diyerek sigara aldılar ve daha bir sürü şey. Ülkemin bana göstermediği ilgiyi, yardımı, yakınlığı bu insanlar gösterdi.

Türkiye'ye geldiğim günden beri fırsatçılarla karşılaşmış durduk. Ben bile bu durumdan şikayetçiymen kim bilir depremzedeler neler yaşamış neler düşünmüştür bu fırsatçılar hakkında.

40 liraya satılan ekmek, 75 liraya satılan çakmak, 150 lira sigara, ve böyle gider... Bu depremi ranta dönüştüren fırsatçılar benim milletimken, yardıma gelen, yardım eden, insanlara umut eli uzatan hep yabancılar... Ve ne geldi türkiye'de başlarına?

kimini dövdüler, kimine saldırdılar, kimini soydular, kimine kurtarmaya izin vermediler, etnik ayrımcılıklar vs.. hiç yakıştı mı bunlar? Hiç utanan olmadı mı?

2 yıl, sadece 2 yıl uzak kaldım ülkeden. Ve bu son iki yılın ardından gördüklerim şok ediciydi, aşırı hayat pahalılığı, krizi ranta çeviren insanlar, yalan söyleyen devlet yetkilileri, ekipman çalan devlet, ekipmanlar el koyan devlet, kurtarma izni vermeyen devlet, yalan üreten devlet, tehdit eden devlet, ayrımcılık yapan devlet, yalalaklık yapan devlet görevlileri, gösteriş yapan bakanlar, millet vekilleri ve siyasetçiler... bunların altında ezilen ise maalesef depremedeler oldu.

Biz toplum olarak ahlakımızı, vicdanımızı, saygımızı ve saygınlığımızı kaybetmiş maalesef.

Herneyse Ankara'ya vardığımızda bir arkadaşları bizi karşıladı. Onlar yollarına devam edeceği için arkadaşları annemin yanına bırakacaktı. Annemi aradım. Ankara'ya vardığımı söyledim. 15/16 gündür hiç yıkanmamıştım, botlar ayağımdan hiç çıkmamıştı, tozdan beton gibi olmuş saçlarım vardı. Hepsinden de kötüsü üzerime sinmiş ölü bedenlerin kokusu vardı. bir an önce banyo yapmak istiyordum. Eve ilerlerken o arkadaş bir lokantada durdu. Seni eve aç bırakmam dedi.

Çeşit çeşit yemekler tatlılar söyledi. Ben yeter dedikçe söylemeye devam etti. Doydum dedikçe söylemeye devam etti. Hayatım boyunca o kadar çok yediğimi hatırlamıyorum.

Bana "sen bizim baş tacımızsın. Ne istiyorsan söyle. Ankara'da bir şeye ihtiyacın olursa, neye ihtiyacın olursa muhakkak beni ara" dedi. Bunca aksiliklerin kötü şeylerin ızdırabın ortasında böyle güzel insanlarla karşılaşmak garip bir duyguydu.

Nihayetinde eve varmıştım. Annemin hasta olduğunu biliyordum. Teyzemin yanındaydı. Perişan haldeydim ve anneme mikrop bulaştırmamak için sarılamadan onu öpmeden banyoya girdim.

Botlarımı çıkarırken çok zorlanmıştım. Çünkü çok ağrıyor ve çok canım yanıyordu. Sanki 15 gündür koku almayan ben o an banyoda kendi bedenimden aldığım kokudan tiksindirilmiş olmuştum. Ve Ankara'ya kadar beni getiren insanlar benim kokumu çekmiş ama yüzlerini bile ekşitmemişlerdi.

Çorabımı çıkarmak istediğimde çok zorlandım. Derime yapışmıştı. Çıkarmaya çalıştığım da canım yanıyordu. Biraz suyla ıslatmam gerekmişti. Çorabımı çıkardığımda ayağım benbeyazdı. Ve parmaklarımı neredeyse hissetmiyordum. Sıcak suyun altında temizlendikçe tüm şehrin tozundan kurtuluyordum. Üstümdeki ölüm kokusu beni terk etsin diye bolca sabun ve şampuan kullanmıştım.

Banyodan çıktıktan sonra anneme sarıldım onun ve teyzemin ellerinden öptüm. Yatana kadar Hatay ve yaşadıklarım hakkında konuştuk. Sonrasında da annemin sağlığı ile ilgili konuştuk. Kanında yüksek miktarda enfeksiyon vardı ve kendisini çok güçsüz ve halsiz hissettiğini söylemişti.

Yatağa geçtiğimde uyumak çok zor olmuştu benim için. Sabah yine herkesten önce uyanmıştım. Birkaç sigara içtikten sonra ev halkı da uyanmıştı. Kahvaltılardan sonra içişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun özel koruma polisini tekrar aramıştım ama bir türlü ulaşamıyordum. Anlaşılabilir bir durum tabii ki, hala deprem bölgesindeydi ve yoğun şekilde şehirleri dolaşıyorlardı. Yine de kafamda soru işaretleri vardı. Çünkü içişleri bakanıyla görüştüğüm birkaç gün iletişimde hiçbir sıkıntı yaşamıyorduk. Görüşmeden sonra endişem verilen sözlerin unutulacak olmasıydı. Bu ekipmanlara karşı Meksika halkına sorumluluğum vardı. Çünkü onların başıyla Meksika'ya ve tüm dünyada insanlara yardım sunabilmek için başlanmıştı.

Sabah kendimi halsiz hissediyordum. Ciğerlerim ağrıyor ve yanıyor gibiydi. Ayrıca aşırı yorgunluk ve halsizlik vardı. Kolay değildi tabii ki yuttuğum tozlardan ve yorgun aç ve uykusuz geçen günlerin ardından ve o ortamdan ayrıldıktan sonra vücut kendisini bana göstermişti.

Deprem bölgesindeyken sadece telefonda tanıştığım ve iletişim kurduğum bize desteklerini esirgemeyen ve her fırsatta bizimle ilgilenip ihtiyaçlarımızı temin etmek için çabalayan Sertel ve Doğa ile telefonda konuştum. Akşam tanışmak için buluşacaktık. Zamanım Türkiye de çok kısıtlı ve ailemi çok özlemiş olduğum halde o insanları da görmek tanımak istiyordum. Günün annem ve teyzemle sohbet ederek geçirdim sonrada kuzenim beni Doğa ve Sertel'le buluşacağım yere bıraktı.

Hiç görüşmediğimizden birbirimizi tanıımıyorduk ama Doğa beni fark etmişti. Ceketimi görmüş ve tamam bu Aydemir demiş. Dağcıların kullandığı bir markaydı ve sonuçta dağcı olan insanların dikkatini çekecek bir ceket kullanıyordum. Doğa da uzun yıllar dağcılıkla ilgilendiği için ve benim de dağcılık yaptığımı bildiği için ceket sayesinde tanıyordu. Böylelikle bir araya gelmiştik. Bir bara oturduk. Biralarmızı söyledik. Annemin durumunu sordular. Annemin ve kayınvalidemin hasta olduğunu biliyorlardı. Anlattım annelerimin durumlarını. Bana "Senin annen bizim de annemiz, Meksika'ya döndükten sonra hiç merak etme her ne gerekiyorsa annemizle ilgileniriz" dediler. Benim de halsiz ve sancılı durumu görünce benim sağlığımı da sormayı ihmal etmediler. Bende ciğerlerimin ağrıdığını ve kendimi halsiz hissettiğimi söyledim. Bu gece biraz kalabalık olacağımızı başka arkadaşlarında bize katılacağını içlerinde bir doktor arkadaşları olduğunu söylediler ve hemen onu aradılar ve durumumu anlattılar. Biz biralarmızı içerken birer birer diğer arkadaşlar da gelmeye başlamışlardı. Doktor arkadaşları da geldiğinde muayene aletlerini de getirmişti. Bar

sahibinden ricada bulunarak bir odaya geçtik ve beni muayene etti. Ciğerlerimin hırıltılı olduğunu ama endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Enfeksiyon kapmış olabileceğimi bunun deprem bölgesinde kurtarma çalışmalarında bulunan biri için normal olduğunu dinlenmemi ve antibiyotik almamı söyledi. Eğer ağrı ve öksürük geçmezse bir hastanede tam bir kontrolden geçmemde fayda olduğunu söyledi.

O gün hem dağlardan hem depremden hem de Meksika'da ki yaşantıdan konuştuk. Güzel keyifli ve harika bir geceydi ve onların sayesinde güzel insanlar tanıdım.

Bir ara ekipmanlarımın durumunu sordular ben de herşeyi anlattım. Ekipmanların çalınması sonrasında içişleri bakanı ile görüşmem, tutanakların tutulması ardından danışmanı olduğunu iddia eden kişinin mantık dışı teklifini, ne yaşandıysa hepsini anlattım. Doğa siyasetçilerden de tanıdıkları olduğunu bu durumu da onlarla görüşeceklerini ve yapılabilecek ne varsa bilgi edineceklerini söyledi.

Saatlerce süren sohbetlerin ardından gece olduğunda vedalaştık ve eve döndüm.

Sabah anneme zamanımın kısıtlı olduğunu ve babamı ve yolumuzun üstünde eskişehirde olan kızkardeşimi görmek istediğimi söyledim. Annemin de benimle gelmesini istedim. Çünkü onu ne kadar çok yanımda bulursam bir nebze özlemimi bastırabilirdim. Kahvaltıdan sonra kız kardeşimle konuştuk. O da çok sevinmiş ve beni görmeyi istiyordu. Hemen annemle hazırlandık ve eskişehir'e gitmek için otogar'a geldiğimizde neredeyse yer bulamıyorduk. Normalde her saat başı otobüs kalkardı. Ama yaşanan depremden dolayı depremzedelerin oluşturduğu bir yoğunluk olduğunu söylüyorlardı. Zor da olsa bir yer bulduk ve Eskişehir'e gittik. Otogarda kız kardeşim beni karşılamıştı. Onu görmeyeli seneler olmuştu. Nasıl da özlemişim onu. Gece vardığımız için annem de ben de çok yorgunduk. Biraz sohbetten sonra uyuduk.

Ertesi gün saçımı ve sakalımı kestirmek için dışarı çıktım. Mağara adamı kılığından kurtulup biraz normal insan moduna dönmek istiyordum. Bir kuaför bulup traşımı olduktan sonra 20 yıllık dostum, kardeşim Sevil'i aradım. En az 10 yıldır görüşemiyorduk. Gitmeden önce onu da görmeyi çok istemiştim. Buluşup yemek yemek için bir yere geçtik. Maalesef eşi çalıştığı için gelememişti. Onunla depremi kısa geçip hayatımıza dair sohbetler yaptık. Karnımızı da güzelce doyurduktan sonra veda vakti gelmişti. Bir sonraki görüşmemizde eşim Armida ile birlikte geleceğimin sözünü verdim ve birbirimize sarılarak ayrıldık.

Anneme pazartesi günü uçağımın olduğunu bu sebeple bir an önce babamı da görmek istediğimi hatırlattım. Kız kardeşime de durumu anlattıktan sonra hızlı trenle yerimizi ayırttırdım. Aynı sorunlar hızlı trende de vardı. neredeyse hiç yer yoktu ve sadece akşama iki adet boş yer bulmuştum. Yine bir koşuşturma ile hazırlandık ve taksi beklemek için caddeye çıktık. Vaktimiz çok az ve trene yetişmemiz gerkiyordu. Ama bir türlü taksi gelmiyordu. Bir polis aracı gördüm. Onlara durumu anlattım babamın da eski polis olduğunu söyledim. Polisevi kimlik kartını gösterdim. Sağolsunlar yardımcı oldular bagajlarımızı araca yüklediler ve bizi tren garına yetiştirdiler.

Nerdeyse 5 dakika kala yetişmiştik. Kocaeli'ye vardığımızda aile dostumuz Seza ve Kemal ÖZ çifti bizi karşıladı ve araçla bizi evimize bıraktılar. Kemal ve Seza ile de bu vesile ile hasret

gidermiş oldum. Ve onlar o güzel haberi benimle ve ailemle paylaştılar. Seza hamileydi ve yakında Hazar oğlumuzun dünyaya geleceğini paylaştılar. Hemen Armida'yı aradım ve onada bu güzel haberi verdim. Babam evde bizi bekliyordu. Elini öptüm kucaklaştık. Hasretimizi giderdik. Sadece bir gün kalacaktım. Zamanım çok kısıtlıydı ve her anı değerlendirmek istiyordum. Sabah Bilgisayar sektöründe faaliyet gösteren Gürsel Süt arkadaşımı ziyaret ettim. Onunla sohbet ederken Telefonum çaldı arayan CHP Eskişehir milletvekili Utku ÇAKIRÖZER beyefendiydi. Kendisini tanıttı ve hem teşekkür etti hem de yaşadıklarımızdan dolayı üzüntülerini dile getirdi. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

Kendisine teşekkür ettim ama tek endişeli olduğum konunun ekipmanlarım olduğunu ve O gündün sonrada İçişleri bakanı Süleyman Soylu beye ulaşamadığımı yakında da Türkiye'den ayrılacağımı eğer bir iletişim sağlayabilirlerse ya da bu konuda yapabilecek bir imkanları varsa ilgilenmelerini rica ettim.

Bana bir diyaloglarının olmadığını, mecliste bazen karşılaştıklarını ama bir diyalog kurmanın sakıncalarından bahsetti. Bu sorunu grup toplantısında ve mecliste dile getirebileceklerini ama bunun da benim açımdan sakıncalı olabileceğini, yardım etme ve sözlerini yerine getirme düşünceleri varsa bile kendilerinin bunu dile getirmesinden sonra ekipmanlar konusunda bir daha bir sonuç alamayabileceğimden bahsetti. Bu sebeple beklememin ve gelişmeleri takip etmemin kendi açımdan yararlı olacağını söyledi.

Gerçekten çok cana yakın babacan bir konuşması vardı.

Türkiye'deki zitlaşmanın ve siyasi kutuplaşmanın bu kadar üst seviyede olduğunu görmekte bir yandan beni çok üzmüştü.

Ayrıca yardım için gelen ben yardıma muhtaç bir hale gelmişim ve bir sonuç elde edemiyordum. Tüm iletişim kanalları kapanmıştı ve bir anlam da veremiyordum.

Birkaç saat sonra da Cumhuriyet gazetesinden Barış TERKOĞLU aradı. Bana yaşadıklarımızı haber yapmak istediğini bu sebeple de bir röportaj için zaman ayırıp ayıramayacağımı sordu.

Ben de pazartesi Türkiye'den ayrılacağımı bu sebeple eğer kendisi de uygun görürse yaşadıklarımızı kısaca anlatan bir yazı gönderebileceğimi söyledim. O da memnuniyetle karşıladı. Ve sonrasında da ona kısaca yaşadıklarımızı anlattım.

Ertesi gün geldiğinde artık ayrılık vakti gelmişti. Anneme sarıldım ellerinden öptüm. Komşularımızla vedalaştım. Babam benimle otobüs durağına kadar gelmişti. Armida'yı ve beni çok özleidiğini bir dahaki gelişimde Armida'yı muhakak getirmemi istemişti. Ayrılırken ikimizin de gözleri dolmuştu.

İstanbul'a vardığımda çok çok eski arkadaşım Hülya ile buluştuk. Acil bir görüşmem olduğunu söyleyerek eşyalarımı ona teslim ettim.

O gece Berna ve arkadaşları ile buluşacaktık. Birbirimize söz vermiştik. Hızlı bir şekilde Kadıköy'den Beyoğlu'na geçtim. Berna ve arkadaşları ile buluştum. Güzel şık bir mekanda yer

ayırtmışlardı. Tüm gece boyunca Berna'nın köpeği Hulki Bey kucağımdan inmemiştir. Onu sevdiğimce sanki kendi köpeklerimi seviyordum. Onları ne kadar çok özlediğimi daha da çok farkettim. Harika bir gecede güzel yemekler yemiş rakılarımızı yudumlamış muhteşem insanlar tanımış ve güzel bir vakit geçirmiştim. Sabaha karşı 4 gibi yollarımızı ayırdığımızda bir sonraki buluşma için sözleşmiştik. Ayırdıkları bir otelde duşumu almış ve dinlenmiştim.

Uyandıgımda öğlen 12 ye geliyordu. Otelden ayrıldıktan sonra Deprem bölgesinde tanıştığımız ve güzel duygularla ayrıldığımız Ataşehir Belediyesi AKOM ekibinden Emre Önal ile buluştuk. Biraz İstanbul kadıköy'de turladıktan sonra geceyi sohbet eşliğinde bir şeyler yiyip içerek geçirmek istediler. Gerçekten çok misafirperver ve cana yakın harika insanlardı. Hülya'ya da yerimi bildirdikten sonra Akom'dan Emre ve arkadaşı, Yine deprem bölgesinde arama kurtarma çalışmalarında görev almış Kanyoning Türkiye'den Haydar Destan ve Hülya ve arkadaşları ile birlikte geceyi sohbetler ederek, eğlenerek geçirdik.

Gece saat 2 yi bulduğunda da Haydar ben hülya ve bir arkadaşla hülyanın evine giderken bir işkembecide durup son Türk lezzetinin de tadına varıp gecemizi noktalamıştık.

Sabah Emrah Esen de yanımıza geldi. Hep birlikte kahvaltımızı yaptık. sonra YUDAK'tan Osman aradı beni. Ekipmanlar konusunu biliyordu. O da kendi çapında araştırma yapmış ve hatta Türk Hava Yolalarıyla görüştüğünü söylemişti. Türk Hava Yollarından bir personel kendisine benim ekipmanlarıma benzer bir ekipmanın olduğunu ama şahsen başvurmam gerektiğini söylemiş. Aslında benim olmadığı her şekilde belliydi. Çünkü bu süre içerisinde yurtdışından gelen diğer arama kurtarma ekipleriyle de başımdan geçenleri konuşmuştum ve bazıları da aynı benim yaşadığım sıkıntıları yaşamış, bazılarına direkt yetkililer ekipmanları teslim etmeyeceklerini söylemiş, vs ve daha bir sürü şey. Açıkça belliydi ki Devlet yetkilileri bazı özel ekipmanlara kendi inisiyatifleriyle ama hangi amaç doğrultusunda hareket ederek ekipmanlara el koydukları bariz ortadaydı.

Türkiye'den ayrılma vakti yavaş yavaş yaklaşıyordu. Sağolsun Haydar beni aracıyla havaalanına bıraktı. Türk Hava Yolları çekin masasına gittim ve gerekli bilgileri paylaştım. Anlam veremediğim bir şekilde uzun bir süre beklettiler beni. Konsolosluga bilgi verdim. THY yetkililerini durumdan haberdar ettim. Uzun bir bekleyişin ardından biletimi vermişlerdi. Bu seferde bagaj tesliminde sıkıntı çıkardılar. 2 bagaj hakkım olduğunu söylediler. Ben kendilerine 3 bagajla geldiğimi söyledim. Bagajlar için ödeme yapmam gerektiğini söylediler. Ben de başımdan geçen olayı anlattım ve üzerimde param olmadığını söyledim. Ayrıca kurtarma görevi için geldiğimi ve bu şekilde davranmamalarını rica ettim. bagajlar için uzun bir bekleme süresi geçtikten sonra nihayetinde durumu kabullendiler.

O an aklıma Osman'ın dedikleri aklıma geldi. Düşündüm. Aydemir olur ya senin ekipmanların buradadır. Görüş THY personelleriyle belki bir sonuç çıkar diyerek. Sağolsunlar personel hemen ilgilendiler. Elelindeki kayıp eşyalara tek tek göz geçirdiler. Hatta Adana Havaalanını bile aradılar. Ama böyle bir ekipman kendilerinde görünmüyordu. Böylelikle bir umut dediğim şeyde umudum yeşermemiştir. Zaten ihtimalde vermiyordum.

Havaalanında garip bir soğukluk vardı. Tüm görevlilerin tavırları bir garipti. Geldiğimiz günkü gibi bir hoş karşılama ya benzer bir güler yüz bekledim insanlardan ama hemen hemen hiç birinde o güler yüz yoktu.

Aynı durum uçak içinde de devam etti. Böylelikle 15 saate yakın süren uçak yolculuğum Meksika'ya vararak tamamlanmış oldu.

İnanılmaz bir rahatlık hissettim. Sanki Türkiye'de yaşadığım kabus bitmişti. Ve huzura kavuşmuştum. Ama nerden bilebilirdim ki kabus daha yeni başlıyordu. Telefonumu açtığımda mesaj yağmuru başlamıştı. Messenger, instagram, whatsapp ne varsa. Pek önemsememiştım çünkü deprem bölgesindeyken gruplara dahil edip kurtarma talebi mesajları da aynı bu sıklıkla geliyordu.

Eşimi aradım. Meksika'ya geldiğimi, Zacatecas'a gelmek için uçak veya otobüs bakacağımı söyledim.

Eşim çok mutlu olmuştu ama sesinde bir tedirginlik hissettim. Ne olduğunu sorduğumda bana "Tehdit ediliyoruz, facebook ve instagram sayfana bak" dedi.

Ne olduğunu kimin tehdit ettiğini ve neden tehdit edildiğimizi sordum. Gazeteye yaptığım açıklamadan dolayı hedef haline getirildiğimizi söyledi. Sakin kalmasını ve en kısa zamanda eve geleceğimi söyledim. Telefonu kapattığımda whatsapp tan biri aradı. Adana Şakirpaşa Havaalanında görevli polis memuru olduğunu söyledi. Durmadan sorular soruyordu ama sonrasında kendisinden şüphelenmeye başlamıştım. Birkaç sefer peşpeşe aradı. Sonrasında arayacağını söylemiş ama aramamıştı. Meksikadaki Türk Hava yolları personeli için çay ve kahve getirmiştim. Onlara teslim ettim. Türkiye'deki Türk Hava Yollarından ve Uçaktaki personelden görmediğim yakınlığı Meksikadaki Türk hava yolları personeli göstermişti. Kendilerine herşey için teşekkür ettikten sonra Otogara gittim ve otobüs biletimi alarak zacatecas'a doğru yola çıktım. Facebookta yazılan yorumları okuduğumda çok çirkin ağza alınmayacak hakaret ve tehdit dolu yazılar vardı. bu süre içerisinde bazı kişiler de beni whatsapp üzerinden arıyordu. Tehditler, hakaretler, ve daha bir çok iğrençliklerle karşılaştım. En iyisinin mesajlara odaklanmamak ve telefonlara bakmamak olduğuna karar verdim. Yolculuğun ve depremin vermiş olduğu yorgunluk vardı. İlk önce eşime ve köpeklerimize kavuşmak istiyordum. Sonrasında da sakın kafa ile her şeye odaklanmak istedim. 8 saat süren yolculuğun ardından nihayet zacatecas'a varmıştım. Eşimle birbirimize sımsıkı sarıldık. Birbirimizi o kadar çok özlemiştik ki. Normal gündelik hayatımızda dahi birbirimizden ayrı kalamıyorduk. Öyle tutkuyla öyle aşkla bağlıydık birbirimize.

Eve vardığımızda köpeklerim beni gördüğünde çılgına dönmüşlerdi. Onlarla bir süre oynadım. Eşim çok mutluydu ve yeniden evde olduğum için sevincinden ağlıyordu. O gece sadece eşime ve köpeklerime odaklandım.

Daha sonrasında yazılan yorumları gelen mesajları tek tek okudum. Basında özellikle yandaş medya denilen yalaka yandaş basının yazdıkları da beni hayrete düşürdü. Ülkemde hükümetin propagandasını yapan ve yalan ve kışkırtma haberleriyle ünlü basın kuruluşlarına yandaş basın derler. Herneyse depremde 4 hayat kurtarmış, tüm dünyada arama kurtarma camiasında sevilen, takdir görülen, bazı ülkelerde kahraman olarak kabul edilmiş, doğan çocuklara adı konulmuş benim hakkımda ülkemdeki yandaş medya kuruluşları yalan ve iftiralarla beni kötülemeye çalışmış ve insanları kışkırtmak için türlü iftiralar gerçekleştirmişti.

Deprem anından bu zamana kadar ne devletim hakkında, ne hükümet hakkında en ufak olumsuz bir söz dahi söylememiş ben, isyan etme noktasına gelen halkı sakinleştiren ben, devleti savunan ve devlete güvenmelerini söyleyen ben, devleti aciz göstermek için provokatörlük yapanlarla mücadele eden yine ben, ve kurtaran benken beni itibarsızlaştırmaya çalışmaları hayret vericiydi.

Ama tüm bunların arkasında karanlık devlet yetkilileri vardı.

Çünkü....

İlk önce Fetöden yargılanmış ve suçlu bulunmuş, dolandırıcılığı sabitlenmiş, mit beslemesi olduğu söylenen, kendisine gazeteci süsü veren şerefsiz vatan haini Emre Erciş denen yaratığa devlet yetkilileri bu şahsiyetsize benim kimlik bilgilerimi, aile bilgilerimi, adres bilgilerimi, jandarmada tutulan tunağı, içişleri bakanının özel koruma polisine verdiğim kayıp çalıntı listesini ve havaalanındaki kamera kayıtlarını vs herşeyi vermişler. Bu şahsiyetsiz yaratıkta utanmadan yalan haberlerle, iftiralarla hakkımda kötöleme kampanyasını twitterda ilk olarak paylaşmış.

Ardından hükümete yakınlığıyla bilinen ama yalan haberlerle iftiralarla ün salmış medya kuruluşları da hakkımda gerçek olmayan haberlerle milletime karşı beni kötü göstermeye çalışmışlar.

Sonrada parayla tutulmuş şerefini satmış karaktersiz trollerde de boş durmamış küfür, hakaret, ve tehditlerle tüm sosyal medyada hakkımda karalayıcı içeriklerde bulunmuşlar. Kullandığım sosyal medya kanallarında sayfama gelen çirkin, ahlak dışı ve tehditlerin de haddi hesabı yok.

Ama öncesinde isterseniz olayı başlatan devlet yetkililerinden ve terörist olduğu mahkeme kararıyla kanıtlanmış Emre Erciş hakkında konuşalım.

Öncelikle benim ve bazı arama kurtarma ekiplerinin neden havaalanlarında ekipmanlarının devlet yetkilileri tarafından el konulduğunun yada çalındığının açıklamasını yapayım. Tabi ki bu kendi yorumumdur. Bunun açıklamasını ve izahını yapması gereken Türkiye Cumhuriyeti Devletidir.

Genelde el konulan/ çalınan cihazlar elektronik cihazlardır. Bu cihazlar Teleskopik kurtarma kameraları, termal kameralar, radarlar ve sismik dedektörlerdir. Bu ekipmanlar çok özel ve pahalı ekipmanlar olup sadece arama kurtarma için özel üretilmiştir ve bir ekibin en değerli iş ekipmanıdır. Daha öncede söylemiştim. Afad görevlileri Hatay'a profesyonel kurtarma ekiplerinin gitmesine izin vermiyorlardı. Bunun nedenini hala anlamış değilim. İsrarlarımız sonucu Hatay'a gitmemize razı oldular. Ama bizi ekipmansız gönderdiler. Ve ekipmalarımız geldiğinde bu değerli ekipmanlarımız çantam açılarak içinden alınmıştı. Deprem bölgesinde de gördüklerimle birlikte devlet yetkilileri kurtarma çalışmalarını engellemek için böyle bir girişimde bulunmuş olabilir. Özellikle Hatay'da tüm türk vatandaşlarının en büyük şikayeti kendilerine devlet tarafından yardım edilmediği ve çadırların sadece suriye uyruklulara

tahsis edildiğiydi. Őhrin kenar mahalleleri yardımdan yoksun gŐnlerini geğirdi. Bunların bilinmesinde fayda var.

Gelelim Emre ERCİŞ konusuna.

Öncelikle Emre Erciş kimmiş ona bakalım.

Yaptığım araştırmalar da hakkında mit (tŐrkiye milli istihbarat teŐkilatı) beslemesi olduğu ۆne sŐrŐlen biriyim. Yani birilerinin tasmaŐını tuttuğu ve kullanılan birisi olduğu sۆyleniyor.

Yanar dۆner bir insan.  ıkarları doğrultusunda yalakalık yapan ve bu Şekilde parasını kazanan karaktersiz bir insan.

TŐrkiye Kominist Partisi'nde yer almış, hal ve hareketlerinden ŐŐpelenildiđi için kapı dışarı edilmiş,

TKP de umduğunu bulamayınca Fethullahçı terۆr ۆrgŐtŐnŐn yayın organı Karşı Gazete adlı bir medya organında kendine bir yer edinmiŐ ve burada Fethullahçı terۆr ۆrgŐtŐnŐn sۆzcŐlŐđŐnŐ yapmış ve savunmıŐ, daha sonra da bu gazetenin kapatılmasıyla "onyediyirmibeŐ" adlı Fetullahçı Terۆr ۆrgŐtŐnŐn propagandasını yapan sitede yer almış ve sonrasında da yargılanmıŐtır. Yargılanma sonucu Terۆr ۆrgŐtŐne yardım etmek suçundan 3 yıl 1 ay 15 gŐn hapis cezası verilmiŐ.

Ayrıca 2018 yılında kızı Fetۆ Őyeliđinden tutuklu bir kadına savcıyı ayarladım kızını serbest bırakacam diyerek parasını alarak dolandırmıŐ ve bunun hakkında dava edilmiş dava sonucunda da iade etmek istemediği paralar için icra takibi baŐlatılmıŐ.

Ve son olarak 11 yaŐında ۆlen bir kızın babasına hakaretler ettiği için mahkeme tarafından suçlu bulunmıŐ ve hapis cezası verilmiŐ.

TŐm bunların iŐıđında mevcut hŐkŐmete yalakalık yaparak kendisini de kullandırttırarak Şimdilik kendisini sağlama almayı baŐarmıŐ bir terۆrist destekçisi ve seviciŐi Emre Erciş sırf hŐkŐmete yararlanmak için hakkımda neler demiş ona bakalım.

Benim TŐrkiyeden ayrılmadan hemen ۆnce devlet tarafından servis edilen kişisel verilerim ve tutanaklarla birlikte yalan iftiralarla karalama çabasına giriyor.

Twiterda paylaŐtıkları bunlar.

Tweet dizisi

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub
YİNE BİR DEZENFORMASYON YENİ BİR ALGI OPERASYONU:

1-Cumhuriyet Gazetes'i'nin dolapına soktuğu yeni dezenformasyonun bağ rolünde Meksikalıdan arama kurtarma için gelen Aydemir Taşovalı isimli şahıs var.İddiaya göre başına silah dayanıyor,ekipmanları çalıyıyor,Polis sessiz kalıyor!

00 8:45 - 27 Şub 2023 432.5 Görüntülenme

793 Retweet 210 Alınan Tweetler 1796 Beğeni

121 1,708 3,998 440,1 B

Tweet dizisi

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub

6-08.02.2023'te helikopterinde Hatay'a geldiklerini,7 saat sonra arkadaşlarının ekipman ve çantaları alıp göldüğünü, çantaların ekipmanları kontrol ettiklerinde,1 Renkli arama kamerası,1 Normal arama kamerası,2 Sismik detektörün eksik olduğunu fark ettiklerini" belirtti.

1 223 944 32,4 B

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub

7-Sahis ifadesinin devamında "13.02.2023 günü AFAD koridorunda yatıp kalktıkları esnada 6.000 \$, 3 kasek, 2 kask vizörü, 3 kafa lambası, 1 lamba bataryası, 1 Enmilyet kemeri, 200 m. statik halat, 1 tıjku tulumu, 1 Duffi çanta 2 ağır hizmet transfer çantasının çaldığını,şunu iddia etti.

1 211 915 31,4 B

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub

8-Mülakattan sonra ifadesi için karakola davet ediyor ama arama kurtarma katilicacığını ifade vermiyor daha sonra geleceğini belirtip Twitter hesapları üzerinden ölümezi eşyalının kaybolduğuna dair karalama kampanyası yapacağını" beyan ederek deviyte ekibinin yanından ayrılıyor

1 226 913 30,9 B

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub

9-Sahis İhbar tarihinden 4 gün sonra 17.02.2023 günü Serinyol Jandarma Karakol Komutanlığına gerekerek ifadesini veriyor ve ifadesinde Cumhuriyet Gazetes'i ve sosyal medyaya yer verildiği işleyle kafasına silah dayadığı veya tehdit edildiği yönünde bir ifayette bulunuyor.

T.C. Kimlik Numarası	
Başvuru Tarihi	
Adı Soyadı	
Doğum Yeri ve Tarihi	
Yaşadığı Yer	
İşyeri/Büro	
İletişim Bilgileri	
Adres	
İmza	
Notlar	

Tweet dizisi

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub
2-Dezenformasyon ve devletlik kolluk kuvvetlerinin hedef alan bu olayın aslı ne?

Önce olayın kronolojisi,ni, daha sonra Cumhuriyet Gazetes'i'nin yapmış olduğu" Bayma silah dayadılar" dezenformasyonunun bizzat muhabiri Aydemir Taşovalı tarafından yapılmışına ilişkin açıklama.

2 311 1.183 38,8 B

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub

3-Antakya Paşaköy Mahallesi mülki sınırları (Hatay Serinyol Jandarma Karakol Komutanlığı'nın sorumluluk bölgesi) içerisinde bulunan AFAD bürosunda 13.02.2023 günü bir ihbarlık olayının meydana geldiği; ihbarın alınıyor ve olaya anında müdahale ediliyor.

2 264 1.044 36,6 B

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub

4-Olayın mağduru olduğunu beyan eden TOKN:4773476430X İstanbul doğumlu, Tokat/Erbaa/Karakeş nüfusuna kayıtlı, 8 yıldan beri Meksika Ülkesinde ikamet eden Aydemir Taşovalı'yı mülakat yapıyor; mağdur olduğunu beyan eden Taşovalı, yapılan mülakatta "özete olay şöyle anlatıyor:

4 241 961 39,9 B

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub

5-Depreme yardım etmek maksadıyla Meksika'dan İstanbul'a, oradan da aktarma uçuşu Adana'ya geldiklerini, ekipmanları ve çantalarını farklı bir uçakla Adana'ya göldüğünü, ekipmanları ve çantalarını beklemeden 1 kişiyli bu ekipmanları almak için havalanında bırakıldığını, ++

1 233 940 32,9 B

Tweet dizisi

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub

9-Sahis İhbar tarihinden 4 gün sonra 17.02.2023 günü Serinyol Jandarma Karakol Komutanlığına gerekerek ifadesini veriyor ve ifadesinde Cumhuriyet Gazetes'i ve sosyal medyaya yer verildiği işleyle kafasına silah dayadığı veya tehdit edildiği yönünde bir ifayette bulunuyor.

T.C. Kimlik Numarası	
Başvuru Tarihi	
Adı Soyadı	
Doğum Yeri ve Tarihi	
Yaşadığı Yer	
İşyeri/Büro	
İletişim Bilgileri	
Adres	
İmza	
Notlar	

4 255 946 31,2 B

E.Ercis.TR @e.ercis - 27 Şub

10-Sahisın, 17.02.2023 tarihinde kaybolan cihazların tazminini için çalıntı/kayıp tutanağı düzenlenmesi için ifadesi alındıktan sonra Cumhuriyet Gazetes'i'nin iddia ettiği gibi Polis ve Jandarmalarla sessiz

1 Twit : Anladığım kadarıyla bunların derterli bir tek ben değilim. Anlaşılan Cumhuriyet gazetesine ve yazarlarına da garezleri var. Ama herkesin bilmesi gerekir ki. Gazeteci Barış Terkoğlu ve Cumhuriyet gazetesi onlara gönderdiğim hiçbir yazıyı, kelimeyi değiştirmeden yayınlıyorlar. Hatta İçişleri bakanı Süleyman Soylu'ya güvenliğimizi sağladığı için teşekkürümü bile gazetelerinde yayınlıyorlar. Yani dürüst haber ve habercilik yapıyorlar.

Başımıza silah dayandığı iddia değil gerçektir. Ve bunun da şahitleri vardır. Polisler olay yerinden kaçıyorlar. Saatler sonra 3 Özel hareket polislerinin gelmesiyle güvenli bir şekilde bölgeden ayrılabiliriz. Ve yine bu yaşananlarında şahitleri vardır.

2. Twit: Olayı bizzat yalanladığımdan bahsetmiş. Yalanın ve kurgunun sarmalında olan, burnu boka çıkmayan teröristin trol ordusunu harekete geçirebilmek için kafasında kurguladığı olayları çıplaklığıyla göreceksiniz zaten.

3. Twit: Jandarma veya diğer asker ve polisler olaya anında müdahale etmiyor. Olayın üstüne giden ve tepki koyan benim. Binlerce asker ve polis olduğu devletin binasında ekipmanlarımızın çalınması enteresan bir durumdur. Kimseden destek alamayınca sesimin yükselmesiyle jandarmaya haber veriliyor. Yoksa ilgilenenleri dahi yoktu.

4. Twit: şimdi kişisel verilerin korunması kanununun olduğu bir ülkede bu teröristin eline Türkiye Cumhuriyeti kimlik numaram, nüfus kayıt bilgilerim ve meksikada yaşadığım süre vs nasıl ve kimler tarafından verildi.

5. 6. Ve 7. Twit: normal kısa bir özet geçmiş.

8.Twit: Twiter hesaplarım üzerinden ülkemi karalama kampanyası yapacağımı söylemişim. Bu terörist ve onu kullanan devletin içindeki karanlık kişiler ve herkes bilmeli ki. Ben kısa zamana kadar twiteri aktif kullanan biri değilim ve ayrıca twiterde karalama gibi bir eylem içine de girmedim. Ayrıca ülke benim ülkem vatan benim vatanım ve asla ne yazılı ne de sözlü hiçbir şekilde böyle bir söylemim olmadı. Ki zaten hiçbir zaman deprem bölgesinde tek başıma ve yalnız değildim. Yasanan her tatsız olayda devleti hükümeti savundum ve insanlara devlete güvenmelerini tembihledim.

Ama yalan bu ya terörist emre erciş olayları çarptırmak ve devletin düştüğü bu ahlaksızlığı ahlaksızlıkla örtmek için yalana başvurmaktan bile geri kalmıyor. Zaten hangi terörist dürüst ve namuslu olmuştur ki.

9. Twit: burada Terörist gazeteciye jandarmada tutulan tutanağın aslı teslim ediliyor. Bu da kanunen bir suçtur. Demek ki bu ekipmanların çalınmasında ve sonrasında da kendilerini sıyırmak için hareket eden birimlerin içinde bürokratlar, askeri komutanlar, emniyet mensupları ve devlet görevlileri var. Yaşanan tüm herşeyin hesabını bu alçaklara soracağım ve onlar bulunup yargılanana kadar da asla bu olayın peşini bırakmayacağım.

Tutanakta silah konusundan bahsedilmediğinden bahsedilmiş. Bu teröriste, devlet yetkililerine, türk hükümetine ve troll yalakalarına anlayacakları şekilde düzgün anlatacağım.

Tutulan tutanak sadece çalınan ekipmanlarla ilgilidir. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun sözünü tutup güvenliğimizi sağlaması benim için yeterli bir konuydu. Ki kaldı ki ben kurtarmaya görevlerinde bulunuyorum, bir de bu çalınan eşyaların ve başıma silah dayayanların peşine düşerek zaman harcanacak bir ortam da değil. Bunun peşine düşecek, güvenliği sağlayacak ve mağduriyeti giderecek olan Türkiye Cumhuriyeti devletidir. Ama maalesef devlet karanlık işlere ve eşkıyalığa soyunmuştur.

10. Twit: polis jandarma hiçbir şey yapmıyor. Tutanak tutulduktan hemen ertesi günün sabahında kendisini İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun danışmanı olarak tanıtan kişi beni arıyor ve tutanağı meksika'ya döndüğümde İspanyolcaya çevirisini yaptırıp zararın Meksika hükümeti tarafından ve ya sigorta tarafından ödenmesi gibi saçma bir yaklaşımda bulunuyor. Danışman olduğunu iddia eden kişiye. Bunları Meksika hükümeti ödemek zorunda olmadığını ayrıca ekipmanlarında sigortasının olmadığını söylüyorum. Ayrıca Türkiye'ye gelmek için Uçağa bindiğimiz andan ve Türkiyeden ayrılıp Meksika'ya indiğimiz ana kadar sağlığımızdan, güvenliğimizden, bizden ve ekipmanlarımızdan Türkiye Cumhuriyetinin sorumlu olduğunu hatırlatıyorum ve ekipmanlarımızın bir an önce bulunup teslim edilmesini söylüyorum.

11 – 12 – 13 – 14. Twitler: Burada bu terörist emre erciş türkiyeye dakikası dakikasına saat kaçta giriş yaptığımızı ve türkiyeden ayrılış saatimi dakikası dakikasına bildirmiş. Bu da yine bir suçtur. Havaalanındaki kamera kayıtlarını kim bu teröriste verdi? Bu kamera kayıtlarına sadece polis erişebiliyorken bu teröristin elinde bu bilgiler nasıl geçiyor? Yine bunun arkasında devletin içindeki karanlık kişilerin olduğu açık ortada.

Ekipmanlar için gümrük kaydı tutturmadığımızdan bahsediyor. O terörist gazeteci de Türkiye Cumhuriyeti hükümeti de bilmelidir ki. Ben ticari bir faaliyet için gelmedim. Gümrükleme

yapılacak ve gümrük vergisi ödenecek bir pozisyonda değilim ve ekipmanlarımı da gümrüklemeye tabi tutamazlar. Ben arama kurtarma için geldim ve beni ülkeye davet eden Türkiye’cumhuriyetidir.

Ayrıca ekipmanlarımız Adana Uçağında olmadığı bize aktarılıyor daha sonrasında da başka bir uçakla getirileceğini söylüyorlar. Yani burada havaalanı personelleri, polisler, devlet yetkilileri ve bu terörist gazeteci emre erciş yalan söylüyor.

Ayrıca sadece benim değil başka ekip ve kişilerinde ekipmanları bu şekilde teslim edilmiyor. Teslim edilmek istenenlerden de gümrük parası talep ediliyor. (Bunu öğrendiğimde ve diğer ekiplerle konuştuğumda hayrete düştüm ve bir türk olarak çok utandım. Gördüğümüz manzara karşısında Türkiye Cumhuriyeti Devleti yardım için bizleri çağırılmamış aksine ekipmanlarımıza çökmek, hırsızlık yapmak ve gasp etmek için eşkıyalığa soyunmuş.

15. Twit: Arama kurtarma için Dünyanın neresine giderseniz gidin. Hangi ekipmanlarla geldiğinizi sadece kriz masasına ve insarag’a bilgisini verirsiniz. Bunun dışında havaalanında şunlarla geldim diyerek polise veya havaalanı yetkililerine bu bilgileri paylaşmazsınız. Paylaşmanıza da gerek yoktur zaten.

Kaldıki biz pasaport kontrollerine de girmedik, kontrol noktalarında da beklemedik, bir aramaya da tabi tutulmadık. Arama kurtarma personeli olduğumuz ve aciliyet söz konusu olduğu için polis, afad ve havaalanı yetkilileri tarafından bekleme salonuna direk geçtik ve ordan da yine hiçbir kontrole girmeden adana uçağına bindik.

Ayrıca 700 bin dolar’ı emre erciş kıçından çok güzel uydurmuş. Ondan beklenen bir performans. Ulan bana 700 bin dolar verseler dünyanın en elit 10 kişilik özel arama kurtarma ekibini kurarım.

16. Twit: Bak bu twit çok enteresan ve hayrete düşürdü beni hatta ne yalan söyleyeyim güldürdü de.

Türkiye Cumhuriyeti devleti hukuksuzluğu, insan hakları ihlallerini ve cinayetlerini örtmek için bu konu hakkında 5 ay geçmesine rağmen hiçbir şey yapmamaktadır ve hiçbir araştırma içine de girmemiştir. 5 aydır her kanaldan gerekli şikayetlerimi dile getirmişim ama devlet ve devlet görevlileri, bakanlıklar ve hükümet 3 maymunu oynamaktadır.

Sonrasında da suç kaydım olduğundan bahsetmiş. Tehdit ve kasten yaralama ve silahlı kavgaya kaydım varmış!

Öncelikle ben hayatımda ilk ve son kez silahı askerde, vatan görevimi yerine getirirken aldım ve kullandım.

Adam yaralama ve tehdit 😊 Ulan evime girerken uyuşturucu etkisinde olduğunu söyleyen kişi tarafından gasp edilmek için evime girerken bıçakla bana saldırmış bunun neticesinde göğsüme inen bıçağı elimi kalkan yapıp durdurmuşum. Bıçak serçe parmağımdan girip el bileğimden çıkmış.

Yani saldırıya uğrayan ve yaralanan benim. Ayrıca polis bu saldırganları yakalamış ve bende bu kişilerden şikayetçi olmuşum.

Şimdi sıkı durun. Ülkeyin hak hukuk ve adaletine dikkatle bakın.

Polisler savcı ile görüşüyor ve devletin savcısı diyor ki saldırıya uğrayan kişi (yani ben) ölmüş mü? Polis hayır yaralanmış diyor. Eğer ölüm olayı yoksa saldırganları serbest bırakın talimatını veriyor. Poliste mecbur emirler doğrultusunda saldırganları serbest bırakıyor.

Uzun aylar boyunca parmaklarım çalışmıyor ameliyatla bir nebze düzeliyor. Ben bu olayın peşini bırakmadığım için cumhuriyet baş savcısına hem saldırganlar hem de saldırganları serbest bırakan o şerefsiz savcı hakkında şikayetçi oluyorum. Cumhuriyet baş savcısı saldırganların serbest bırakılmalarına şaşırıyor ve yeni savcı atayarak davanın açılmasını sağlıyor. Bunu da farklı ülkelerdeki binlerce insan ve arama kurtarma personeli biliyor ve o dönem desteklerini sunuyorlar ve medikal anlamda sağlığıma kavuşabilmem için de ellerinden gelen desteklerini yerine getiriyorlar.

Tüm bu yalanları iftiraları bu şerefsiz terör sevicisi terörist Emre Erciş'e yakıştırabilirim. Onun görevi şerefsiz olmak. O görevini yerine getiren bir pislik sadece.

Ama tüm bunların bu şekilde servis edilmesini isteyen ve talep eden Türkiye Cumhuriyeti Devleti... Şimdi ne ben ne de tüm bu yaşananlara tanık olanlar, aynı sorunlara maruz kalanlar ve beni tanıyanlar Türkiye Cumhuriyeti devletine yakıştıramadık. Yalan, iftira, karalama, tehdit, eşkıyalık, gasp olaylarına girişmek Türkiye Cumhuriyeti Devletine yakışmadı. Ben devlet diyorum belki ama siz devleti yönetenler olarak anlayın. Ama Türkiye dışında devleti yönetenler olarak anlatılmıyor. Türkiye Cumhuriyeti devleti deniliyor.

Küçüğünden büyüğüne devlet görevlilerinin hepsi bu vatana ve millete ihanet etmiştir ve Türkler'i ırkçı, katil ve hırsız olarak tanıtmışlardır.

Utacaklarını bilsem tüm yetkililerin yüzüne tükürürdüm. Yazıklar olsun hepsine.

Ardından yandaş gazetelere bakayım dedim. Acaba onlar ne gibi yalan uydurmuş ve karalama yoluna gitmiş olabilirler diye.

Hepsi de aynı söz birliği etmiş gibi aynı şeyleri yazmış. dezenformasyon, Cumhuriyet Gazetesinin yalanı elinde patladı vs vs.. Suç dosyası kabarık Aydemir TAŞOVA vs vs...

Amina koyayım tek bir elden bu haberi yazın diyerek tüm yandaş yalaka yavşak medyaya ve fetöcü terörist Emre Erciş'e aynı metni vermişler onlarda yayınlamışlar.

Eee at sahibine göre kişnermiş. Hayvanlıkta sınır tanımayan medya kanalları ve gazeteciler... Ne desen boş bunlara. Kendileri gibi olan devlet yetkililerinden aldıkları emri yerine getirmişler.

"Eşyalarım çalındı, kafama silah dayandı" iddialarında bulunmuştu! Cumhuriyet'in haberi yalan çıktı

Meksika'dan deprem bölgesine gelen arama kurtarma ekibinin öncüsü **Aydemir Taşova**, büyük güvenlik sorunları yaşadıklarını ve polisin bütün bunlara seyirci kaldığı yalanını ortaya attı. Cumhuriyet Gazetesi'ne eşyalarının çalındığı ve kafasına silah dayandığı yönünde demec veren Aydemir Taşova'nın, ülkemizde eşyaların kaybolduğuna dair karalama kampanyası yapacağını devriye ekiplerine söylediği ortaya çıktı. Taşova'nın, basında ve sosyal medyada yer verildiği şekliyle kafasına silah dayandığı veya tehdit edildiği yönünde bir şikâyette bulunmadığı ortaya çıktı. Ayrıca Taşova'nın kasten yaralama, hakaret ve kavgada korkutmak için silah çekmek suçlarının olduğu görüldü.

ÖMER ÇETİN

Ömer Çetin denen yalaka gazeteci. Yularını tutan sahiplerine de sana da şunu söyleyeyim. Attığınız iftiraların içinden bir tanesini çekiyorum. Hani korkutmak için silah çekmişim ya o silahı ortaya savcısıysa savcısı, hakimiyse hakimi, sana bunu haber yapmanı söyleyen şerefsiz devlet yetkilileri kimse aynen diyorum ki eğer ben silah kullandıysam ve yakalandıysam o silah devletin elindedir değil mi? ortaya çıkarın bu silah Aydemir'in kullandığı silah bu diye.. Haa öyle bir silah bulamazsanız o silah kadar girsin size.

İftirası elinde patladı! Cumhuriyet Gazetesi'nin bir haberi daha yalan çıktı

Kahramanmaraş merkezli büyük depremler için Meksika'dan Türkiye'ye gelen ekibin öncüsü Türk asıllı Aydemir Taşova, fondaş medya Cumhuriyet Gazetesine 'Eşyalarım çalındı, kafama silah dayandı' şeklinde iddialarda bulunmuştu. Söz konusu iddiaların asılsız olduğu anlaşıldı. Taşova'nın gazeteye demeç vermeden önce ekiplere ülke hakkında karalama yapacağını söylediği ortaya çıktı. Sicilinin baya kabarık olduğu öğrenilen Taşova'nın polise de herhangi bir şikâyetle bulunmadığı belirlendi.

Sabah 27 Şubat 2023 Pazartesi 23:45 - Güncelleme: 27 Şubat 2023 Pazartesi 23:45

İnsan onuru ve namusu için yaşar. Şükür başım dik ve gururluyum. Ben insanlığa hizmet ederken bunlar gibi medya kuruluşları ve medya mensupları şereften yoksun namussuz ve karakersizdirler. Sizin iftiralarımla asla beni alaşağı edemez ve kirletemezsiniz.

Daha sonra bu haberleri gören Topos Adrenalin ekibinin provokatör rehberi de boş durur mu o da twiterdan kinini yalanlar söyleyerek kusmuş. Eee nede olsa bilgi paylaşmayıp arama kurtarma çalışmalarını engellemeye çalıştığı için kendisine kızmıştım ya. Bir şekilde hıncını çıkarmak istemiş.

Doña Quijote @DonaCecer · 15s ...

Kendisi gittiği her yerde ben şu ekibin lideriyim ben bu ekibin lideriyim diye gezmekte ve iyi niyetli genç gönüllüleri etrafına toplayıp enkazlara gitmektedir.

1

9

134

Doña Quijote @DonaCecer · 15s ...

Üşenmeyip adını sanını özellikle Meksika kaynaklarında ararsanız hiç bir kayıdı olmadığını görürsünüz. Eşinin Meksikalı olduğu iddia edilen bu şahsın eşi de Meksika'da yaşayan bir Türk'tür ve kendisi bizzat bana instagramdan ulaşmış ve eşinden haber alamadığını söylemiştir.

1

14

139

Doña Quijote @DonaCecer · 15s ...

Başından beri asla güvenmediğim bu kişi ile bizzat tartışmam olmuş ve kendisinin her hareketinden şüphe duymuşumdur. Tek amacı bir çeşit kahraman olmak olan bu kişiye daha elzem dertlerimizin olduğu bir zamanda prim vermeyiniz.

Doña Quijote @DonaCecer · 15s

@DonaCecer adlı kişiye yanıt olarak

Bu kişinin bir ekibin lideri olduğu da yalan, eğitimci olduğu da yalan. İspanyolca bile bilmeyen biri nasıl tamamı yalnızca İspanyolca konuşan bir ekibin lideri olabilir? Röportajında ekip ekip diye söz ettiği ekipten bir kişi bile bu şahsın kim olduğunu bilmiyordu.

1

22

214

Doña Quijote @DonaCecer · 15s

Röportajında “Ekibimle havalimanına geldik, ekibimle şuraya gittik...” dediği ekip Topos Adrenalina Estrella'nın bu kişi ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Bu ekibin lideri kadın bir arama kurtarma gurusu olan Pola Moffitt'tir.

1

20

181

Doña Quijote @DonaCecer · 15s

Şahsın Hatay'da kaldığı süre içinde üzerinde Topos Azteca adlı başka bir ekibin üniforması bulunmaktadır ve bu ekip olay yerine şahsın kendisinden en az 4,5 gün sonra intikal etmiştir.

Doña Quijote

@DonaCecer

Bir haber güvenilir bir gazetede yayınlanınca maalesef direkt doğru olmuyor. 2 gündür herkes bana yazıyor, Meksikalı ekipin ekipmanlarının çalınması doğru mu diye. Üzgünüm, haberi yapan gazeteciler bile bu şahıs tarafından kandırılmış. Ben kim miyim? Meksikalı ekibin tercümanı.

ÖS 8:12 · 28 Şub 2023 · 207,6 B Görüntülenme

Şimdi bu kişiyi rehber olarak kim görevlendirmiş kim göndermiş bilemem. Bu da ilerleyen zamanlarda devlet yetkililerine tavsiyeler kısmında değineceğim. Bu şahıs, kadın veya insan bile diyemiyorum. Gözümde değersiz bir mahlukat. Neden böyle dediğimin sebebini sizlere anlatmıştım. Ekipler arasında tercümeleri eksik ve yalanlar katarak çeviren, ekipleri birbirine düşman eden, arama kurtarma çalışmalarını engelleyen, ellerinde enkazlarla ve yardıma muhtaç depremedelerle alakalı bilgileri paylaşmayan birisi. Ve bu kişi ile de olan tüm tartışmaları sadece ben değil, birkaç arama kurtarma ekipleri, bazı şehirlerin belediye görevlileri, afad personelleri ve gönüllüleri ve ayrıca özel hareket polisleri de şahittir. Ve bu mahlukat yüzünden rehberliğini yaptığı topos adrenalin ekibi az daha ben araya girmeseydim tutuklanacaktı.

Gelelim bu mahlukatın yazdıklarına.

1. Twitinde ekiplerin lideriyim vesaire diyip duruyordum. Ben hiçbir ekibin lideri değilim. Topos Azteca'nın bir üyesiyim. Sadece AFAD ekibin içinde Türk olduğum için beni sorumlu olarak görmüştür. Ayrıca Yine AFAD'ın yetkisiyle sahada ben ve ekibim tam yetkili kılınmıştır. Ayrıca etrafıma insanları toplama gibi bir lüksüm yok ve olamazda gönüllüleri bile Afad kendisi görevlendirmiş ve bize yardımcı olmaları için göndermiştir. O iyi niyetli genç gönüllüler karakterli, eğitimli ve akli başında insanlardır ve tüm enerjileri ve kalpleriyle depremedelere ve bizlere yardım etmişlerdir. Ve hala da kendileriyle de iletişim halindeyiz. Çünkü aynı sorumluluğu, aynı ızdırabı, aynı açlığı, aynı yorgunluğu, aynı gözyaşını, aynı gururu birlikte

paylaştık. En azından bu çakal tercüman gibi şerefsiz piç bir düşüncenin esiri değillerdi.

2. Twit: Ahh canım benim, bakacağın yeri bilememişsin yada bildiğin halde görmek istememişsin. Sen bir hiçken ben herşeyim. Ve belki övmek gibi olacak ama yaşadığım şehirde, Yaşadığım ülkede, yaşadığım kıtada ve bir çok ülkede tanınan, takdir edilen ve sevilen bir insanım.

Ayrıca Eşimin Türk olduğunu iddia etmiş. Sadece bu twitine bile kakhaha ile güldük. Hayret ediyorum yalan söylerken yüzünüz mü kızarıyor yoksa başka bir yeriniz mi kızarıyor bilmiyorum. Ya da kalbiniz karardığı için hiçbir kızarma belirtisi göstermiyor musunuz?

Benim Eşim DNA sıyyla %100 Meksikalı. Tanınmış ve takdir edilen Uluslararası çalışmalar yürüten Profesördür. Hani bok atacaksan bir tek benimle muhattap olsan da eşimi katmasaydın bu işlere. Yine de teşekkürler beni ve eşimi güldürmeyi başardın. Söz veriyorum sana da bir kitap göndereceğim. Hem de imzalı ve sırtmış bir fotoğrafımla birlikte.

3. Twit: bana güvenmemişmiş. Çok üzüldüm. Sana o güveni veremediğim için çok ta üzgün değilim. Ama biraz insan biraz adam olsaydın sana da sonsuz güven verir sana da güvenirdik. Güven nedir biliyor musun? Sana en açık şu şekilde anlatayım. Güven kurtarma ekibinin üyeleriyle ölümü bile göze alarak o enkazın altına girebilmektir. Öldüğünde eşinin çocuklarının ekip arkadaşlarının tarafından sahiplenip korunacağını bildiğin için gözünü karartıp enkazın derinliklerine girebilmektir.

Aman aman prime de hiç ihtiyacım olmadı. Ama şunu da unutma benim sınırsız primlerim var insanların kalplerinde.

4. Twit: kitabın başında eğitimler konusuna değindim ordan bi zahmet bir daha okursun. Lider. Bizim gibi insanlar liderlik peşinde koşmaz, görev peşinde koşar... Ben senin rehberliğini yaptığın ekibin üyesi değilim, ben de onları tanımıyorum, bu kadar basit bir mevzu işte. Onlarla bile Türkiye'ye gitmeyi düşünmüyordum ama Meksika Türk Büyükelçiliğinin ricası ve onların başında durarak güvenle deprem bölgesine ulaşmalarını sağlamamı istedikleri için onlara ulaşım boyunca eşlik ettim. Durum sadece bundan ibaret.
5. Twit: Hah işte nihayet doğru bir şey söylemişsin. Ne onların benimle ne de benim onlarla bir ilğim veya bağım yok. Kurtarma Gurusunu filan bilmiyorum gurusuysa ne mutlu ona insanlara yardım etmek ve umut olmak kadar güzel bir şey yok. Ona çok tebrikler.

6. Tiwit: bu bilgiye nasıl ulaştın? Yıldızlara mı baktın, cinlere mi danıştın? Naptın? Provokatör mahlukat birlikte çalışmadığımız halde maşallah herşeye de hakimsin gibi konuşuyorsun bakıyorum.
7. Twit: Sen Meksika'nın tercümanı değil, Topos Adrenalin ekibinin tercümanlığını yaptın. Ama yalan tercümanlık yaptın. Seni de kim görevlendirdi belli de değil ya neyse.

Gurur Kaynaş @GururKaynas · 4s ...

TOPOS Azteca grubunun tercümanı olarak Antakyada 5 gün görev yaptım ve Aydemir Bey ile de bu süre zarfında birlikte çalıştık. Sizi ise bu süre zarfında hiç tanımadım.

Doña Quijote @DonaCecer · 18s

Bir haber güvenilir bir gazetede yayınlanınca maalesef direkt doğru olmuyor. 2 gündür herkes bana yazıyor, Meksikalı ekibin ekipmanlarının çalınması doğru mu diye. Üzgünüm,haber yapan gazeteciler bile bu şahıs tarafından kandırılmış. Ben kim miyim? Meksikalı ekibin tercümanı.

[Bu Tweet dizisini göster](#)

1 2

Doña Quijote @DonaCecer · 4s ...

@GururKaynas adlı kişiye yanıt olarak Ben de bölgede TOPOS Adrenalina Estrella ile 13 gün çalıştım ve sizi hiç görmedim. Ne olacak şimdi?

1 13

Gurur Kaynaş @GururKaynas · 4s ...

@DonaCecer adlı kişiye yanıt olarak Bişey olacak değil. İki farklı gruptan bahsediyoruz. Aydemir bey benim tercümede yardımcı olduğum ekibin üyesiydi. Giymiş olduğu ekipmanlarda keza TOPOS Azteca'nın ekipmanları.

1 1

← Tweet

Fırat DEMİR @frtdemir41 · 1 dk**@DonaCecer** adlı kişiye yanıt olarak

Bu yalanlarının adli bir karşılığı olacaktır, silmen farketmiyor .
Adamın eşi ile ilgili bile rahatlıkla yalan konuşabiliyorsun.

Doña Quijote @DonaCecer · 15s

Kendisi gittiği her yerde ben şu ekibin lideriyim ben bu ekibin lideriyim diye gezmekte ve iyi niyetli genç gönüllüleri etrafına toplayıp enkazlara gitmektedir.

1

9

134

Doña Quijote @DonaCecer · 15s

Üşenmeyip adını sanını özellikle Meksika kaynaklarında ararsanız hiç bir kaydı olmadığını görürsünüz. Eşinin Meksikalı olduğu iddia edilen bu şahsın eşi de Meksika'da yaşayan bir Türk'tür ve kendisi bizzat bana instagramdan ulaşmış ve eşinden haber alamadığını söylemiştir.

1

14

139

Doña Quijote @DonaCecer · 15s

Başından beri asla güvenmediğim bu kişi ile bizzat tartışmam olmuş ve kendisinin her hareketinden şüphe duymuşumdur. Tek amacı bir çeşit kahraman olmak olan bu kişiye daha elzem dertlerimizin olduğu bir zamanda prim vermeyiniz.

1

MirZa @gepilogue_ · 3 sa

Yanıtını Tweetle

Ekibimizin bir süre tercümanlığını yapan Gurur güzel cevap vermiş. Sonrasında da bu provokatör yalancı kızın yalanını yüzüne vuran bu kişiden sonra hakkımda yazmış olduğu twitleri silip twiter hesabını kilitliyor.

Ama unutmadım seni bak. Kitabıma girmeyi başardın. Merak ediyorum acaba deprem bölgesinde bu provokatörlüğüne ve kararmış kalbinle acaba kaç depremedeye yardımları engelledin ve kaç kişinin hayatına mal oldun? Umarım ve Allah'tan dilerim ki kimsenin hayatını ve umutlarını söndürmemişindir inşallah.

Ve Troll hesaplar. O kadar çok telefon ve sosyal medya ağlarıma hakaret ve tehdit içerikli mesajlar geldi ki. Hiç birini dikkate bile almadım. Sadece bir kaçına cevap verdim ve o kişiler de sonrasında özür diledi ve hatta içlerinden biri uzun bir süre geçtikten sonra benden helallik istedi.

Troller kavramını yaşadıklarımdan sonra öğrendim. Dediğim gibi sosyal medyada akif olan biri değilim. Biraz instagram biraz da facebook paylaşımlarım olur genelde.

Ama gördüğüm şu ki bu troller bir avuç para için kendi şeref ve onurlarını pazarlayan ve omurgasızlaşan yaratıklar. Ve ne kadar acıdır ki oturdukları yerden kıçlarını kaldırmayan ama depremde canını ortaya koyarak kurtarma görevinde bulunan hayatlar kurtarmış birine hakaret etmeyi, tehdit etmeyi kendilerinde müstehak görebiliyorlar. Onlar aslında benim için yok hükmünde olan yaratıklar. Ama onları satın alan hükümete ve siyasetçilere şunu söylemek isterim. Sizler o kadar alçak ve namussuz insanlarsınız ki insanları birbirine düşürmekten keyif alan, kendi fırsatçılığınız için başkalarının hayatına müdahale edecek kadar şerefsizleşebilecek zihniyette tehlikeli türlersiniz. Size insan bile diyemiyorum insan olarak ta görmüyorum.

Devletin içindeki karanlık güçlerin organize ettiği tüm bu terörist seviciler gazete ve gazeteciler ve medya kanalları ve troller beni dehşete düşürmedi sadece, hayrette etmemi sağladı.

İlk başlarda önemsemediğim tehdit telefonları da geliyordu. Ama bu tehdit telefonları sonrasında ciddi bir hal alacaktı.

Herkesin ve özellikle karakersiz devlet yetkililerinin ve onların peşime saldırdığı medya kanalları ile trollerinin hepsi bu zaman içinde gözleri benim facebook hesabımdaydı.

Ben de facebook'tan yaşananları tek tek anlattım. Ve yaşanan her şeyin de onlarca tanığı olduğunu söyledim. Ayrıca bu işin peşini bırakmayacağımı ve karşımdakiler kim olursa olsun hepsine hesap soracağımı yazdım.

Meksika'daki Türk Büyükelçiliği müsteşarı beni aradı ve Büyükelçi'nin benimle görüşmek istediğini söyledi. Ben de kendisinden bir hafta süre istedim çünkü hem ailemi özlemiştim hem de kayınvalidem çok hastaydı.

Ayrıca çok sinirli olduğumu ve döndükten sonra yaşadıklarımızı müsteşar beye telefonda anlattım ve ben de zaten Büyükelçimizle görüşmek istediğimizi bildirdim.

Görüşme sonrasında sonra yani görüşme bittikten bir saat kadar sonra beni dehşete düşüren Türkiye Cumhuriyeti devleti içindeki bu karanlık güçlerin peşime silahlı birilerini takıp beni öldürmekle kızıma ve eşime tecavüz etmekle ve onları öldürmekle tehdit etmeleri şoke etti. Ve asıl beni güvenlik konusunda düşünmemi sağlayan nokta bu kişilerin evimin civarında olmasıydı ve o gün ne yaptığımızı nereye gittiğimizi söylemeleri ve açık açık hiçbir medya kuruluşuna ve adli birimlere bir başvuru yapmamamı istediler. Eğer dinlemezsem sonuçlarına katlanacağımı söylemeleriydi.

Beni tanıyanlar bilirler. Hayatım boyunca sözümden geri durmamış, her ne şartta olursa olsun mücadelemi de sürdürmüşümdür.

Eşimle bu durumları konuştuk ve susma niyetimin olmadığını ama aldığımız tehditlerin de çok ciddi olduğunu açıkladım.

Ve benim eşim bana atacağım tüm adımlarda yanımda olacağını ama benim başıma bir şey gelmesi durumunda da ne yapması gerektiğini ve kimlerle iletişime geçmem gereken kişilerin bilgilerini istedi.

Çünkü ülkemde insan hakları, adalet ve hukuk gibi bir kavram olmadığı için en ufak eleştiri bile yapanlar hemen terörist yaftası yakıştırılarak hapse atılıyordu ve bunun olmasından çok korkuyordum. Ayrıca hukuksuz ve insanlık dışı sebeplerle hapse atılmam korkusunu yaşadığı için de Türkiye'ye gitmeme sıcak bakmıyor. Ama ben ona utanılacak bir şey yapmadığımı, hayat kurtardığımı ve bunun için de hapse atacaklarını bilsem de ülkeme gideceğimi ve son nefesime kadar da adaleti arayacağımı söyledim.

Günler süren hakaretler tehdit telefonları ile dolu geçen anlarda sıyrılıp kayınvalidemle ilgiledim. Kendisini biraz toparladığında Boş bir zaman buldum ve büyükelçilik müsteşarına

telefon açtım. Yanılmıyorsam meksika'ya döndükten 5 ila 7 gün sonraydı. Kendilerine görüşmek için haız olduğumu söyledim. Onlarda beni kısa sürede ziyaret etmemi söylediler.

Konsolosluğa giderken iki kişi ziyarete geçti benimle benden biraz kısa boylular , kalıplı biri normal siyah dalgalı saçlı, diğeri de subay tıraşlı iki adam. Meksika'da şehirler arası otobüs terminali çıkışında durdurup uyarıda bulundular. Çenemi kapatmamı uslu uslu durmam gerektiğini Türkiye'den döndün ve bitti, artık konuşmayacaksın konuşursan kafama bir tane yiyeceğimi yani öldüreceklerini ima eden bir konuşma oldu. Susmayacağımı yaşanan tüm olayların hesabını sahiplerine soracağımı ve korkmadığımı söyledim. Bana eşini kızını da mı düşünmüyorsun dediklerinde bir anda gerildim. Eşim ve kızım derken?

“Onların hayatı senin için önemli değil mi?”

Bir anda bu lafı eden kişinin üzerine tüm hiddetimle yürüdüm. “Sen kimi tehdit ediyorsun? Ulan tehdit ettiğiniz Meksika vatandaşı ve benim karım. Bunu Meksika hükümetine anlatsam Türkiye devleti ne cevap verecek? Ulan piç kimsin sen ki kalkıp benim eşimi tehdit edebiliyorsunuz. Tanrı şahidim olsun ki aileme dokunacak olursanız gözüm hiçbir şeyi görmez arkanızda kim varsa hepinizin peşine düşerim. Tehdit ederseniz bir tek beni tehdit edin.

Yazık. Koskoca Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin içine yerleşmiş bu piç zihniyet eşime kızıma dokunmakla öldürmekle tehdit ediyor. Evet ben Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyım. Ve Türk olduğum için de gurur duyuyorum ama ailem de benim kutsalım. Bu tehditin için de kim varsa isterde devlet başkanı olsun asla ama asla peşini bırakmam.

Uzun sessiz bakışmalar geçti. Belki birkaç dakika ama saat gibiydi sanki. O sessizlikle yanlarından ayrılıp taksiye binerek konsolosluğa gittim.

Konsolosluğa vardığımda Müsteşar bey beni odasında ağırladı. Büyükelçi İlhan Bey daha gelmemişti. Çaylarımızı içerken deprem bölgesinde yapmış olduğumuz çalışmalardan kurtardığımız hayatlardan, yaşadığımız insanlık dışı muamelelerden, ekipmanlarımızın çalınmasından kısacası her şeyden konuştuk. Sıra meksika'ya döndükten sonraki sürece geldiğinde de hem ülkeme, hem de devlet yetkililerine çok kızgın olduğumu söyledim. Ve sordum benim devletim hangi maksatla ve cüretle beni öldürmekle eşime ve kızıma tecavüz etmekle ve öldürmekle tehdit edebiliyor. Bu cüreti kendilerinde nasıl bulabiliyorlar?

Tüm bunları yaşayacağımı bilseydim yine gider miydim evet giderdim dedim. Ama Kurtardığım 4 canın hatrı da olmasa gittiğime pişmanım da derdim diye ekledim.

Müsteşar bey “sakin öyle düşünmeyin siz doğru olanı yaptınız. Umarım diğer sorunlarda kısa sürede çözüme kavuşur siz içinizi rahat tutun” dedi.

Bir zaman sonra Büyükelçi İlhan Bey de geldi. Ve baş başa bir görüşme gerçekleştirdik. Ona da tüm yaşananları ve gelinen noktayı anlattım. Ve son olarak ekledim.

Benim eşim Meksika Vatandaşı ünlü bir profesör. Ve Türkiye Cumhuriyeti devletinin içindeki bazı karanlık üst düzey devlet yetkilileri eşimi kızımı öldürmekle ve tecavüzle tehdit ediyor? Sizin derdiniz benimle. Eşimi kızımı tehdit etmeye kalkışmayın. Onların başına gelecek en ufak şeyde bırakın türkiye cumhuriyetini tüm dünyayı karşıma alırım. Lütfen bunu Türkiye'dekilere bildirin.

Talebim öncelikle eşimden sonra da benden resmi olarak Türkiye cumhuriyeti devleti özür dileyecek. Ve bizi tehdit edenler, kişisel bilgilerimizi terörist fetöçülerle paylaşanlar, ekipmanlarımızı çalanlar ve medyada yalan haber yayanlar hakkında hesap sorulmasını istiyoruz dedim.

Ve ekledim. "Benim eşim güvenliğimizden endişe duyduğu için Meksika Hükümetinden Türk devletine karşı korunma talep etme noktasına geldi. Bunun sonuçlarının ne olacağını farkında mısınız? Ki benim eşim Türkiye aşığı olmasına rağmen hayatının her alanında Türkiye'yi öven tanıtan biri olmasına rağmen eşime bu korkuyu verdiniz. Devletim utanır mı acaba?"

İçimde öyle biriken öfke ve üzüntü karmaşası vardı ki. Ne sesimin tonunu ayarlayabildim nede ağzımdan çıkan sözlere dikkat ettim.

Düşünsenize nasıl bir zihniyettir ki bir insanın eşine ve kızına tecavüz etmeyi ve öldürmeyi dile getirebiliyorlar ve bununla korkutmaya çalışıyorlar. Ve şoke eden taraf bunu bir ülkenin yapıyor olması...

Tanrı şahidim olsun ki, kim ki aileme zarar vermeye kalkışacak gözümü kararırım. Hiçbir kimsenin konumuna pozisyonuna rütbesine derecesine bakmam. Şayet benimle bir problemleri varsa benimle çözsünler sorunlarını. Ama asla unutmazınlar ki depremde enkaz altında ekipmansızlıklar yüzünden parmaklarımın ucunda ölen o iki canın hatırına Allah şahidim olsun ki sorumlular hesap verene kadar asla susmayacağım asla korkup geri adım atmayaçağım.

İlhan bey, sakın aydemir bey eşinizle de konuşun sakın böyle bir şey yapmayın biz Türkiye'ye yaşadıklarınızı bildiririz siz sakın olun sorunlar çözülür hallolur dedi.

Ve tüm kurtarma çalışmaları için de teşekkürlerini sundu.ve görüşmemizi tamamladık. O gün süresi dolan pasaportumun yenilenmesi başvurusunu yaptım. Ve ayrıca Meksika'da olduğum için de avukat arkadaşıma vekaletname verdim.

Ve aynı günün zacatecas'a evime geri döndüm.

En kısa zamanda da resmi bir dilekçe yazmak oldu ve büyükelçiliğe gönderdim.

8 Mayıs 2023 tarihli gönderdiğim dilekçemde aynen şunlar yazılıydı.

TÜRKİYE CUMHURİYETİ

İÇİŞLERİ BAKANLIĞI, ADALET BAKANLIĞI VE DIŞ İŞLERİ BAKANLIĞINA

6 Şubat 2023 tarihinde yaşanan deprem sonrası verilen 4. Seviye alarm neticesinde. Hızla hareket ederek Meksika'dan Türkiye'ye arama kurtarma çalışmaları için intikal ettik. 8 Şubat 2023 tarihinde sabah saat 7 gibi İstanbul havaalanına geldik. Havaalanı personeli ekipmanlarımızın 11:30 Adana uçağına yükleneceğini söyledi. Adana'ya geldiğimizde ekipmanlarımızı teslim alamadık. Bize ilk önce yanlış uçağına yüklendiğini sonrasında da yanlış uçağına yükleme olmadığını ama bir sonraki uçak ile ekipmanlarımızın bize ulaştırılacağı bilgisi verildi. Piste askeri helikopter bizi Hatay'a götürmek için beklediğinden 2 kurtarma personeli bagajlar için Adana Havaalanında kaldı, geri kalanlarımız Hatay'a intikal etti. Bu durumdan insarag yetkililerine ve Afad yetkililerine durumu bildirdim. (Ki daha sonra öğrendim ki ve CHP millet vekili Suzan Ateş'in de konuşmalarını dinleyince bu ekipmanların teslim edilmemesi sadece bizim yaşadığımız sorun değilmiş. Başka ekiplerde bu sorunu yaşamış) 9 Şubat sabaha karşı ekipman çantamı teslim aldığımda çantamın tokalarının kırık içinden sadece elektronik cihazların eksik olduğunu geri kalan ekipmanlarımın çanta içinde durduğunu gördüm. Bu ekipmanlar hususi çantam açılarak içinden alınmıştır (çalınmıştır).

Çalınan ekipmanlar

1 ADET LEADER MULTISEARCH 8 UWB RADAR + 3 SİSMİK SENSÖR + 2 ARAMA KAMERASI
(kameraların biri termaldir)

1 ADET LEADER HASTY MS 2 3 SİSMİK SENSÖR + RENKLİ ARAMA KAMERASI

Bu durumu Hatay Afad İl Kriz masasına hemen hemen hergün bulunması için talebimi ilettim. Bu süre içerisinde kurtarma çalışmalarını ekipman yetersizliği içerisinde sürdürdüm. Yine 13 Şubat günü sabaha karşı 04 civarlarında kurtarma çalışmalarından dönerek 112 acil çağrı merkezinin içinde uyuduk. Sabah 6 gibi uyandıığımızda benim ve diğer ekip ve personellerin de bazı ekipmanları, çantaları çalınmış vaziyette karşılaştık.

Çalınan ekipmanlar listesi

- 6000 DOLAR PARA
- 1 ADET ZAC VERTICAL KASK+ DARK VİZÖR
- 1 ADET PETZL NAO HEADLAMP
- 1 ADET PETZL NAO BATARYA
- 1 ADET ASTRO STRATO VENT HIVIZ KASK
- 1 ADET PETZL KASK VISOR VE KORUMA
- 1 ADET PETZL PIXA 3 HEADLAMP
- 1 ADET PETZL ASTRO BOD SAFETY HARNESS
- 1 ADET 200 METRE 11MM REFLEKTÖRLÜ STATİK HALAT
- 1 ADET MARMOT NEVER SUMMER UYKU TULUMU
- 1 ADET KASK SUPER PLASMA HD HELMET
- 1 ADET PETZL DUFFLE 85
- 1 ADET PETZL DUO Z2 HEADLAMP
- 2 ADET HEAVY DUTY EQUIPMENT TRANSPORT BOX

Görevini kötüye kullanan devlet görevlilerinin çaldıkları bu ekipmanların yurt dışı maaliyeti yaklaşık 780.000 TL (o günün dolar kuru ile) civarındadır. Pasaportumu bina içinde 2. Katta bulup bana getirdiler. Bu durumu hızlı bir şekilde polis ve askerlere bildirdik. Rütbesini bilmediğim bir polis amiri ve yine rütbesini hatırlamadığım bir asker ile (albay veya Tuğgeneral olabilir. Emin değilim) görüştüm. Bana çalınan sadece benim ekipmanlarımın olmadığı Asker, polis ve afad yetkililerinin de resmi kıyafetlerinin çalındığını söylediler. Bana Jandarmayı arayacaklarını ve tutanak tutmaları için ifade vermem gerektiğini söylediler ve jandarma'yı aradılar. Afad'tan gelen acil kurtarma çağrısıyla birlikte jandarmayı bekleyemeyeceğimi yardımcı olmaları için ricada bulundum ve özellikle kaskımın Türkiye'deki tek kask olduğunu özel bir kask olduğunu eğer kask a ulaşırlarsa diğer tüm çalınan ekipmanlara da ulaşabileceklerini bildirdim ve fotoğraflarını gösterdim. Boş bir

zamanda da Jandarmaya gidip tutanak için ifade vereceğimi söyleyerek kurtarma çalışmaları için bölgeden ayrıldım. Kaskım dünyada sadece 4 adettir. 2 tanesi bende 2 tanesi de benim tarafımdan Meksika'da iki kurtarma personeline hediye edilmiştir. Bu kasklar benim için özel üretilmiş ve hazırlanmıştır. Kaskı bulmanız halinde hırsıza da ulaşacaksınız. Kaskın markası ZAC VERTICAL, dark vizörlü. Ve aynı gün içerisinde bir çok ekiple birlikte Özhavare otel de Afad'ın yönlendirmesi ile kurtarma çalışması için gittik ve orada maalesef istenmeyen olaylarla karşılaştık. Kalabalık insanlar topluluğundan büyüğümüz dedikleri kişi enkaza girmemiz halinde silahını göstererek kanınız akar dedi. Sonrasında da 2 kişi gelerek otelin 2. Katında bir yer göstererek orada altın ve dövizlerinin olduğunu ve kendilerine teslim etmemizi istedi. Red ettiğimde tabancayı kafama doğrularak çıkartmamam halinde öldürmekle tehdit etti. Otel çevresinde başka şehirlerden gelmiş polisler vardı ve kalabalık çoğaldığında silahlar çekildiğinde polisler bölgeyi terk ederek bizi orada savunmasız bıraktılar. Tüm bu karmaşanın içerisinde birkaç defa AFAD kriz masasını arayarak durumu izah ettik ve bizi kurtarmaları için asker ve polis desteği istedik. Ama hiçbir şekilde bir destek gelmedi. Neden sonra şans eseri oradan geçen Özel hareket aracı kalabalığı görerek alana girdi durumu anlattığımızda bu 3 özel hareket polisi bizim oradan güvenle ayrılmanızı sağladılar. Tüm bu yaşananlar döndüğümüzde hem askeri yetkililere hem de polislere anlatıldı. Bize kendilerinin bir şey yapamayacağını zaten bir kargaşa hakim olduğunu söylediler. Polislerden biri İçişleri Bakanı Sayın Süleyman Soyulu'nun şu an orada toplantıda olduğunu söyledi. Ben de kendisi ile görüşmek ve sıkıntılarımızı dile getirmek için toplantı salonuna girdim. Ardından da Süleyman Bey'den görüşme talep ettim. Kendilerine yaşadığımız hırsızlık olaylarını silahla tehdit edilme olayını anlattım. Kendisi güvenliğimizin sağlanacağını garantisini verdi. Ayrıca ekipmanların bulunup ya da temin edilip tarafıma teslim edileceğinin sözünü verdi. Bu konuda da özel koruma polisine talimat verdi. Ona listeyi sunmamı söyledi. Ben de çalınan ekipmanlarımızın listesini kendilerine sundum. Ayrıca acil durumlar için fazladan Bölgede kalmamızı rica etti. O günden sonra da Süleyman Bey'in söylediği gibi güvenliğimiz Özel Harekat Polisleri tarafından sağlandı. Kurtarma çalışmalarında yoğun bir şekilde çalıştığımız için ancak 4 gün sonra Serinyol Jandarma Karakoluna giderek tutanak için ifade verebildim. Tutanak tutulduktan sonra ki gün beni Sayın Süleyman Soyulu Bey'in danışmanı olduğunu söyleyen biri aradı. Beni arayan telefon numarası 0505 176 96 59 Bu kişi bana. Tutanağı tuttuğunuza göre Meksika'ya döndüğünüzde Tutanağı ispanyolca'ya çevirin sigortadan ekipmanlarınızın zararını karşılayın ya da Meksika hükümeti sizin zararlarınızı karşılasın dedi. Söylenenlerin şokuyla telefonu kapattım. Sonrasında kendisini arayarak bu ekipmanların sigortasının olmadığını, Meksika halkının bağışlar yaparak bu ekipmanları tarafıma teslim ettiğini. Bu yaşanan olaylar Türkiye'de olduğu için Türkiye Cumhuriyeti'nin Sorumluluğu altında olduğunu ve Meksika hükümetini bağlamadığını anlattım. Ve Süleyman Bey'le tekrar görüşeceğimi söyledim. İçişleri Bakanımız Süleyman Bey'in Korumasını aradım ama telefonlarıma cevap vermedi. Birkaç defa toplantısına katıldım ama görüşme fırsatımız da maalesef olmadı. İlerleyen zamanlarda birkaç telefonla ulaşma çabamda sonuçsuz kaldı. Kurtarma çalışmalarını tamamlayıp Hatay'dan ayrıldıktan sonra bir gazeteye yaşadıklarımızı anlattım ve onlarda haber yaptılar. Ve Meksika'ya döndüğümde öncesinde polis olduğunu söyleyen bir kadın beni aradı. Ben de hırsızlık olayını kendisine anlattım daha sonra beni tekrar arayacağını söyledi ama hiçbir şekilde beni aramadı. Bu kişinin de telefon numarası budur. Ve polis olduğundan da süpheliyim. 0507 811 15 67 Meksika'ya geldiğimi eşime bildirdiğimde Eşim bana tehdit

edildiğimizi bildirdi. Sosyal medya ve gelen mesajları okuduğumda çok oldum. Fetö den yargılanmış ve suçlu bulunmuş Emre Erciş twiter'da hakkımda asılsız ve yalan haber çıkarmış bunu Yandaş medya denilen gazete ve televizyon kanalları haber yapmış. Ve belli basın kuruluşları da hakkımda asılsız ve gerçek olmayan haberler yayarak beni itibarsızlaştırmaya ve yalancı göstermeye kalkışmışlar. Bunun neticesinde de trol denilen insanların hakaretlerine maruz kaldım. Ayrıca birileri tarafından tutulan bir şahıs tarafından da sürekli ölüm tehditleri alıyoruz. Öncelikle. Yaşadığımız tüm olayların onlarca şahidi vardır. Yaşananların eksiği vardır fazlası yoktur. Ben deprem bölgesinde o anda ve sonrasında asla ve katiyetle ne devletim, ne milletim, ne de hükümetimiz hakkında en ufak olumsuz bir şey söylemedim. Ki buna telefonumdaki tüm mesajlar da dahildir. Asla ve asla birilerinin dediği gibi whatsapp gruplarında ve twiterda kötüyeyici karalayıcı paylaşımlarım da olmamıştır. Her anımda diğer ekiplerle birlikte olduğum için buna da herkes şahittir. Hatta AFAD'a ve Devlete isyan etmenoktasına gelen tüm vatandaşları, Yardım için Gönüllü bulunan insanlar içinde devleti eleştirenlere de gereken cevabı da en iyi şekilde vermişimdir. Devletin her şeyi yaptığını, devletin vatandaşlarının yanında olduğunu, afad'ın da depremde etkilendiğini enkazlardan çıkararak ailelerini bırakarak halkına yardım ettiğini ve daha bir çok rahatlatıcı ve devlete sahip çıkan biri olarak insanları yatıştırdım ve aksi yönde konuşanlara da uyarılarda bulundum. Kimse benim vatanserverliğimi devlete bağlılığımı sorgulayamaz. Çalınan ekipmanlar her ne kadar bana bağışlanmış olsa da Meksika depreminde gösterdiğim üstün gayretler neticesinde Meksika halkının bağışlarıyla alınmış ve bana teslim edilmiş ekipmanlardır. Bu ekipmanlarda Meksika halkının da hakkı vardır. Türkiye Cumhuriyeti Devletin içinde haddini aşan birileri anayasaya hukuka insan haklarına aykırı hareket ederek önce jandarma tutanaklarını, ardından kimlik ve adres bilgilerimi, bir de bu yetmezmiş gibi havaalanı içinde polisleri/mit peşime takarak ve kamera kayıtlarını da bu FETÖ cü Emre Erciş'e servis etmiş ve bu fetöcü gazeteci olduğunu iddia eden ama gazeteci olmayan yaratık tarafından sosyal medyada paylaşılmış, hakkımda yalan ve iftiralarla karalama ve hedef gösterilmişim. Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi. Yine devletin içinde haddini bilmez bazı kişiler birilerini görevlendirmiş ve beni eşimi ve kızlarımı öldürmekle tehdit ediyor. Şimdi. Devlete saygım sonsuz. Ama Aileme zarar verecek her kim olursa dünyanın sahibi bile olsa sonuna kadar onunla/ örgütlerle mücadele ederim. Bunu haddini bilmez hukuk tanımaz suçta bulaşmış devlet görevlilerine iletiniz. Ayrıca Benim eşim Meksikalı. İki ana dalda profesör ve tanınmış bir kadındır. Hadi bu haddini bilmez devlet yetkililerinin öldürmekle tehdit ettikleri bir tek ben olsam amenna. Ama Eşim Meksika'lı tanınmış saygın bir profesördür. Onun tehdit edilmesi veya onun bir zarar görmesi demek iki ülke arasında hatta ülkeler arasında kriz çıkarır. Bunun farkında mısınız? Tüm bu tehditlerden dolayı ve yaşadığımız tüm bu olaylardan dolayı Meksika'daki Türkiye Büyükelçisi'ne de durumu anlattım ve Meksika hükümetinden Türk Devletine / Hükümetine karşı korunma talep etme noktasına geldik diye bildirdim. Eşim eğer bu tehditler devam ederse Meksika hükümetinden Türkiye'ye karşı korunma talep edelim mi diye düşünüp duruyor. O'nunda kendisi için bir endişesi yok. Onun tek düşündüğü kızlarımızı ve benim güvenliğim. Benim eşim Türkiye aşığı ve kendisini Türk hisseden bir insandır. Ofisinde Türk bayrakları ve her anında da Türkiye'yi anlatan, tanıtan ve yücelten bir insandır. Sizden benden bile daha fazla Türk milliyetçisidir ve özünde kendini Türk hisseden bir kadındır. Veremeyecek bir hesabımız yoktur. Her şeyin hesabını verdiğimiz gibi her olayında dediğim gibi şahitleri vardır. Zaten Türkiye'ye ilk fırsatta geldiğimizde ilk işimiz Adliye'ye gidip Cumhuriyet Başsavcısı ile görüşmek olacak. Ve

diyeceğiz ki Ben Aydemir Taşova Deprem zamanında kurtarma çalışmalarında bulundum ve bir gazeteye yaşadıklarımızı anlattığım için bunlara maruz kaldık. Gazeteye yaptığım açıklama budur. Hakkımda soruşturma açacaksanız işte geldim diyeceğim. Ama bu devletin yetkisini kötüye kullanan devlet görevlileri hakkında, hakkımda yalan ve iftira haberi çıkaran Basın kuruluşları hakkında ve Fetöcü Emre Erciş hakkında da bir soruşturma açacak mısınız diye soracağım. Bunun peşini asla bırakmayacağım. ASLA

Ve Ben. Uzun yıllardır arama kurtarma görevlerine katılıyorum. Sadece Meksika'da değil Tüm Latin ülkelerinde sevilen takdir edilen ve kahraman olarak görülen bir insanım. Doğan çocuklara Aydemir adı konulan Meksika'nın Türk kahramanıyım. Deprem de ilk 4 günde 4 vatandaşımızın hayatını tırnaklarıyla kazıyarak kurtaran bir insanım. Bu hakaretleri bu yalanları ve bu tehditleri hak etmedim. Hakkımı da ayaklar altına aldırmam. Madem havaalanında peşime polis/mit personeli taktınız neden havaalanında uçağa binmeden önce beni alı koymadınız ve gazeteye yaptığım açıklamanın hesabını sormadınız. Bu soruları genel olarak soruyorum. Hiçbir kimseye ithamım yok. Ama birileri Devletin içinde haddini aşan, adam yerine koyamayacağım birileri devletin tüm yetkilerini kötüye kullanarak hareket ediyor. Bir şey arz etmiyorum. Rica ediyorum ve soruyorum. Sorumluların bulunup cezalandırılmasını talep ediyorum. Yine Eşime Türkiye Cumhuriyeti tarafından resmi olarak bir özür dilenmesini ve Güvenliğimizin sadece Meksika Devletinin sorumluluğunda değil Türkiye Cumhuriyeti tarafından da güvence altında olduğunu bildirmenizi istiyorum. Ayrıca devletin yetkilerini kötüye kullanarak ekipmanlarımızı çalan/alıkoyanlar hakkında da işlem yapmanızı ve ivedilikle ekipmanlarımın bana teslim edilmesini ya da zararların karşılanmasını talep ediyorum. Bugüne kadar yabancı hiçbir basına ne ingilizce ne de İspanyolca bir açıklamalarım olmadı. Olmayacaktı. Ama Temmuz ayına kadar bu tehdit, ve hakaretler bitmezse ve ekipmanlarım bana teslim edilmezse Meksika'da bulunan Türk Büyükelçiliği önünde bu durumu protesto edeceğim ve bu vesile ile Meksika devleti de bu olayı öğrenecek ve dahil olacaktır ayrıca tüm dünyadaki arama kurtarma ekipleri de bu olaydan haberdar olacaktır. Enson isteyeceğim şey bu olsa da ailemin güvenliği haddini aşan devletin içine nemalanmış kanunsuzlardan daha önemlidir. Ve neredeyse 3 ay geçti telefonla beni arayarak beni dinlemediniz. Amacınız nedir bilmiyorum ama devletimin var olduğunu olayı araştırdığından emin olmak istiyorum. Ve beni arayıp dinlemenizi talep ediyorum. Telefon numaram +52 492 218 2001 Ben adalet istiyorum ve devletin içinde bu kanunsuzlukları yerine getiren ve hakkımızdaki yalan haberleri yapan tüm herkesin cezalandırılmasını ve peşime taktıkları tetikçinin de susturulmasını talep ediyorum. Kusura bakmayın üslubum belki sizin için sert ve saygı sınırlarını aşmış olabilir. Ama 3 aydır yaşadığımız sıkıntının ve ailemin güvenliği sesimin sertliğini şekillendiriyor. Çünkü 3 aydır devletimin saygısını göremedim. Bizi üzen budur. Ben yandaş muhalif trol nedir bilmem, siyasetten de uzak bir insanım. Ben Meksika'da yaşayan Türk Arama kurtarma personeliyim. Benim tek misyonum vardır hayat kurtarmak. Farklı ülkede arama kurtarma çalışmalarında bulundum. Bulduğum her ülkede her eyalette Devlet başkanları devlet yetkilileri tarafından şükranla takdirle kahramanca uğurlandım. Ama kendi ülkemde bunları yaşayıp sonrasında da ölüm tehditleri alacağımızı hayal bile edemezdim. Kurtardığım 4 canın mutluluğu olmasa geldiğime pişman oldum derdim.... Benim kalbim rahat veremeyeceğim hiçbir hesabımda yoktur. Dediğim gibi geldiğim gibi ilk işim önce adliye sonrasında da bakanlıklar olacaktır. Hayat kurtarmak sizin nezdinizde bir suç teşkil ediyorsa bu suçtan 4 tane işledim. 4 kişinin

hayatını kurtarmamın hesabını paşalar gibi Türk mahkemelerinde ve Türk Milletinin huzurlarında veririm. Başım dik ve onurlu bir şekilde.

Saygılarımla.

Aydemir TAŞOVA

Bu dilekçeden sonra beklemeye başladım ama beklemekle geçen günler ayları buldu. Hiç bir şekilde cevap vermediler, bir sonuç alamadık. Ama tehditler devam etti. Medya kanalları fetöcü yavşak emre erciş, beni tehdit eden devlet görevlilerinin peşini bırakmayacağımı her fırsatta dile getirdim. CIMER üzerinden devletin tüm ilgili birimlerine şikayetimi yaptım.

Ayrıca sosyal medyadan da an be an tüm gelişmeleri ve gelinen durumu da paylaştım.

Ve dedim ki...

Benim ve ailemin başına gelecek her hangi kötü bir şeyde Türkiye Cumhuriyeti devleti suçlu ve sorumludur.

Ve ne oldu biliyor musunuz? Telefonum çaldı. Numarasız bir gelen arama...

“Çok konuşuyorsun, susmak bilmiyorsun. Kafana bir tane mermi yiyeceksin ama öncesinde eşinin öldüğünü göreceksin. Ve tüm bunların sorumlusu da sen olacaksın. Daha fazla şikayette bulunma, kitapta yazmayacaksın. Yoksa sonucuna katlanırsın!”

Neden üstüne basa basa karanlık devlet yetkilileri dediğimi daha iyi anlamışsınızdır. Bakanlıklara gönderdiğim dilekçenin içeriğini cimer’e yazdığım dilekçenin içeriğini bilenler tabii ki de devlet yetkilileri olacak.

Telefonda hiçbir şey söylemedim. Sadece telefonu yüzlerine kapattım.

Eşim bana yine mi tehdit diye sordu. Evet dedim.

Bana başıma bir şey gelmesi durumunda ne yapmam gerektiğini sordu. Ve kesinlikle Türkiye’ye gitmek istemiyor. Çünkü o çok sevdiği ülke’nin kanunsuz ve insanlık dışı yaklaşımından ve geçmişte çıkan haberlerden dolayı ya öldürüleceğimi ya da bir şekilde suçlu olmadan hapse atılan diğer insanlar gibi hapse atılacağımdan korkuyordu.

“Lanet olsun ekipmanlar önemli değil. Senin başına bir şey gelirse ben ne yaparım” diye korkuyordu. Yine söyledim. Devletin tutumu yüzünden ölen insanlar olduğunu ve eğer susarsam o insanlara ihanet etmiş olurum. Ve ben bu vicdan azabıyla asla yaşayamam. Belki öldürecekler belki bir şekilde beni susturacaklar ama korkma ve hatırla senin kocan bir kahraman ve onurlu bir insan.

Birkaç sefer daha tehdit aldıktan sonra sinirlerim baya bir harap olmuştu. Ve dayanamayıp Elçilikten müsteşar Beyi aradım. Telefonda inanılmaz sert konuştum. Allah razı olsun benimle sakinliğini bozmadan, anlamaya çalışarak, yardımcı olmaya çalışmasını takdir ettim ve kendisinden üslubum için özür diledim. Çok dolduğumu ve stres altında olduğumu söylediğim hiçbir sözün kendisine olmadığını anlattım. Ama ona da sordum neden ülkem bu şekilde davranıyor, ve neden bir adım atmıyor. İster istemez aklıma hükümetin bu olaya dahil olduğunu da düşünmeden edemediğimi söyledim. Ama yine de içimde inancımı koruduğumu, tahminimce devletin içindeki FETÖ ve FETÖ gibi yapıların devleti ve hükümeti küçük düşürmek için böyle bir eyleme giriştiklerini de düşündüğümü söyledim. Zira Fetöcü gazeteci müsveddesi Emre Ercişli kullanmaları da bunu gösterdiğini söyledim. Ama bu işin içinde hükümet te varsa onlarında anlamalarını ölen insanlar için asla susmayacağımı ve mücadelemi sonuna kadar sürdüreceğimi herkese anlatmasını rica ettim. İçişleri Bakanlığı ile görüşeceğini ve bana bilgi vereceğini söyledi.

Yanılmıyorsam gün içinde bana dönüş yaptı ve içişleri bakanlığının olayı soruşturduğunu ve biraz zaman alabileceğini ve beklememi söyledi.

Akşam eşimle gelişmeleri konuştuk ve izleyeceğimiz yolu tartıştık. Bana "kitap yaz aşkım, depremde yaşadıklarını ve sonrasında gelişenleri bir kitap haline getir. Her konuda senin yanındayım ve destekleyeceğim. Ama inanıyorum ki bir kitap yazarsan insanlar senin kim olduğunu ve neler başardığını görür. Ve nelerle mücadele ettiğini ve uğradığın haksızlıklara tanık olurlar. Ve umarım hükümetin sana ve ailemize yapılan yanlıştan döner ve hakettiğin değeri ve özrü sana sunar." Dedi.

Bu fikir hoşuma gitmişti. Ama hayatım boyunca bir kitap yazmamış ben ve üstelik biraz bozulmuş Türkçemle ve içine kapanık bir insan oluşumun da endişesi vardı. Ve nasıl kitap yazacağımı ve kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemediğimi söyledim. Bana "sen yaşadıklarını yaz ben düzenlemeleri yerine getiririm endişelenme" dedi.

Bir sabah Hatay'da birlikte çalıştığımız Sena ile görüştüm. "Hocam Sizin başkanınız bana bir mesaj gönderdi" dedi. Hayırdır dedim. "Hocam senin gazeteğe verdiği demeçten dolayı kızgın olduğunu ve tasvip etmediğini, Ayrıca senin bir hiç olduğunu ve üniformayı hak etmediğini söyledi. Size söyleyecektim ama üzülmenizi istemedim" dedi.

Üzülecek bir şey yok dedim. Zaten ben de ekipten ayrılmayı düşünüyordum. Bu da iyi bir vesile olmuş oldu.

Hector 'u çok eskiden beri tanırım. Aile dostumuzdu. İlk zamanlar gerçekten ailemin bir parçası olarak görmüştüm. Ama zamanla yaşlılıktan mıdır bilinmez ama herşeyin merkezine kendini oturtmaya ve bazen de anlamsız tavırlar içerisine girmeye başlamıştı. Sadece kendi adı konuşulsun derindeydi ve ekipte saygı duyduğu kimse yoktu. Ve saygısızlık yaptığı bir çok ekip arkadaşımız olmuştu. Hatta kendi öz akrabası bile Topos Azteca'dan ayrılıp Topos

International isminde geniş katımlı bir ekip kurmuştu. Hector onları hor görür ve kötülerdi. İçlerinde tanıdığım sevdiğim ve takdir ettiğim insanlar vardı ve kimsenin sözleri insanlarla olan ilişkimi etkileyemezdi. Ben amaca ve insanların karakterine bakarım. Bu sebeple kimin hangi oluşumun içinde olduğu beni ilgilendirmez. Kutsal bir iş yapıyoruz ve bu kutsal işi icra eden her kimse benim arkadaşımıdır.

Ama Hector'la asıl bağlarımızın zedelenmesi Ekvator depremine dayanır. O güne kadar Hector ile en ufak bir sorunumuz veya en ufak bir tartışmamız olmamıştır. Ekvator depreminde arama kurtarma faaliyeti yürütürken ekip içinde iki genç birbirine yakınlık beslemiş. İsimlerini bu kitapta dile getirmeyeceğim. Her neyse sonuçta ikisi de yirmili yaşlarında gençler. Birbirlerinden hoşlanmaları gayet normal ve doğal bir durum ama bu Hector'un hoşuna gitmemiş ve genç adamı banyoda kıştırıp tokatlarla yumruklarla saldırmış ve yaralamış. Genç Hector'un yaşına olan saygısından hiçbir şekilde karşılık vermemiş. Sonrasında da Hector onu ekipten kovmuş. Gün içinde ekip arkadaşımı göremediğim için arkadaşlara onun nerede olduğunu sormuştum. Bana durumu anlatmışlardı. Bir çok insan Hector'dan korktuklarını söyledi. Yine ekip arkadaşlarımdan biri Hector'un kadın düşkün olduğunu ve kıskançlığından böyle davrandığını söylemişti.

Bu durum kabul edilebilir bir durum değildi sonuçta bir ekibiz ve hep birlikte bir ekip olarak bir ülkeye kuratırma çalışmaları için gelmiştik. Ve sırf kıskançlığından bir insanı, bir ekip üyesini yabancı bir ülkede beş parasız ve savunmasız bırakmak kabul edilebilir bir durum değildi. İnsanlar Hector'a bir şey demeye korkuyorlardı. Ama bu konuyu hector'la tartıştım ve kabul etmediğimi söyledim. Ama yine de beni dinlemedi En azından evine dönmeye yardım etmemiz gerektiğini onu bu ülkede yalnız bırakarak dönemeyeceğimizi söyledim. Ama bana gebersin ama bir daha bizimle olmayacak dedi. Çok sinirlenmiştim. Tartışmamız alevlenme noktasına gelecekti neredeyse. Ama ben biraz farklı olduğum ve belkide Meksikalı olmadığım için ayrıca eşimden dolayı ona yaptıklarını bana yapamamıştı. Bunun sonuçları olabileceğini ona söyledim ve daha fazla tartışmanın da bir çözüm getirmeyeceğini düşünerek onun yanından yarıldım. Eşimle görüştüm. Yaşananları ona anlattım. Meksika'ya döndüğümüzde Ekvator'daki dostlarımızla ve kurtarma personeli olan arkadaşlarla görüşüp durumu anlattım. Onlarda durumdan haberdar oldukları için genci yalnız bırakmamışlardı. O genç arkadaşımız gerçekten efendi, zeki ve saygılı bir insandı. Ama her ne olursa olsun asla bunları hak etmemişti. Eşimle birlikte her zaman yanında olduğumuzu ve gerekirse uçak biletini alıp evine dönmeye yardımcı olacağımızı söyledim. Tam hatırlamıyorum ama sanırım Hector'un pasaportunu vermediği gibi bir şeyler söyledi. zor bir durumdu ama çözmeye yakın olduklarını ve bir şeye ihtiyacı olmadığını söyledi. ve hemen hemen hergün kendisiyle iletişim halinde olduk. İçimi rahatlatan ise Ekvator'da yalnız olmadığı ve iyi insanların ona yardım ettiğiydi.

Bu konuyu tugay içinde çok samimi olduğum insanlarla da tartıştım. Herkes Hector'un artık eskisi gibi olmadığını ve bir çok kişinin de ekipten ayrıldığını yada ayrılmayı düşündüğünü söylediler.

Ekvator'dan döndüğümüz günden beri bu konu hakkında hector ile konuşmamıştık. Ben de ayrılmayı düşünüyordum ama bir yandan da köklü dostluklarım vardı ve onlardan da bir

vesile ile kopmak istemiyordum. Zaten onlarda sabretmemi belki yakında bir değişim olabileceğini söylemişlerdi.

İkinci şahit olduğum olay da San Blas Nayarit'teki eğitim aktivitesinde yaşandı. Rahatsızlanan bir ekip üyesi kız bir arkadaşımız vardı. Hector kızın yanında kalmıştı ben de baygınlık geçiren kızı paramediklere götürebilmek için aracımı almaya gitmiştim. Döndüğümde hector'u kızın vücuduna dokunurken ve okşarken bulmuştum. Ben geldiğimde biraz irkilmişti. Kızgın bir şekilde ne yaptığını sorduğumda cevap verememişti. Kızı arabama bindirdikten sonra kamp alanına götürmüştüm. Bunu da kampta takım arkadaşlarımdan bazılarıyla konuşmuştuk. Bu yaşananlara şahit olduktan sonra artık tamamiyle aramızdaki bağlar kopmuştu. O günden sonra hiçbir eğitime ve aktiviteye katılmamış sadece ihtiyaç halinde kurtarma çalışmalarına katılıyordum. O günden bu güne meksikadan ve diğer ülkelerden bir çok takım arkadaşımız tugaydan ayrılmıştı. Eşimle de ayrılıp ayrılmama konusunu defalarca konuşmuştum ama eşim aile dostlarımız olan tugay arkadaşlarımı yalnız bırakmama adına ayrılmamamın doğru olacağını ama Hector ile de aradaki mesafeyi korumam gerektiğini söylemişti.

Ama son Türkiye'deki yaşanan olaylar artık bardağı taşırmıştı. Her zaman kendisi konuşulsun derdinde olan, göz önünde olmak için soytarılıktan bile kaçınmayan, kadın gördüğünde takım arkadaşlarını dahi unutan, görevini ikinci plana iten bir kişilik. Ve zaten geçmişten gelen çatışmalarımızdan dolayı sanki eline bir fırsat geçmiş gibi harekete geçmesi ve benim bir hiç olduğumu söylemesi hiç yakışı kalmamış bir hareketti. Çünkü biz tugay olarak bir aileyiz ve aile üyelerini korumak hepimizin görevidir. Türkiye'den döndükten sonra tüm raporu kendisine sunduğum ve yaşananları kendisine anlattığım halde kalkıp bunu fırsat bilip beni ekipten ayrılmama karar vereceğimi bildiği için hakkımda kötü konuşmasını kabul edemedim.

Hectora mesaj gönderdim, geçmişteki güzel anların hatrına teşekkür ettim ve artık tugayın bir parçası olmadığını bildirdim. Sonrada sosyal medya da Topos ile tüm bağlarımı kopardığımı ve artık üyesi olamadığımı duyurdum. İnsanların destek mesajları ile birlikte tugaydan ayrıldığım için de üzüntülerini dile getirmeleri gerçekten üzücü bir durumdu ama yapılması gereken en doğru şey buydu. O adamın başında olduğu bir oluşum bana ve ekip üyelerine zarar vermeye devam edecekti. Ben de zarar görmemek adına ve bir çatışmanın içinde olamamak için tugaydan ayrıldığımı bildirdim.

Eski takım üyesi arkadaşlarımızdan biri ile sohbetimde bana bu durumu şöyle anlatmıştı.

Por el lado de topos lamento aún más que te sucediera, yo porqué crees que me fui hace años por lo mismo, porque ahí no se conoce la lealtad ni la hermandad que se predica. Ese señor solo usa a la gente.

Yo sí te agradezco que cuando mi país se apropió mi Ciudad te ha necesitado tú

“ Köstebek tarafında, senin başına gelmesine daha da üzüldüm, neden yıllar önce aynı şey için ayrıldığını düşünüyorsun, çünkü orada vaaz edilen vefa veya kardeşlik bilinmiyor. O adam (Hector) sadece insanları kullanıyor.”

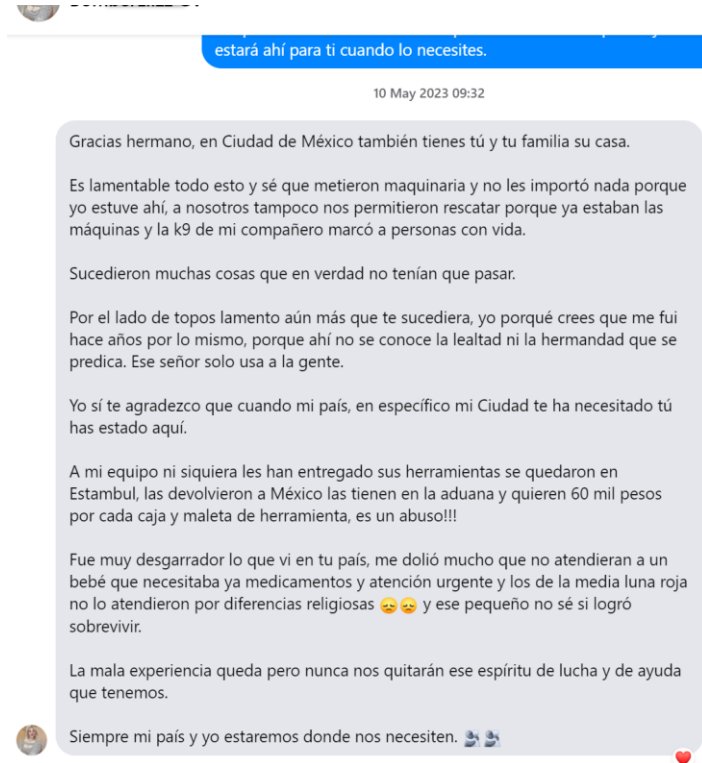
Ayrılgı uzun zaman önce yapmam gerekiyordu, ama nasip bu güneymiş.

Hector'un artık tugaydan elini ayağını çekmesi gerekiyor. Çok zarar veriyor, kurtarma çalışmalarımız maalesef ikinci planda kalıyor ve kendisi herşeyi kendi çıkarları adına şova dönüştürmeye çalışıyor. Bu olacak ve kabul edilebilecek şey değil. Bu görevi yürütebilecek ve tugaya tekrar hakettiği onuru yaşatacak bir çok ekip üyesi arkadaşımız mevcut. Çünkü Hector başta olduğu sürece birgün yaptığı rezillikler tüm insanlar tarafından görülecek ve tugay insanların kalplerinde hiç onarılamayacak güven sorunu yaşayacaktır.

Türkiye'de yaşadıklarımı eski tugay üyesi arkadaşım ile konuştuğumda onlarda benim yaşadıklarım benzer sıkıntıları Türkiye'de yaşadıklarını anlattı.

Anlatılanlar dehşet verici ve bir o kadar da utandıran şeylerdi. Sonuçta bir Türk'tüm ve yardım için giden insanların ülkemde şahit oldukları, insanlık dışı yaklaşımlara maruz olmaları, kurtarma çalışmalarının engellenmeleri, ekipmanlarına el konulmaları beni gerçekten utandırmıştı ve ne diyeceğimi bilememiştim.

Türkiye'de yaşadıklarını dile getirdiği sorunlar şunlardı.

“ Teşekkürler kardeşim, Mexico City'de senin ve ailenin de bir evi var.

Bunların hepsi talihsiz ve biliyorum ki iş makinesi kullandılar ve ben orada olduğum için hiç umursamadılar, kurtarmamıza da izin vermediler çünkü iş makineleri zaten oradaydı ve ortağımın k9'u insanları canlı olarak işaretledi.

Gerçekten olması gerekmeyen birçok şey oldu.

Köstebek tarafında, senin başına gelmesine daha da üzüldüm, neden yıllar önce aynı şey için ayrıldığımı düşünüyorsun, çünkü orada vaaz edilen vefa veya kardeşlik bilinmiyor. O adam sadece insanları kullanıyor.

Ülkem, özellikle de Şehrim size ihtiyaç duyduğunda burada olduğunuz için size teşekkür ederim.

Ekipmanlarımızı ekibime bile teslim etmediler, İstanbul'da kaldılar, Meksika'ya iade ettiler, gümrükte var ve her kutu ve alet çantası için 60.000 peso istiyorlar, bu bir suistimal!!!

Ülkenizde gördüklerim çok işler acısı, zaten ilaç tedavisine ve acil bakıma ihtiyacı olan bir bebeğe sahip çıkmamaları ve mezhep farklılığından dolayı Kızılay'dan gelenlerin ilgilenmemesi beni çok üzdü 😞😞 ve O ufaklık hayatta kalmayı başardı mı bilmiyorum.

Kötü deneyim devam ediyor, ancak sahip olduğumuz o mücadelecı ruhu ve yardımı asla elimizden alamayacaklar.

Her zaman ülkem ve ben bize ihtiyaç duydukları yerde olacağız. 🌸🌸”

Anlattıkları dediğim gibi beni bir Türk olarak gerçekten utandırdı? Bir Türk vatandaşı veya bir müslüman olarak sizleri de utandırdı mı?

Ekipmanlara el konulması gümrük paraları istenmesi vs...

Ya KIZILAY'ın yaptığı??? Mezhep farklılığından dolayı yardıma muhtaç bir bebeğe bakmamaları ve ölüme terk etmeleri sizce insanca mı?

Kurtarma çalışmalarının engellenmesi, kurtarmaya izin verilmemesi sizce insanca mı?

Sırf gazeteye ben kendi yaşadıklarımı ve gördüklerimi anlattığım için bana etmediğiniz hakaretler küfürler tehditler kalmadı, Ya devlet??? Devlette karalamaya, ölümle tehdit etmeye beni hedef haline getirdi. Görüyorsunuz ki sadece benim başıma gelen şeyler değil. Ve yine söylüyorum yaşanan her bir olayın onlarca tanığı var.

Ben Türkiye’de ve sonrasında Türklüğümden ve Müslümanlığımdan utandım! Ve ne kadar acı ki ülkem ve milletimi ahlakını kaybetmiş olarak gördüm.

Sadece bu arkadaşla değil Türkiye’de görev almış dünyadaki bir çok arama kurtarma ekibinden arkadaşlarımla görüştüğümde bir çoğu da aynı sorunları yaşamışlar. Ve başıma gelenlerden dolayı da Kendime dikkat etmem ve özellikle Türk hükümetine karşı dikkatli olmam konusunda uyardılar. Dediler ki hükümetin o kadar çok insanlık dışı işlere imza attı ki ve o kadar çok insanı enkazlarda ölüme terkettiler ki biz bu cinayetin bir parçası olmamak adına en erken ülkenizi terk etmek zorunda kaldık.

Siz sanıyor musunuz ki yalnızca 50000 kişi öldü!!! Sadece benim tek başıma 100 den fazla ceset bulmuşluğum var. Hatay o kadar perişan bir haldeydi ki ve kurtarmacılar olarak sayımız da o kadar yetersizdi ki enkazların sadece %10 una bakılabiliştir. Şehirde gördüğümüz neredeyse kurtulan depremzedelerin sayısı da yok denecek kadar azdı. Devletin açıkladığı sayıyı en az 10 la çarpmak gerekir. Bunu size tecrübelerime dayanarak söylüyorum.

Marmara depremi de çok yıkıcıydı. O zamanlar Adapazarı’nda kurtarma çalışmalarında bulunmuştum ama o zamanla bu zaman arasında yaşananlar arasında dağlar kadar fark var. Bir kere insanlar kenetlenmiş ve birbirine yardımcı oluyorlardı. Devlet millet el ele dayanışma içindeydi. Ama Hatay’da gördüklerim tam bir karmaşa, çıkar ve menfaat çatışmasına dönmüştü. Depremzedelere bile çadırlar neredeyse bir hafta sonra dağıtılmış, günler sonra insanlara yemek dağıtılmış, Kızılay çadır ve yiyecek satmış, içişleri bakanlığı ekiplerin ekipmanlarını çalmış el koymuş, popülizm peşinde olanlar, provokatörler, yağmacılık yapanlar, fırsatçılık yapan insanlar ve daha bir sürü şey.

Siz hiç basit bir çakmağa 75 lira ödediniz mi? ya sigaranın bir paketine 200 TL ödediniz mi? acıktığınızda bir çikolata için 50 lira ödemek?... Gelen arama kurtarma ekibine fahiş fiyattan telefon hatları satmak ve daha bir sürü şey.

Devlet ve millet olarak ahlakımızı kaybetmişiz derken işte bunlardan bahsediyorum. Yine de azınlıkta olsa kalpleri güzel insanlarımızda var tabii ki.

Ben bu düşüncelerle, bu duygularla, bu kahrolmuşluklarla ülkemden ayrıldım. Herkes susmayı tercih ederken ben depremzedelerin hatrına, ölen insanların, öldürülen insanların hatrına, geçmişte kurtardığım ve gelecekte kurtarmam gereken insanların hatrına ailemin hakları hatrına Türkiye Devletini yönetenlerle bu konuda mücadelemi sürdürmeye kararlıyım. Ya söyledikleri gibi beni öldürecekler ya da özür dileyecekler. Özür dilemek fitratlarında olmadığı için tehditlerine devam edecekler ve belki de bir gün susmadığım ve adalet aradığım için beni öldüreceklerdir.

Annemle bu süreç içerisinde ara ara konuşuyorum. Ve her fırsatta Türkiye’ye gelmemem konusunda beni uyarıyor. Hükümetin beni öldürebileceğini ve ortadan sonsuza kadar yok edebileceğinden endişe ediyor. Anneme hasta haliyle bunları yaşatanlardan hesap soracağımı ve korkmaması gerektiğini oğlunun yalnız olmadığını ve tüm dünyanın yanında olduğunu ve asla Türk hükümetine boyun eğmeyeceğimi ve yaşanan her şeyin hesabını vereceklerini ve özür dileyceklerini söyledim. Evet Benim devletim paşa paşa benden özür

dileyecek. Ama bugün ama yarın. Bir gün beni öldürselerde sonrasında elbet bir şekilde onlara özür dilettilerilecek.

Günlerimi bu sorunlarla boğuşarak geçirirken AFAD'ın mailleriyle karşılaştım. Bu mailde aslında bana gönderilmek istenen mailler değildi. Asya ülkelerinin bazı arama kurtarma ekipleriyle yapılan yazışmaları yanlışlıkla bana da göndermişlerdi. Bu mailde ekip listesi görevleri ve nerede görev yaptıklarının bilgisi isteniyordu. Bu bilgiyi istemelerindeki amaç madalya töreni düzenlenecekti ve Türkiye'de ki kurtarma çalışmalarına katılanlara teşekkür belgesi verilecekti.

Birkaç mail attım. Meksika'dan katılan ekiplerin de bu listede olup olmadıklarına dair. Bir cevap gelmedi. Topos Azteca ekibinin isim listesini gönderdim ve bu insanlara teşekkür etmeleri gerektiğini söyledim. Şahsi olarak bir teşekkür beklentimin olmadığını da ayrıca ilettim. Ama hiçbir şekilde bir cevap vermediler.

Sonraki günlerde Cumhurbaşkanlığında bazı yerli ve yabancı ekiplere madalya takdim ettiler. Bu madalya töreninde gördüğüm ekiplerin ve kişilerin ayrımcılığa maruz kalmasıydı. Bu konuda Cumhurbaşkanlığının bir bilgisi ve ayarlaması olduğuna inanmıyorum. Asıl sorgulanması gereken o listeyi hazırlayıp cumhurbaşkanlığına sunanlardır. Zaten tüm yaşananlardan sonra dürüst bir yaklaşım sergileyeceklerini hiç sanmadım. Zira tüm ekiplerden temsilciler davet edilseydi Türkiye'de ekipmanları alıkonulanlar çalınanları arama kurtarma faaliyetleri engellenenler, mezhep ayrımcılığına şahit olanlar şikayetlerini cumhurbaşkanlığına iletebilirlerdi ve bu ahlaksızlığı ve insan hakları ihlallerini gerçekleştiren devlet yetkililerinin isteyeceği en son şeydi.

Büyükelçilikle görüştüm onlara Her ne kadar kendi ekibimden ayrılmış olsam da o insanların Türk devletine ve halkına hizmet ettiklerini ve bir teşekkürü hakettiklerini birkaç sefer anlattım. Bir yerde Ekip başkanının tugayın katılımını akredite etmediğini de öğrenince akreditasyon konusunda da bilgilendirme mailini türkiye ye ve sonrasında da büyükelçiliğe gönderdim.

Bu durumdan Hector'u da bilgilendirdim ve her ne kadar ona bana yaptığı ayıptan dolayı kızgın olsam da yine de tugay arkadaşlarımdan üstün gayretleri nedeniyle teşekkür belgesi almaları için yardımcı oldum.

Bu baskılarım sonucunda en azından büyükelçilik düzeyinde Meksika'd yürütülen yardım çalışmaları için teşekkür belgesini tugay adına Hector'a takdim edildi.

Gönül isterdi ki büyükelçiliğe tüm ekip davet edilsin ama olsun Başkan olarak Hector'un orda bulunması bile yeterli olmuştur. Son görevimi de bu şekilde gerçekleştirmiş oldum.

Tanıyan veya tanımayan bir çok insan bu süreçte benimle iletişime geçti. Madalya törenine sen de davet edildin mi? diye... Bunca yaşananlardan sonra ne onlar bana madalya vermek isterlerdi ne de ben onların kirliliği madalyalarını kabul edebilirdim. Benim bir madalyaya ihtiyacım yok. Yıllardır insanların kalplerinde sevgiyle ve saygıyla yer edindim bunlar benim madalyamdır. Doğan çocuklara adım konuldu bu benim madalyamdır. Hatırlıyorum seviliyorum ve saygı görüyorum. Bu benim madalyamdır. Türkiye hükümetinin sunacağı madalyaya ihtiyacım olmadığı gibi beni hak etmedikleri için zaten davet edilseydim bile davete icabet göstermezdim. Öncelikle benden eşimden tüm Meksika halkından ve tüm arama kurtarma ekiplerinden içtenlikle özür dilemeliler.

Ben madalyalarımı insanların kalplerinde, akıllarında ve hatıralarında taşıyorum. Kurtardığım her bir hayat benim madalyam, güldürdüğüm her yüz benim madalyamdır. Ne mutlu bana madalyalarımın sayısı saymakla bitmez.

Birkaç gün sonra Eşim bana "gördün mü Tugay senin fotoğraflarını kullanarak reklam yapıyor" dedi ve tugayın sosyal medya sayfasını gösterdi. Bu duruma gülümseyerek tepkimi gösterdim. Tugay'la tüm bağlarımı koparttığımı bildirmeme rağmen hala benim fotoğraflarımı kullanıyor olmalarına diyecek bir sözüm yok. Güzel amaçları uğrunu istedikleri gibi fotoğraflarını kullanabilirler. Resmi bir bağım kalmamış olsa bile tugayla hala kalpten bir bağım var ve ihtiyaçları halinde uzaktan da olsa maddi manevi tüm desteğimde onlarıdır.

TOPOS AZTECA

CURSO DE TÉCNICAS BÁSICAS PARA INTERVENCIONES VITALES EN SITUACIONES DE RIESGO Y DESASTRES

25,26 y 27 DE AGOSTO 2023
PARACHO, MICHOACÁN

Cierre de inscripciones: 20 de Agosto

Original Topos Azteca

Original Topos Azteca

TEMAS:

- Comando de incidentes
- Espacios confinados
- Estabilización de estructuras
- Inducción al protocolo INSARAG
- Rescate Vertical
- Búsqueda y rescate en estructuras colapsadas

CURSO DIRIGIDO A:

- Bomberos
- Rescatistas
- Médicos
- Protección Civil
- Paramédicos
- Enfermeros
- Estudiantes
- Grupos Voluntarios
- Policías
- Fuerzas Armadas
- Público en General

ÚLTIMA MISIÓN TURKIYE 2023

Más información:
4521018347

Dirigido por: Héctor el Chino Méndez

Ben bağlarımı sadece Hector ile kopartmış birisiyim. Umarım bir gün verdiği zararların farkına varılır ve daha fazla zarar vermeden görevinden ayrılır. Bu en mantıklı ve olması gereken bir karardır. Tugay'a çok zarar veriyor ve gün geçtikçe saygınlığını yitiriyor. Daha fazla rezil olmadan ve zarar vermeden emekliye ayrılması gerekiyor.

Ayrıca Türkiye'nin ölen kurtarma köpeği Proteo için Meksika'ya bir köpek hediye etmeleri de nazik bir davranış. Takdirle karşıladım. Ama bir yandan da tezatlığa da şaşırıyor değilim. Çünkü en çok ayıp ettikleri kurtarma ekipleri genelde Meksika ekipleri oldu. Sanırım benim bu kadar çok baskı kurmamın ve adalet arayışımın ardından kendilerini biraz sevimli gösterme çabası içine girdiler. Ama bildiğim bir şey var ki bize yaşattıklarını ve Meksika vatandaşı bir kadını ve kızını tehdit ettiklerini Meksika hükümeti bilmiş olsaydı, Meksika

devleti Türkiye'nin suratına tokat vurur gibi hesabını sorarlardı. Üzerinden 7 aydan fazla bir süre geçmesine rağmen hala memleket sevdamızdan ve bir şeylerin düzelmesi umuduyla bu konuda Meksika hükümetini bildirmedik. ama yakında istemeden de olsa korunma talebimizle birlikte yaşananları öğrenmiş olacaklar. Türkiye'de insan hakları ihlalleri, adaletsizlik, ve demokrasi eksikliği olduğu çok açık bir şekilde bilinen ve görülen bir şey. Ama sizler Meksika'yı belki filmlerde tanıyorsunuzdur ama burada demokrasi, insan hakları mekanizması çalışır. Yeni Türkiye gibi eşkiya devleti değildir.. Türkiye de unutulur gidersin. Ama burada yaptıklarınla hatırlanırsın.

Bu arada konudan haberdar olan farklı ülkelerdeki arama kurtarma personelleri de dahil herkes bana desteğini sevgisini ve yanımda olduklarının mesajlarını ilettiler. Ve dikkatli olmam konusunda da uyardılar.

Çünkü arama kurtarma görevi için dünyadan katılım sağlayan bir çok kurtarma ekibi Türkiye'nin maalesef geröek yüzüne şahit olmuşlardı. Hepsinin endişesi başıma kötü şeylerin gelmesiydi. Hepsıyla özel olarak görüşme gerçekleştirdim ve onlara ricada bulundum. Eğer öldürülürsem veya ortadan kaldırılsam aileme sahip çıkmalarını istedim ve adalet arayışımı onların devam ettirmesini istedim.

Uzun zamandır Türkiye Cumhuriyeti'ne CİMER (Cumhurbaşkanlığı İletişim Merkezi) üzerinden tüm ilgili bakanlıklara dilek ve şikayetlerimi bildirdiğim halde, ayrıca sosyal medya üzerinden de iletişime geçmeye çalıştığım halde. Ve resmi olarak yine Türkiye Cumhuriyeti Meksika Büyükelçiliğine de verdiğim dilekçelerden bir sonuç çıkmadı. Hala tehlikenin içindeyim ve mevcut hükümet başta olduğu sürece ve devletin içindeki kanunsuz bürokratlar ve devlet adamları var olduğu sürece hayati tehlikem devam etmekte. Ama hiç birinden korkmuyorum. Mücadelemini ve adalet arayışımı sürdürmeye devam edeceğim. Hayatını kaybeden tüm depremzedelere, onların ailelerine ve Türk halkına bu mücadelem bir borçtur.

Ama ben adalet mücadelemi yürüttükçe İçişleri Bakanlığı terörizmine devam etmekte. En son doğum gününden birkaç gün önce köpeklerimi parkta patıkada gezdirirken 2 Türk içişleri personeli tarafından durduruldum. Cimerden yazdığım tüm şikayetlere ve yine Büyükelçiliğe sunduğum dilekçenin içeriğine sahiptiler. Beni son kez uyardıklarını aksi halde başıma çok kötü şeyler geleceğini. Meksika da kendi pis işlerini yapacak birilerini bulmakta zorlanmayacaklarını Kitabın asla basılıp yayınlanmaması konusunda tehdit ettiler.

Bukadar korktukları ve endişe duydukları nedir ki Meksika'ya kadar personel gönderiyorlar anlamıyorum. Kimin duymasını istemiyorlar yada amaçları ne hala anlamış değilim.

İki kişi birinin elinde silah, diğeri bana tehditlerini savuruyor. Bu basit bir şeydeğil çünkü beni takip ettiklerini gösteriyor. Yani sürekli göz hapsindeyim.

Yanımdan ayrıldıklarında hemen eşimi aradım ve durumu anlattım. Yanına doğru geldiğimi ve beni beklemesini söyledim. O sırada eşim ofisinde çalışıyordu. Üniversiteden dekanla ve Avukat olan çalışma arkadaşıyla durumu değerlendirmişler. Bana Meksika vatandaşlığına geçip Türk vatandaşlığından çıkmamı tavsiye etmişler. Türkiye'de nasıl görüyorsunuz ülkeyi

bilmiyorum ama Yurtdışında Türkiye hiç hoş konuşulan ve karşılanan bir ülke değil. Teröre destek veren, uluslararası hukuğu çiğneyen, insan hakları ihlallerinin olduğu bir ülke olarak tanınıyor.

Ülkemin bu durumu her zaman sohbetlerde veya bazen başka ülkelere gittiğimde sınırda karşıma çıkması hem utandırıcı hem de üzücü bir durum. Yine de ne sebeple olursa olsun asla Türk vatandaşlığından çıkmayacağım. Çıkmayacağım gibi kimse de beni vatanıma olan sevgime ve saygıma da çelme takamaz.

Buna Türkiye’de hiçbir hükümetin, hiçbir bürokratin hiçbir aşşağlık insanın gücü yetmez.

Eşimle uzun uzun yapmamız gerekenler konusunda konuştuk. Daha dikkatliyiz ve Meksika’da insanların biraz daha koruması altındayız. Eşim her zaman olduğu gibi o günde tüm kararlarımda ve atacağım adımda yanımda olduğunu ve asla yalnız bırakmayacağını gerekirse birlikte öleceğimizi söyledi.

Beni her zaman destekleyen ve her zaman yanımda olan eşimin motive etmesi ile bu kitabı yazdım. Genelde geceleri en sakin ve huzur bulduğum zamanlarda yazmaya başlamıştım. Bazı arkadaşlarımla ve dünyadaki diğer arama kurtarma personeli dostlarıma da sohbetlerimiz sırasında kitap yazmaya başladığımı söylemiştim. Bir arkadaşım bizler de senin hakkında birşeyler söylemek isteriz ve kitabında yer verirsen onur duyarız dedi. Ben de kabul ettim. Ve bazı kişilere kitabımla ilgili bilgiler verdim. Ve onların benim hakkımda olumlu olumsuz düşüncelerini paylaşmaları durumunda onur ve mutluluk duyacağımı söyledim. Onlarda bana benim hakkımdaki düşüncelerini yazıp gönderdiler. Hepsini okuduğumda gözlerim dolmuştu. Asıl onur duyan ve mutlu olan bendim onların sözleriyle. Bu kitabın başında onların sözlerini okumuş oldunuz.

Ben, hayatım boyunca insanlığa, doğaya ve yaşadığım dünyaya saygılı oldum ve tüm kalbimle hizmet ettim.

Ama Türkiye Cumhuriyeti’nin yani benim ülkemin bu onursuz hareketini ve eylemini hiç hak etmedim.

Bu kitap yayınlandığında ve okuduğunuzda belki öldürülmüş olacağım. Belki de Türk devleti susturmak için farklı yollara girişecek. Ya da Türkiye’ye ailemi görmek için gittiğimde beni ortadan kaldırmış ya da susturmuş olacaklar. Ne olacağını hiç bilmiyorum. Zaman gösterecek.

Eğer bu kitabı okuduğunuzda hayatta değilsem sizden tek bir dileğim var. Aileme iyi bakın ve her zaman beni hatırlayın! Ve bunun hesabını Başta içişleri bakanlığı olmak üzere hükümete sorun!!!

Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

ARAMA KURTARMA EKİPLERİNE TAVSİYELER

Hiç birinize akıl vermek benim haddime değil. Sizlerle paylaşacağım bilgiler yaşadığım olumsuz tecrübeler ışığında nazikane tavsiyelerimdir.

Türkiye gibi mental, kültürel ve eğitim olarak geri kalmış, demokrasiden uzak, insan hakları ihlallerinin yaşandığı ülkelere kurtarma çalışmalarına giderken dikkatli olmanızda fayda var.

Öncelikle hem kendi devletinizi hem de kurtarma faaliyeti yürüteceğiniz ülkenin başkonsolosluğunu bilgilendiriniz.

Sizler ve yanınızda götüreceğiniz kurtarma ekipmanları Türkiye gibi ülkelerde asla güvende olmayacak ve olmayacaksınız. Bu sebeple ilgili kuruluşlara, ülkenize ve gideceğiniz ülkenin büyükelçiliğine ekip listenizi ve ekipman listenizi veriniz. Ve sizin veya ekipmanınızın başına gelebilecek her hangi bir kötü durumda tüm sorumluluğun o ülkeye ait olduğunu bildirin.

Ve eğer yapabiliyorsanız kendinizi ve ekipmanlarınızı sigortalatın. Çünkü eşkıyalığa bürünen az gelişmiş ülkeler asla sizi korumayacak ve hasarınızı gidermeyeceklerdir. Buna şöyle bir örnek verebilirim. Türkiye’de maalesef saldırıya uğrayan bazı ülkelerin arama kurtarma ekipleri oldu. Ve bu ekiplerin ardından şiddet söylemleri ve hakaretler tertiplendi ve sosyal medyadan nefret söylemleri dile getirildi. Bunları organize edenler Türkiye Cumhuriyeti’nin bürokratlarıdır. (tabii ki tüm halk cahil ve fanatik davranmayacaktır. Bu sebeple sükunetinizi koruyun ve her ne koşulda olursa olsun saygın ve sakin davranmaya devam edin) Bu nedenle önleminizi almalı ve dikkatli hareket etmelisiniz. Ayrıca ekipmanları çalınan, el konulan tek kişi değilim başka ekipler de bu sorunları yaşadı ve maalesef hiç birimizin ekipmanlarını teslim etmediler. Kimilerinden gümrük parası talep edildi, vs vs. Böyle kötü sürprizlerle maalesef karşılaşabilirsiniz.

Kurtarma çalışması için ülkeye vardığınızda kendi ülkenizin büyükelçiliğini anında bilgilendiriniz. Ve yine onlara kendi ekip üyelerinizi, ekipman listenizi ve iletişim bilgilerinizi bırakınız.

Gittiğiniz ülkenin kriz yönetim birimine kaydınızı yaptırınız ve onlarla koordineli çalışmaya özen gösteriniz. Bazı zamanlar zor olacaktır, bazı zamanlar kurtarma çalışmasını engelleme girişimleri olacaktır veya insan hakları ihlalleriyle karşılaşacaksınız. Devlet görevlileriyle asla tartışmayın, elinizi işten çekin ve ülkenizin konsolosluğunu bilgilendirin. Onların size sunacağı tavsiyelere göre hareket ediniz. Eğer bunu yapmazsanız hiç ummadığınız anda kendi suçlarını sizin üstünüze atabilir ve hukuksuz davranışlara mağruz kalabilir, hatta sizi hukuksuz bir şekilde yargılayarak tutuklama girişiminde bulunabilirler.

Eğer kurtarma çalışmalarında güvenlik riski ile karşılaşırsanız güvenlik güçlerinden ve ilgili kuruluşlardan yardım talebinde bulunun. Güvenliğinizin sağlanması konusunda bir gelişme

olmazsa kurtarma çalışmasını sonlandırıp güvenli bölgenize ekilin. Ve gerekirse ülkeden ayrılın. Kurtarılacak hayat önemli elbette. Ama sizin de hayatınız önemli ve evde sizin bekleyen aileleriniz olduğunu asla unutmayınız.

Yanınızda muhakkak bir miktar para bulundurun. Ve paranızı muhakkak üzerinizde taşıyın.

Eğer kamp alanından ayrılacaksanız kamp bölgenizi sahipsiz bırakmayın bir iki personelinizi kamp alanında ekipmanlarınıza göz kulak olması için görevlendiriniz.

Basına açıklama yapıp yapmamak sizin insiyatifinizde. Ama unutmayın özellikle Türkiye’de yandaş ve muhalif basınlar vardır. Eğer muhalif bir basına açıklama yaparsanız bir anda hükümetin tepkisini çekebilir, hakkınızda karalama ve iftira haberler çıkartılabilir, ve linç girişiminde bulunulması için halk kışkırtılabilir. Hatta ajanlık faaliyeti yapmakla bile suçlanabilirsiniz. Türk olduğum halde benim CIA ajanı olduğumu bile söylemekten geri kalmadılar. Emin olun yabancı olduğunuz için hapse atılmanız bile söz konusu olabilir.

Ve asla ama asla hükümeti eleştiren açıklamalardan kaçının. Bu sizin başınızı ciddi derde sokabilir. Ajanlıkla suçlanabilir, terörist olmakla suçlanabilir veya daha başka suçlamalarla karşılaşabilirsiniz. Maalesef Türkiye’de demokrasi ve fikir özgürlüğü yok. Misal bir arkadaşımız ve dünyada halat erişim konusunda uzman olan ve tüm dünyada sektörde saygın bir insan olan biri, sadece devlet başkanı Recep Tayyip Erdoğan’ı eleştirdiği için fikir suçlusunu olarak yargılandı ve 2 yıl hapsede tutuldu. Türkiye maalesef Kuzey Kore’nin bir alt versiyonu gibi. Ve maalesef ülkenin son 20 yılda geldiği nokta bu.

Benim tavsiyem sadece arama kurtarmaya odaklanın, ülkeden ayrılana kadar hiçbir basına açıklamada bulunmayın. Ülkeyi terkettikten sonra kendi lkenizin basın kuruluşlarına açıklama yapabilirsiniz.

Türkiye’deki hükümet insanları etnik ve dini olarak ne yazık ki kutuplaştırmış durumda. Ve ülkenin yarısı maalesef potansiyel olarak hükümet yanlısı ve hükümetin bir sözü ile her türlü caniliği gerçekleştirebilecek tehlikededirler. Sözlerimin sizi hayrete düşürdüğünün farkındayım ama özellikle Başta Türkiye olmak üzere az gelişmiş arap ülkeleri ve bazı asya ülkelerinde kurtarma çalışmaları yrtecekseniz tüm bunlara dikkat etmeniz gerekmekte.

Ve bence bu konuda INSARAG bir liste hazırlayıp güvenli ve riskli ülkeler tablosu hazırlamasında fayda far. Böylelikle kurtarma çalışmalarına gidecek ekipler bu listede dikkat etmeleri gereken uyarılara ulaşabilir ve ekipler önlemini buna göre alabilirler.

16:32

twitter.com Listo

Buscar en Twitter

Iniciar sesión Usar la app

Michael Bauer @Bundesheerbauer

Nach dem Erdbeben in der Türkei und Syrien hat das **#Bundesheer** seine Rettungsaktionen aufgrund einer zunehmend schwierigen Sicherheitslage einstellen müssen. "Der erwartbare Erfolg einer Lebendrettung steht in keinem vertretbaren Verhältnis zu dem Sicherheitsrisiko".
 Traducido del alemán al Google

Tras los terremotos de Turquía y Siria, la **#Bundesheer** tuvo que suspender sus operaciones de rescate debido a una situación de seguridad cada vez más difícil. "El éxito esperado de salvar una vida no tiene una relación razonable con el riesgo de seguridad".

4:02 a. m. · 11 feb. 2023 · 111,4 mil Reproducciones

66 Retweets 59 Tweets citados 320 Me gusta

Twitter es mejor en la app
 Nunca te pierdas un Tweet. Abre esto en la app de Twitter para obtener la experiencia completa.

Michael Bauer @Bundesheerbauer

Die türkische Armee hat den Schutz unseres AFDRU-Kontingents übernommen. Die **#Bundesheer**-Soldaten haben die Suche im Erdbebengebiet daher wieder aufgenommen.
 Traducido del alemán al Google

El ejército turco se ha hecho cargo de la protección de nuestro contingente AFDRU. Por lo tanto, los soldados **#Bundesheer** han reanudado la búsqueda en la zona del terremoto.

0:10 69,4 mil reproducciones

7:31 a. m. · 11 feb. 2023 · 204,6 mil Reproducciones

178 Retweets 85 Tweets citados 965 Me gusta

Danuta Wioletta @DanutaWiole... · 1d

President, where is the army. WHY...? the security situation in the Hatay region has apparently changed. The Austrian Army also cited security risks in suspending its operations. The German Federal Agency stopped its rescue operations due to a change in the security situation!

Recep Tayyip Erdoğan @... · 1d
 Türkiye devlet görevlisi
 Şanlıurfa | Deprem Bölgesi Basın Açıklaması

Seth Frantzman @sfrantzman · 12h
 What does this mean? "On Saturday German rescuers and the Austrian army..."

Joshua Landis @joshua_landis · 9h

As security situation in Hatay region of **#Turkey** deteriorates, some international rescue teams have stopped operating, Germans, Austrians, Israelis.

A spokesman for the Austrian army said that there had been "clashes between groups."

timesofisrael.com
 Israeli rescuers depart Turkey early over safety fears as locals fume at g...

7 10 2,093

L-TEAM @L_Team10 · 17h
#Turkey The Austrian rescue team has stopped its activity in **#Hatay** due to the security situation there. Clashes and shootings between different groups have been reported.

Bu da Güzel lkem Türkiye Cumhuriyeti hükümetine ve devlet adamlarına tavsiyelerim olsun.

Öncelikle AFAD kuruluş mantığı açısından iyi dşnlmş bir yapı. Ama en tepeden en tabana kadar bu adam kayırma, hamili kart yakınımdır gibi zihniyetlerden uzak durunuz.

Her ne kadar kurtarma eğitimleri önemli olsa da iletişim becerileri de önemlidir. Bu konuda da amir ve memurlarınızı eğitmelisiniz.

Afad personellerinizin ekipmanlarını davet ettiğiniz kurtarma ekiplerinin ekipmanlarına el koyarak veya alarak tamamlamaya çalışmayınız. Türkiye koskocaman bir ülke, ekipman alamayacak kadar aciz değildir diye düşünüyorum. Yapmış olduğunuz bu kanunsuz eylemler ülkemize ve insanlarımıza karşı bakış açısını kötüleştiriyor. Ne islamda nede Anadolu kültüründe hırsızlık yoktur ve çok ayıp karşılanır.

Ekipman satın aldıysanız veya aldıysanız bu ekipmanların kullanımı konusunda personelinize eğitim vermelisiniz. Çünkü kullanımı bakımı ve güvenlik talimatları gereği dikkat etmeniz gereken kriterler vardır. Benim ve diğer ekiplerin ekipmanlarını aldığımızdan dolayı üreticilerden teknik destek sağlayamıyorsanız size ücretsiz eğitim verebilir ya da bakım ve kullanım talimatlarını içeren bir belge gönderebiliriz. Talep etmeniz yeterlidir.

Davet ettiğiniz diğer ülkelerin kurtarma personelleri sizlerin baş tacıdır ve özel misafirlerinizdir. Onların güvenliği ulaşımı, rahatlından kısacası herşeylerinden siz sorumlusunuz. Bunu asla unutmayın.

Saçma sapan bürokratik engellerle kurtarma ekiplerini ve çalışmalarını engellemeyiniz. Unutmayın insanlar afet zamanında kurtarılmayı ve yardım edilmesini bekler. Zaman önemlidir ve zamanı akıllı kullanmak gerekir.

Bakanlar, politikacılar, bürokratlar Afet bölgesini gereksiz yere ziyaret etmeyiniz. Çünkü her ziyaretinizde yolları kapatıyorsunuz ve ekiplerin, ve sağlık çalışanlarının çalışmasını ve intikalini engelliyorsunuz. Hatay'da yaşadığımız en sık problemlerden biri de maalesef buydu. Siz siyasiler oturun oturduğunuz yerde.

Kurtarma ekiplerinin siyasi bir bağı yoktur. Bizlerin tek bir amacı vardır hayat kurtarmak. Bunu da aklınızın en üst köşesine oturtunuz ve saygıda kusur etmeyiniz.

Bizim için tek yetkili kuruluş afet zamanında kriz yönetim merkezidir. Bizler emirleri bu kriz yönetim merkezinden alırız. Dediğimiz gibi siyasi bir bağlantımız olmadığı için ilgili bakanlıklar dışındaki diğer bakanlıklar ve devlet başkanlarının bizim nezdimizde sade bir vatandaştan bir farkı yoktur. Sizlerin kurtarma ekiplerine karşı görevleri, ülkenize gelirken ve ülkenizden ayrılırken bir teşekkür etmenizdir. Teşekkrden başka bir beklentimiz de asla olmaz.

İster dış ülkeden ister kendi ülkenizden olsun arama kurtarma personellerini her zaman saygıyla anın. Günlük pohpohlamakla veya göz boyamak ve prim kasmak için madalya

takdiminizin bizler için pek bir anlamı yoktur. Bizim madalyalarımız insanların kalplerindedir. Bu sebeple lütfen bizlere iyi davranın ve saygıda kusur etmeyin. Alkışlarla girdiğimiz ülkeden alkışlarla ayrılmak isteriz. Bunu sağladığınızda takdim edeceğimiz madalyanın bir anlamı olur. Onun dışında yapacağınız hiçbir eylem ve hiçbir ödül töreni bir anlam ifade etmeyecektir.

Veeee...

Asla ama asla kurtarma personellerini ve ailelerini öldürmekle tehdit etmeyiniz. Bu yapılacak en büyük soysuzluk ve alçaklıktır. Yaptığınız bu eylemler ya da ileride yapacağınız diğer kötü eylemler devlet adamlığına sığmaz ve eğer benim gibi sevilen takdir edilen ve saygı gören bir personel varsa karşınızda cevabını çok sert alırsınız.

Unutmadan şunu da eklemek isterim ki. Eğer karşıma bundan sonra beni ve ailemi tehdit etmek için birilerini çıkarırsanız bunun sonuçları o gönderdiğiniz kişiler için çok ağır olacaktır.

Ben bir adım attım ve bu kitabı yazdım. Bundan sonra atacağımız adımlar sizin atacağınız adımlara bağlı. Ya özür dilersiniz bu olay tatlıya bağlanır. Ya da ilk önce Meksika hükümetinden Türk Hükümetine karşı korunma talebimiz olacaktır ve bir Meksika vatandaşı kadını ve çocuğu tehdit ettiğiniz için hesap verirsiniz. Sonrasında da uluslararası hukuk işler.

Ama hepsinden de önemlisi Allah göstermesin bir daha afet yaşandığında hiçbir ülkeden hiçbir ekipten kurtarma desteği alamaz ve sizlerin bu tavrından dolayı insanların ölüme mahkum etmiş olursunuz.

Devlet millet olmadan millet te devlet olmadan ayakta kalmaz. Bunu aklınızdan çıkarmayın.

Asla ama asla nefret söylemlerinde bulunmayınız. Ne kadar ayıp ve ırkçı bir söylemdir Yahudi dölü, ermeni dölü, yunan dölü gibi söylemler. Hele bir devlet başkanının ağızına hiç yakışmayacak sözler bunlar. Renklerimizle kültürlerimizle, dinlerimizle kısacası çeşitliliğimizle renk katıyoruz dünyaya.

YARARLI KISA BİLGİLER

Her insan yaşanabilecek afetlere hazırlıklı olmak zorunda. Maalesef doğal afetler hayatımızın bir gerçeği

Bu sebeple afetler konusunda bilinçlenmeniz fayda var. Öncelikle yaşanabilecek doğal afetler hakkında bilgi edinin. Ve korunma yollarını öğrenin.

Muhakkak ama muhakkak her bir birey ilk yardım eğitimi konusunda eğitim almalı ve sertifikasını edinmelidir. Bunun için ilgili sağlık kuruluşlarından gerekli bilgileri alabilirsiniz.

Afet yardım çantası hazırlayınız. Ve içeriğini her zaman güncel tutunuz. Afet yardım çantasında olması gerekenleri ve amacını sivil savunma birimlerinden veya internette kısa araştırmalar yaparak öğrenebilirsiniz.

Yaşanacak herhangi bir afette anında yardım alamayabilirsiniz. Yardımın size ulaşması bir gün ile günlerce sürebilir. Bu sebeple kendinize ve çevrenize yetecek durumda hazırlıklı olmaya özen gösteriniz.

Az gelişmiş ülkelerde kriz yönetimi ve yardımlaşma maalesef insan haklarına yakışmayacak seviyede olabilir. Türkiye örneğinde olduğu gibi yağmacılık, hırsızlık, güvenlik riskleri, yardımların adaletli dağılımının sağlanmaması gibi bir çok olumsuz ve can sıkıcı durumlarla karşılaşabilirsiniz. Bu gibi durumlara hazırlıklı olun. Mümkünse yaşadığınız apartmandan tutun da mahalle sınırlarına kadar bu konuda bilinçli davranın ve gerekli ekipmanlarınızı önceden stoklayınız. (çadır, battaniye, kuru gıdalar, su, hijyen malzemeleri, basit ilaç ve medikal ürünler, yakıt ve elektrik ihtiyaçları gibi malzemeler). Stokladığınız bu malzemeleri güvenli alanlarda her zaman güncel bir şekilde muhafaza ediniz.

Size yardıma gelen kurtarma ekiplerinin sizin için geldiğini unutmayınız. Yaşanan duygu karmaşasının ve çaresizliklerin farkındayız. Sizler gibi bizler de duygusal insanlarız ama profesyonel davranmak bizim işimizin gereği. Bu sebeple önceliğimiz hayat kurtarmaktır. Bu konuda bize yardımcı olunuz ve çalışmalarımız sırasında bizleri oyalamadan güvenli bir alanda bekleyiniz. Sizlerin güvenliği ve yakınlarınızı sağ salim sizlere kavuşturmak bizim birinci vazifemizdir. Lütfen bunu unutmayınız.

Yaşadığınız bölgede komşularınızla birlikte dayanışma ve yardımlaşma halinde kalın. Ve mümkünse toplu halde kalmaya da özen gösteriniz. Çünkü dağılan insan topluluğuna yardım etmek ve yardımı ulaştırmak daha zordur.

Deprem için konuşacak olursak deprem anında duvarlardan ve merdivenlerden uzak durunuz. Karşılaştığımız her can kaybının maalesef çoğunluğu merdivenlerin olduğu bölgedeydi.

Basit ve ucuz önlemlerle hayatta kalma şansınızı yükseltebilirsiniz. Bu tavsiyemi muhakkak uygulayınız. Yattığınız yatakların ve oturduğunuz koltukların altlarına gazete balyaları yerleştirin. Yıkım anında gazete balyalarının üstüne ne kadar ağırlık binerse binsin ezilmeyecektir ve size yaşam alanı sağlayacaktır. Depremden kaçmak kolay değildir. Deprem

anında gazete balyaları yerleştirdiğiniz yataklarınızın veya mobilyalarınızın yanına klerek uzanın. Ve depremin geçmesini bekleyiniz.

Enkaz altında kaldığınızda sizin fiziksel özellikleriniz ve giydiğiniz giysiler haricinde sizin yer ve pozisyonunuzda bizim için çok önemlidir. Kurtarma ekipleri olarak ilk önce yakınlarınızdan ev hakkında bilgi alırız ve yattığınız veya bulunduğunuz odalar hakkında sorular sorarız. Ve ilk bakacağımız yerlerde buralardır. Zaman hem kurban için hem de ekipler için çok önemlidir ve zamanı verimli ve sağlıklı geçirmek isteriz. Bu sebeple duvarlardan ve merdivenlerden, kaçma hattınızdan uzak durmanızı tavsiye ediyoruz. Eğer bulunduğunuz odada bulunamamanız halinde diğer alternatifleri göz önünde bulundururuz. Bu kurtarma ekiplerinin hiç istemeyeceği bir durumdur. nkn sizi ararken geçirdiğimiz zaman, yorgunluk ve moral düşüklüğüne sebep verebilir. Ve sizin de kurtarılmanız gereken zamanı uzatır. Eğer şanslısanız sağ salim, eğer az bir şansınız varsa uzuv kaybı veya organ yetmezliği en kötü senaryoda da hayatınızı kaybetmenize vesile olur.

Hepimiz takı takmayı seviyoruz. Ve takı olarak üstünüzde çok şık ve takı gibi görünen ddklerden boynunuza asabilirsiniz. Yıkılan enkazların altlarından bazen sesleriniz duyulmayabilir ve ya kalabalık insanlar topluluğu nedeniyle ve vresel dış sesler nedeniyle yardım ığlıklarınız duyulmayabilir, dikkat çekmeyebilir. Ama boynunuzda bulundurduğunuz düdük ile dikkat çekebilir ve odak noktasını üstünüze çekebilirsiniz.

Bu düdük mevzusu size garip gelmesin. Hayatım boyunca o kadar kötü manzaralarla karşılaştım ki, emin olun gördüklerimi görmüş olsaydınız o düdük hayatınız boyunca boynunuzda takılı kalırdı. Utanmayın, garipsemeyin ve birer düdük edinin..

Bunu dükkan, market sahiplerine söylüyorum. Yaşanan afetlerden dolayı asla fırsatlığa kalkışmayın. Depremi yaşayan sizin insanlarınız. Rant elde etmek için fahiş fiyatlar talep etmeyiniz. Unutmayın insanlar yakınlarınıı kaybettiği gibi maddi anlamda da kayıplar yaşıyorlar. Elinizden geldiğince imkanlarınız lsnde insanlara yardımcı olunuz, gerekirse paylaşınız. Bizi biz yapan insanlığımızdan kopmayalım. Bu depremde en çok kullandığım söz şuydu " Toplum olarak ahlakımızı kaybetmişiz" maalesef bu depremde bunu gördüm. Lütfen insanların acılarıyla beslenmeyiniz. Acıyla beslenmek size hiçbir şey kazandırmayacağı gibi çok şey kaybettirir.

Haklı tepkilerinizi devletin güvenlik güçlerine, kurtarma personellerine, vs göstermeyiniz. Tepki gsterecekleriniz ülkeyi yöneten insanlardır. nkn yıkılan binaların yapımına onay veren, kentsel dönüşüm adı altında rant elde etmeye çalışan, rüşvet ile ruhsat verenler ve sayabileceğimiz bir çok konuda söz sahibi ve emir makamı olanlar siyasilerdir. Güzel günlerde sizin cebinize göz diken bu mahlukatlar kötü gününüzde de size fayda sağlamayacaktır. Bu sebeple ülkeyi yönetmesi için seçeceğiniz insanların kölesi olmayın efendisi olun. Ve bunu onlara hissettirin.

TEŞEKKÜRLER

Her zaman yanımda olan, beni her konuda destekleyen, dünyanın neresinde afet yaşanırsa yaşansın her zaman gözü yaşlı ama gururla uğurlayan, dualarını eksik etmeyen, Deprem haberini aldığımız andan itibaren uykularını bir kenara bırakıp yardımları ve ekipleri organize edip ihtiyaçları karşılayan, Yaşadığımız tehditlere göğüs gerip dimdik ayakta duran ve elimi sımsıkı tutan, Kitap yazma fikrini bana aşılayan sevgili eşim **Armida Concepcion Garcia**'ya

Bana dualarını eksik etmeyen, bana gururla bakan ve her zaman bana baba olmanın mutluluğunu yaşatan güzel kızlarım **Sofiya** ve **Karla**'ya

Hayatın ve kurtarma çalışmalarımın her alanında beni destekleyen ve dualarını eksik etmeyen aileme,

Meksikadaki kurtarma ekipleriyle ve yardım kuruluşlarıyla yakından ilgilenen, Türkiye'ye yardımların hızlı, sorunsuz ulaşması ve deprem bölgesinde de bizlerle sürekli iletişim halinde kalan, gece gündüz hiç durmadan yoğun mesai harcayan, **Meksika Türk Büyükelçiliği çalışanlarına,**

Ulaşımımızı sağlayan, **Türk Hava Yollarına** ve **kabin personellerine,**

Eksiklerimi tamamlamak, desteklerini sunmak ve varlıklarıyla bana güç verdikleri için sevgili dostlarım can arkadaşlarım **Gözde** ve **Erim Fırat Ceylan** çiftine,

Deprem Bölgesinde kurtarma ekiplerine yardımcı destek sağlayan Başta **Sena Algöz** olmak üzere tüm **Afad gönüllülerine,** ve **Afad Personellerine,**

Güvenliğimizi sağlayan **Özel Harekat Polislerine** ve **askerlerimize,**

Birlikte çalışmaktan gurur duyduğum, elele gece gündüz dondurucu soğuğun ortasında aç, susuz, uykusuz ve dinlenmeden azimle kurtarma çalışmalarında bulunan ve depremzedelere yardım malzemeleri getiren **Solo Endüstriyel Ekibine,**

Eğitimi, kültürlü ve yaptıkları işte uzman olan tam donanımlı deprem bölgesinde kurtarma çalışmaları ve sağlık hizmetleriyle destek veren **Akom'a (İstanbul Afet Koordinasyon Merkezi),**

Türkiye'nin en iyi organize olmuş ve kurtarma konusunda uzman personel, ekipman ve deneyime sahip olan, ülkenin gururu ve birlikte çalışmanın ve yardımlaşmanın hazzına vardığımız ve bünyesinde eski dostlarımızı da barındıran **YDAK'a (Yeditepe Üniversitesi Doğal Afetlerde Arama Kurtarma Kulübü)**

Türkiye'nin dört bir yanından yardım için gelen tüm ekiplere, Başta birlikte çalışma imkanı bulduğum izmir'den **şakir Elmas'a**

En ihtiyaım olduğu anda sımsıcacık ayıyla birlikte gelen **T24** yazarı **Berna Abik'e** ayrı bir teşekkür etmek istiyorum. Diğer basın mensupları gibi kurtarmanın tam ortasında mikrofon veya kamera uzatmadan, sizi sorularla bunaltmadan, objektif bir şekilde uzaktan kurtarma çalışmalarını izleyip haberini yapan güzel insana,

Kendisini tanımaktan onur ve mutluluk duyduğum ve Kurtarma çalışmalarında bir çok hayatı kurtarıp aileleri ve milletimizi sevince boğan **Kanyoning Türkiye'den Haydar Destan'a**

Doğru, tarafsız ve ilkeli habercilik rneği sergileyerek kelimelerimi bile çarpıtmadan, yandaş yalaka yalancı medyaya habercilik dersi veren **Cumhuriyet Gazetesi'nden Barış Terkoğlu'na** ve **Halk TV'den Burak Tatarı'ye**

Deprem bölgesinde ihtiyaçlarımızı Ankara gibi bir yerden karşılayan ve hastalandığımızda sağlığımızla da yakından ilgilenen, deprem bölgesinde mağdur olanlara tüm imkanlarını seferber ederek yardımlarını ulaştıran **Doğa Çetinkanat** ve arkadaşlarına,

Biz kurtarma ekiplerine, deprem mağdurlarına ve ülkenin neresinde olursa olsun yardıma ihtiyaı olanların yanına koşan güzel kalpli insanların topluluğu **İzmir Müzisyenler Derneği'ne** ve bu derneğin yesi **Oktay aparoğlu'na**

Bozuk dil bilgimle yazdığım kitabımın düzeltmelerini ve düzenlemesini zamanını, emeğini, ailesinden ve işinden zaman ayırarak yapan kitabımın kitap olmasını sağlayan, acılarımızı paylaştığımız ve bu kitabı düzenlerken o günleri birlikte tekrar yaşadığımız araştırmacı yazar **Hamide Rencüş'e**

Dünyanın en iyi ekiplerinden olan ve Fransa'dan ülkeme yardıma gelen, PICA ekibinin bir üyesi uzun yıllar birlikte çalışmanın mutluluğunu ve gururunu yaşadığım, aile dostumuz kardeşim **Bastien** ve ekip arkadaşlarına

Yine dünyanın en iyi K9 ekiplerinden **İspanya Ong K9 Creixell** başkanı **Pedro Frutos Molina** ve takım arkadaşlarına,

İsimlerini saymakla buraya sığdıramayacağım ama her zaman yanımda, kalbimde olan tüm dostlarıma,

Bizlere o zor, acılı anlarında dahi sahip çıkan başta HATAY halkına ve milletimize sonsuz minnetarlıkla,

Tüm zorluklara, tüm engellemelere ve Türk İçişleri Bakanlığının tüm insanlık dışı eylemlerine rağmen Türkiye'ye gelerek deprem bölgesinde azimle görev alan ve yardım eden tüm ekiplere,

Ve yaşadığım bu topraklarda bana kucak açan bu güzel ülke Meksika'ya ayrı bir teşekkür etmem gerekiyor.

Meksika hükümetine ve Meksika halkına ülkeme gösterdikleri ve sundukları sevgi ve yardımlardan dolayı minnettarım. Başından sonuna kadar bir an olsun durmadan Türkiye'ye yardım seferberliği başlatan bu güzel ülkenin her bir ferdine minnettarım.

Kardeşlerim ve ailem olan, bu kutsal turuncu üniforma ile hem eğitimlerde hem de kurtarma görevlerinde omuz omuza yanyana çalıştığım kalbimde her zaman aşkla ayrı bir yeri olacak olan Birta Topos Azteca'ya

Provokatör bir rehberin tüm eylemlerine karşı bildiğim, inandığım ve gördüğüm en iyi azmi ve yardımlaşmayı Türkiye'ye ve Türk Halkına sunan Topos Adrenalin ekibine,

Kahraman Maraş'ta kurtarma çalışmalarına katılan Topos International ekibine ve bu ekipte yer alan dostum ve kardeşim **Nebai Acosta Saucedo**'ya,

Meksika devletinin gururu Marin kurtarma ekibine

Ve... Proteo... O Meksika ve Türk halkının kalbinde her zaman yaşayacak olan kahraman bir kurtarma personeliydi. O her zaman hatırlanacak ve hepimizin kalbinde yaşayacak.

Sonsuz teşekkürler Proteo

Galiba dünya tarihinde kitabında lanet okuyan ilk kişi ben olacağım ama bu laneti sunmadan edemeyeceğim...

Başta yardım çağrısı yapıp sonra ekipmanları gasp ederek ve kurtarma çalışmalarını engellemeye yönelik eylemlerde bulunan, sırf basına yasadıklarımızı anlattığım için fetöcülerle iş birliği yaparak devletin de imkanlarını kullanarak kişisel verilerimi ve aile bilgilerimi teröristlere ve terör sevici trollerine ve yavşak yandaş medya kuruluşlarına servis eden ve utanmadan bir de bu kitap yayınlanmasın diye Meksika'ya iki farklı zamanda personel göndererek öldürmekle tehdit eden İçişleri Bakanlığına,

Her ne kadar sahada Afad gönüllüleri ve Afad personelleri depremzedelere yardım etmeye çalışsada personelini engelleyen, Gönderilen yardımları kendi emelleri uğruna kullanan ve depremzedelere yardımların ulaşmasını engellemeye yönelik girişimlerde bulunan Üst düzey Afad yöneticilerine ve Hatay'da görev yapan Vali efendiye

En ihtiyaç duyulan anda yardım sunması gerekirken yardım malzemelerini satışa çıkaran, yardıma muhtaçlara karşı etnik ayrımcılık yapan eskiden Türkiye'nin gururu ama şimdi ise yüzkarası olan KIZILAY'a

Deprem bölgesine görevli olarak gönderilen ve tek görevleri huzuru ve güvenliği sağlamak olan Türk Polis Teşkilatının içindeki hadsiz ve karaktersiz hırsız ve provokatör eylemlere girişen bazı birkaç polise. Aslında bunlara Polis bile diyemem. Baba mesleği olan ve Kahraman Türk polisine yakışmayacak eylemlere kalkışanlara polis diyemem

Hatay Serinyol Jandarma Karakol Komutanlığında kişisel verilerimi fetöçülere teslim eden ve fetöçülerle işbirliği içinde olan kahraman Mehmetçiklerimizin adını lekeleyen askeri personellere,

Kurtarma ve yardım çalışmaları adı altında gelerek provokatörlük eylemleri gerçekleştiren bazı kurtarma ekiplerine, kimin görevlendirdiği belli olmayan provokatör rehberlere ve halka yardım ulaşması gerekirken zimmetlerine yardım malzemelerini geçiren ve yağmalayan tüm şerefsizlere,

Trollük yapmayı bir meziyetmiş gibi görüp olayları çarpıtan, insanların acılarını duymayan, kendi onurlarını sırf hükümete yalakalık olsun diye üç kuruş paraya satanlara,

Mit beslemesi, Terör örgütü sempatzanı, fetöçülüğü mahkeme kararıyla tescillenmiş, kendisine gazeteci süsü vererek o onurlu mesleği lekelemeye çalışan, Ülkeye ve millete zerre yararı dokunmamış, tüm işi hükümetin pis işlerini yalan haberlerle toplumu zehirleyen asalaktan bile daha değersiz ve karaktersiz Emre Erciş denen zibidiye,

İnsanları enkaz altında bırakan ve kurtarma çalışmalarını engelleyen, ihtiyaçları karşılamaktan aciz ama yardım paralarını ve yardımları ortadan yok eden tüm devlet görevlilerine sonsuz lanetler olsun.

